

GEORGE ANANIA

test de fiabilitate

MAESTRII SF-ULUI ROMÂNESC

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

GEORGE ANANIA (1941–2013), scriitor de literatură științifico-fantastică, dramaturg și scenarist, a absolvit Facultatea de Litere din cadrul Universității din București în 1964. A lucrat în mai multe instituții culturale și a fost, printre altele, director adjunct al studioului Animafi Im. A început să scrie în adolescență când, prin intermediul lui Adrian Rogoz, l-a cunoscut pe Romulus Bărbulescu, scriitor împreună cu care avea să semneze numeroase volume. În anul 1990 i s-a decernat Marele premiu Eurocon pentru întreaga activitate literară, iar în 2011 a fost recompensat cu Premiul Galileo pentru întreaga activitate literară. A publicat romanele *Corsarul de fier*, *Ploaia de stele*, *Acțiunea lebăda*, *O experiență neobișnuită* și multe povestiri și nuvele. Printre cărțile scrise împreună cu Romulus Bărbulescu se numără *Constelația din ape*, *Planeta umbrelor albastre*, *Ferma oamenilor de piatră*, *Paralela-enigmă*, *Șarpele blând al infinitului* sau *Cât de mic poate fi infernul*.

GEORGE ANANA

test de fiabilitate

N E M I R A

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANANIA, GEORGE

Test de fiabilitate / George Anania. - București: Nemira Publishing House, 2014

ISBN print: 978-606-579-748-2

ISBN epub: 978-606-758-455-4

ISBN mobi: 978-606-758-456-1

821.135.1-31

George Anania

TEST DE FIABILITATE

© Nemira, 2014

Coperta: Cristian FLORESCU

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

Philip Warner era mulțumit, fiindcă ziua îi fusese rodnică, iar acum, după baia fierbinte, își simțea trupul viguros și tânăr și știa că lumea e a lui, are nevoie de el și, de ce nu, îl și iubește. Până și pe Mark Gregor izbutea să-l asculte cu mai multă bunăvoință – fără să-i înregistreze cuvintele, desigur, dar și fără să-l întrerupă ca altădată.

– ...Confirmând că personalul a părăsit clădirile și că în urma inspecției de control am găsit toate intrările încuiate, vă prezint setul de chei și sigilii! Își încheie acesta raportul, apoi depuse pe măsută cele două casete îmbrăcate în piele.

De obicei, în așteptarea frazei protocolare de despărțire, asistentul încremenea cu privirile plecate și, de vreo două ori, în primele săptămâni de după venirea la *Thunderbird*, Phil întârziase dinadins să rostească fraza cu pricina, ca să-i vadă reacțiile – numai că omul nu-și schimbase în niciun fel atitudinea umilă și totodată distantă și lăsase impresia că ar putea rămâne astfel, cu ochii în jos, o întreagă după-amiază. Iată însă că azi în liniștea răbdătoare a lui Mark se strecurau note false, iar fața antipatică i se ascuțise de-a binelea, dându-i, mai tare ca niciodată, aerul unui șoarece speriat.

Phil se înfundă în fotoliu și se strădui să nu râdă. Știa prea bine motivul spaimei celuiilalt, așa că descifrarea acestor semne, pe care de câteva zile în șir încercase zadarnic să le surprindă, îl bucură aproape cât o victorie. Nu-l compătimea pe Mark; suferința lui, oricât de bine justificată, îl amuza și atât. Dealtfel, în ciuda faptului că, prin natura funcțiilor, erau siliți să lucreze toată vremea

împreună, relațiile lor nu trecuseră în nicio împrejurare de stadiul obligațiilor de serviciu; la tentativele lui de a și-l apropia. Gregor răspunsese încă de la început cu un refuz pe cât de evident, pe atât de îndărătnic. Mai târziu, proaspătul șef de divizie auzi că asistentul lui este un narcoman înveterat. I-o șoptiră, unul după altul, câțiva laboranți; dacă o știau până și laboranții, însemna că de mult o știe și Fred Talbot, iar dacă o aflase Fred, povestea ajunsese la consiliul de administrație – totuși, oricât ar fi părut de bizar, Gregor nu-și pierduse postul și, pesemne, nici nu primise vreun avertisment, de vreme ce zvonurile atestau că se droghează întruna, fără habar. De atunci însă, Phil îl vedea pe Mark într-o lumină și mai puțin favorabilă și, cu toate că nu descoperise încă un indiciu direct al patimii sale necruțătoare, pedanteria și rezerva asistentului, umilința și distanțarea lui căpătaseră pentru noul șef semnificația unei evidențe a acesteia.

Mark își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul; părea un școlar prins cu lecția neînvățată, împărțit între porniri contradictorii – nevoia de a scăpa din situația penibilă și deopotrivă speranța salvării grație unei minuni – și care ia tăcerea profesorului ba drept un semn de dispreț, ba drept unul de bunăvoință. Ochii îi fugiră, aproape fără voia lui, către plicul negru de pe măsută, apoi se pironiră din nou în pardoseală.

– Mergi în oraș, Gregor?

Sub deferența tonului se ascundea o ironie. La sfârșitul fiecărei zile, Phil îl vedea pe Gregor urcându-se în autocarul de protocol doi care făcea curse între *Thunderbird* și oraș, iar odată ajuns acolo coborând și intrând repede într-un hotel, și acesta de categoria a doua, unde avea rezervat un apartament la ultimul etaj (dar un asemenea hotel, în acea stațiune de vacanță pentru „lumea bună”, însemna spațiu, confort și adeseori lux) și de unde nu ieșea decât dimineața, să meargă, cu același autocar, la slujbă.

Mark ridică privirile.

– E ceva de lucru? Pot să rămân.

Vocea și ochii lui căpătaseră brusc o expresie nouă, necunoscută lui Phil – parcă o îndrăzneală, parcă o ironie, supărătoare, oricum,

amândouă. O clipă, șeful se simți tentat să răspundă afirmativ, dar își dădu seama la timp că s-ar face de râs; prelungirea programului ar fi trebuit anunțată de dimineață, pentru ca tot personalul să rămână pe loc.

– Nu! spuse, sub îndemnul unei inspirații subite. Vreau să te conduc. Sunt cu mașina.

Totdeauna era cu mașina, fiind o persoană importantă, și îl escorta o altă mașină, potrivit protocolului unu: ce e drept, nu se oferise vreodată să ducă pe cineva în oraș, fiindcă același protocol îi interzicea cu strictețe s-o facă.

Mark își coborî iarăși ochii și asta fu singura lui reacție, deși Phil se aștepta să-l vadă tresărind derutat (ierarhiile închideau personalul în granițe de netrecut și se știa că nimeni nu încalcă această ordine strictă decât o dată, după care nu i se mai oferă prilejul). Sau poate Gregor nu-l lua în serios?

– Mulțumesc, nu! Sunt convins că v-aș deranja.

O replică rostită absent, cu gândurile aiurea.

– Cum adică? De vreme ce te invit...

Se jucau cu vorbele. Dar, dincolo de amuzamentul care devenise de acum nițel forțat – fiindcă era o urmare mai mult a propriei lui stări de spirit decât a dialogului –, Phil încercă senzația limpede că e ceva în neregulă, îndrăzneala lui Gregor, sau cine știe, detașarea lui...

– Trebuie să așteptăm numai până îi dau asta lui Talbot.

Ridică de pe măsută plicul negru, cu rezultatele analizei și-l roti între vârfurile degetelor, parcă întrebând: „Despre el vrei să discutăm?” Mark își feri din nou privirile și se retrase în atitudinea lui obișnuită, pe jumătate umilă, pe jumătate distantă.

Phil deveni brusc nerăbdător, ca întotdeauna când începea să-și piardă siguranța de sine. Aruncă plicul înapoi pe masă, se răsturnă în fotoliu și-și întinse picioarele. Planul de a-i înțeți spaima lui Gregor nu i se mai părea la fel de bun ca adineauri – reacțiile asistentului soseau cu întârziere, ocolind sau deviind provocările.

– Șezi! porunci, hotărât să se ascundă sub un simulacru de indiferență.

Gregor se așează, cu spatele drept ca o scândură, într-o poziție care șefului i se păru sfidătoare. Dar se vedea că îi vine tot mai greu să se prefacă.

– Sunteți sigur de rezultat? întrebă pe neașteptate.

Phil nu-și trădă satisfacția.

– Poftim?

– Rezultatul... repetă celălalt. Sunteți sigur de el?

– Vrei să spui că am greșit analiza?

– Nu. Doar am verificat-o și la computer, pe un model.

– Atunci, ce? Dacă aveai vreo rezervă, era de dorit...

– Analiza infirmă buletinul uzinei.

– Așa se pare.

– Găsiți că e firesc?

Pe măsură ce vorbea, Mark părea că a preluat inițiativa discuției, totuși Phil își birui nerăbdarea și-și impuse să rămână în așteptare.

– Ce anume? întrebă.

– Ca laboranții uzinei să se înșele.

– Cineva s-a înșelat, Gregor!

– Ați auzit ce specialiști are *Chemical*?

– Tot ce știu despre *Chemical* e că ne-a trimis niște probe pe care le-am cercetat amândoi.

– Rezultatul nostru e corect.

– Atunci greșeala e a lor.

– Cui vreți să-i vorbiți despre asta?

Phil încercă zadarnic să-i prindă privirile.

– Te interesează?

– Am semnat buletinul alături de dumneavoastră.

– Ți-e teamă, Gregor!? Phil își compuse o față nedumerită. Nu înțelegeam rostul inchizitoriului.

Asistentul își plecă și mai tare capul, dar nu îndeajuns pentru ca șeful să nu-l vadă zâmbind.

– Aș avea motive, domnule Warner! spuse. Va ieși un scandal.

– Ai fi avut motive, dacă iscăleai singur.

Mark se uită la el pe sub sprâncene. Zâmbetul umil îi stăruia într-un colț al gurii.

– Mă apărați?

Phil surâse și el. Oare Gregor încerca să-l sperie, la rândul lui, ca să și-l alieze? Un fel de a gândi inabil și jalnic, pe măsura acestui omuleț a cărui singură perspectivă rămânea ratarea.

Îl măsură, cu aceeași aparentă nedumerire; nu trebuia cu niciun chip să-l cruțe, dar nu ca să se mai amuze pe socoteala lui – acum îl disprețuia.

– Un singur lucru te apără, zise. Ca și pe mine.

– Nu înțeleg.

– Adevărul, Gregor!

Zâmbetul asistentului se șterse.

– Sunteți bine cotate aici, domnule Warner. Aș îndrăzni să spun cel mai bine cotate.

- Adevărul, Gregor! repetă Phil, cu o umbră de compasiune.
- Ceea ce nu e și cazul meu. Poate ați aflat că astă-primăvară...
- Nu mă interesează.
- Ați avut vreme să aflați. Eu...

Mark se poticni și tăcu. Phil se uită nerăbdător la ceas, de parcă ar fi acordat o audiență și acum, când pretențiile solicitantului se vădiseră absurde, era grăbit să încheie discuția.

– Până la urmă, nu mi-ai spus ce vrei. Să-ți retragi semnătura?

– Nu.

– Poate să falsificăm rezultatele? Lasă-mă să ghicesc: ți s-a oferit o slujbă la *Chemical*.

– Nu, domnule Warner!

– Atunci, la ce bun teama asta? Ce mai ai de pierdut?

– Oricine are ceva de pierdut. Până și dumneavoastră.

– E o cugetare?

– O putem numi și așa.

– Nu ne înțelegem, Gregor! Îmi pare rău. Sper, pentru dumneata, să fi colaborat mai bine cu fostul șef al diviziei. Altfel, sincer nu văd cum ți-ai păstrat postul atâta vreme.

– Nu l-ați cunoscut pe Sorensen.

– Era un șef mai bun? Din punctul dumitale de vedere? Nu-i cazul să-mi răspunzi, nu judec oamenii. Mai ales când, așa cum ziceai, nu i-am cunoscut.

– Îmi puteți cere demiterea, propuse Mark. Sau transferul la altă divizie.

Phil privi iar la ceas, apoi pe fereastră, afară, după Talbot.

– Nu, Gregor! spuse. Deocamdată nu mă incomodezi și nu avem ce împărți amândoi. Iar chestiunile dumitale personale nu mă privesc.

– Nu vă lipsește încrederea în dumneavoastră.

– Mi-o reproșezi?

– Probabil de aici vă vine și siguranța.

– Probabil. Și nimic nu mă împiedică să merg până la capăt. Cu atât mai puțin spaimele dumitale.

De afară se auzi zgomotul mașinilor care soseau în trombă și scrâșnet de frâne. Portierele fură trântite sec. Paznicul de la intrare își începu raportul. Mark se ridică repede și se duse la cuier să-și ia paltonul.

– Nici eu nu pot să plec, mărturisi el. N-am unde, după scandalul cu Sorensen. Sunteți nevoit să mă suportați.

– Sau invers, răspunse Phil, fără să se miște. Numai că eu, în locul dumitale, chiar având ceva de pierdut, aș fi mers de bunăvoie pe mâna lui Philip Warner.

Mark se opri cu paltonul în brațe.

– Adică?

– Există, în viața fiecăruia, un loc în care, dacă a apucat să ajungă, nu mai poate pierde. Pentru mine, locul ăsta e aici. Mi-au trebuit timp și muncă până să-l câștig, și destul noroc. Dar am învățat, și încă bine, ce am de făcut ca să nu pierd.

– În nicio împrejurare?

– În niciuna.

Ușa se deschise cu o smucitură. Fred Talbot apărură în prag, secondat de doi locotenenți și de un grup de paznici în uniformă.

– Bună ziua! salută, cu două degete la frunte. Sper să nu fi întârziat.

Era gluma lui favorită, dacă se putea numi glumă și pe care o repeta zilnic de zeci de ori – punctualitatea îi ajunsese proverbială –, iar Phil, ca de fiecare dată, dori să trăiască momentul când să-i spună: „Ba da, domnule Talbot, *ați întârziat!*”

– Bună ziua, răspunse Mark, îmbrăcându-și paltonul.

– Ia te uită. Mark! exclamă uimit polițistul casei, de parcă nu l-ar fi văzut pe asistent din prima clipă. La ora asta aici ? Și tocmai în ajun de weekend ?

Nu se urnise din prag, iar escorta, obișnuită cu felul lui de-a fi, aștepta să i se permită să intre.

– Mergem în oraș împreună, anunță Phil, continuând să șadă în fotoliu.

Talbot făcu un pas, iar oamenii se strecurară înăuntru pe lângă el și dispărură pe coridoarele dinspre pavilioane, să verifice sigiliile.

– Păi, nu știu dacă aveți voie! zise ei, simulând îndoiala. Mi se pare că protocolul de gradul unu...

– Nu-ți face probleme, i se adresă Mark. Autocarul e încă aici, îl mai prind.

Phil se încruntă, iar polițistul îi surprinse reacția.

– Mă rog, bătu în retragere, eu nu insist. Dar n-o să vă dea drumul la poartă.

Gregor îi privea pe rând, cu o umbră de neliniște, ca și cum ar fi bănuیت că pun la cale ceva împotriva lui și, sub aparența unor cuvinte inocente, schimbă între ei consemne bine precizate. Phil îl urmărea fără încetare și începea să-și guste: victoria, plănuiind cum să-l încolțească și să-l înspăimânte mai departe.

– O să ne dea, replică el. Dacă domnul Fred Talbot ne trece numele pe aceeași notă.

Căpetenia paznicilor se întoarse greoi. Era înalt și voluminos, cu o față disproporționat de mare chiar pentru statura sa impozantă, cu

nasul proeminent; părul des și sur căruia pieptenul se străduia în zadar să-i dea o înfățișare cochetă, lăsa impresia că e veșnic netuns. Hainele, deși le schimba zilnic, i se boțeau pe la toate încheieturile și astfel dorința lui de a-și conferi o notă de eleganță și distincție – faptul, de pildă, că se rădea la interval de câteva ore cu o mașină electrică de buzunar, că vara venea cu guler închis și cravată când până și uniforma polițiștilor admitea cămașa sport, sau că schimba mereu produsele cosmetice, în căutarea unora pe care să le găsească reprezentative – mai degrabă întârea, decât s-o șteargă, impresia că omul e un băcan sau un cârciumar de țară care ține cu orice preț să treacă drept aristocrat cu arbore genealogic.

Surâse și pufni pe nări. Trebuia să decidă de unul singur, fiindcă șefii lui plecaseră și nu se putea acoperi cu aprobarea sau refuzul lor, iar în cazul abaterilor de la regulament, în afara situației când le dispuneau superiorii, vinovatul era pedepsit cu demiterea, fără drept de apel. Pe de altă parte, Warner, șeful diviziei a patra inginerie genetică – cea mai mare și mai importantă din institut – și unul dintre puținii inși cu recunoscută autoritate în fața consiliului de administrație, nu putea fi obligat, ca ultimul dintre salariați, să respecte litera legilor interne ale lui *Thunderbird*.

Phil aștepta, jucându-se neglijent cu plicul. Trebuia să-i dea lui Mark această lecție despre putere, era și ea o parte a planului, iar dacă jocurile fuseseră făcute în contul lui Talbot, cu atât mai rău pentru asistent – el va fi silit de polițai să plătească.

– Păi... începu Fred, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un discurs, după care tăcu, aruncând o nouă privire către Gregor.

– Fii convins, replică asistentul repede, că n-am niciun amestec.

– Da. Eu, desigur...

Phil intui că Albastrul (cum era poreclit Fred în virtutea profesiei lui) se preface de-a binelea. Îl mai prinsese și altă dată simulând, cu toate că afișa o prefăcătorie la vedere, ca s-o ascundă astfel pe cealaltă, adevărată și subtilă; tocmai pe aceea o simțise însă Phil, și doar se amuzase în sinea lui, fiindcă nu era deloc implicat în secretele polițistului. Acum nu-și dădea seama ce încearcă Talbot să acopere prelungind efectul surprizei: frica de a lua o decizie,

resentimentele față de Gregor și de șeful diviziei, poate satisfacția funcționarului fără personalitate, pe care îl încântă o prăbușire în compania superiorilor?

Tăcerea deveni jenantă. Întorși din misiune, paznicii se aliniază cuminiți de-a lungul pereților, pe lângă uși – piese cu rol mărunț, dar nu mai puțin important, în jocul cu o mie de reguli complicate ce se desfășura în perimetrul lui *Thunderbird*.

– Da! exclamă Warner într-un târziu. Cred că e timpul să mergem.

Se ridică alene, detașat dintr-odată, și nu afecta indiferența. Îi făcea într-adevăr plăcere încetineala mișcării, își simțea corpul încă toropit de baia fierbinte și se gândi la Mad.

– Domnule Warner! izbucni Albastrul, plin de entuziasm. Mă dezarmați, pe cuvânt, știți să vă impuneți!

Phil își puse haina, atent mereu la el însuși și încercând să nu anticipeze savoarea întâlnirii cu Mad. Gregor și Talbot, cu meschinăriile lor, dispăruseră de acum în trecut. Rămăsese doar ciuda că și-a ieșit din fire adineauri, stăruia în el ca o stinghereală, și-și făgădui să se abțină de la amestecul în fleacurile acestei lumi unde până și viclenia se reducea la neputință.

– Nimeni nu se impune în fața prietenilor! aruncă el prima frază care îi veni în minte. V-am cerut un serviciu colegial.

– Vreau să vă fiu de folos oricând, exclamă Fred curtenitor.

Mark se întoarse pe jumătate, vrând parcă să prindă un ecou al cuvintelor, să deslușească cine știe ce nuanță insolită.

– Domnul Warner nu va face din asta un obicei! zise apoi, dornic, probabil, să-și ascundă neliniștea pe care însă Phil i-o înregistrase.

– Scuze, continuă polițistul, aveți, mi se pare, un material de scos afară...

– Da, era să uit! spuse Warner. E acolo, pe masă.

Talbot se strădui să pășească elegant până la fotoliu și să se așeze cu

distincție.

– Ne puneți la încercare!? N-avem noi voie să uităm mărunțișurile, darmite un plic negru, de protocol zero! De când m-am angajat – adică de când a luat ființă societatea pe acțiuni, că mai târziu a apărut institutul de genetică și încă mai târziu a fost botezat *Thunderbird* –, va să zică de când sunt eu pe aici e abia al patrulea plic de felul ăsta pe care îl autorizez să iasă. Ceva important înăuntru, nu? Pe măsura dumneavoastră, domnule Warner. Băieți, valiza!

Locotenenții aduseră valiza blindată, depunând-o pe măsută și se instalară între ea și asistență, așa cum prevedea regulamentul. Sub protecția lor și ferit de priviri indiscrete, Talbot formă cifrul pe claviatura încuietorii electronice.

Fața lui Mark Gregor încremenise, dar ochii îi alergau fără astâmpăr, parcă urmărind modelul tapetului ce împodobeă holul elegant al diviziei; Phil, savurându-și izbânda, își spuse în sinea lui că, în sfârșit, omulețul pricepe de ce a insistat atâta să călătorească împreună spre oraș.

Automatele completau nota de ieșire cu numele amândurora și imprimau, pe ea și pe plic, câte o pecete cifrată în codul computerului de la postul de control.

– Cine merge cu mine? întrebă Phil.

– Azi Joel și Norton, cu două mașini, domnule!

– Două mașini! Nu cumva din pricina oaspetelui meu?

– Pentru oaspete ați zis că răspundeți personal! replică Fred, și se vedea că n-a înțeles. Noi dublăm paza ca să nu rămâneți cumva fără asta! Ca și Warner mai înainte, ridică plicul și-l roti între degete. Se găsește careva să risipească o viață-două pe hârtiile de aici.

– Oare?

Întors cu spatele, Mark își îmbracă paltonul, iar Phil se convinge că nu prea nimerește mânecile. Îl felicită în gând pe Talbot pentru replicile atât de bine servite, mai bine decât dacă s-ar fi înțeles cum

să-i joace farsa lui Gregor.

– Citiți bine gazetele de mâine! zise polițistul, cu aerul că îi dă o povață. Chiar dacă e weekend și aveți vreun invitat. Ne interesează ca plicul să ajungă întreg la maestrul Bronson, restul îl privește pe el.

– Doamne, și povestea cu Bronson ați aflat-o?

– Meseria, domnule Warner! Altfel, fără supărare, v-ați închipui că suntem plătiți doar pentru încălcarea regulamentelor. Ei bine, la club vă așteaptă și un ziarist, dar eu, unul, n-aș fi prea darnic cu declarațiile.

– Părerea cui?

– A mea. Oricum, după lovitura încasată de la dumneavoastră, *Chemical* va trebui să tragă obloanele, cel puțin o vreme, dacă nu chiar de tot. Opriți-vă aici!

– Sfatul de la prieteni face mai mult decât câștigul de la dușmani! inventă Phil o zicală. Vă mulțumesc pentru toate!

– Weekend plăcut! le ură Albastrul. Ușile sunt în ordine, băieți? Și sistemul de alarmă?

– În ordine! raportă un locotenent. Predați cheile și sigiliile, domnule Gregor!

Mark întinse de departe casetele îmbrăcate în piele; ofițerul le deschise și, cu un semn din cap, confirmă rezultatul verificării.

– Norton, porunci Albastrul, înainte să ieșiți pe poartă te uiți dacă domnul Warner a depus plicul în seiful mașinii.

– Am înțeles.

– Pofțiți! După dumneavoastră, vă rog!

Începea să se întunece și nori grei atârnav deasupra munților, aducând miros de zăpadă. Pământul, acoperit dimineața de brumă groasă, nu apuca să se mai dezghețe peste zi. Străveziu și pur, netulburat de nicio adiere, aerul albastru al iernii dădea

împrejurimilor aparența unui peisaj submarin.

Phil, cu paltonul sub braț, se opri o clipă în capul scărilor să admire munții. Alături de el, zgribulit deși încerca să n-o arate, Gregor nu părea să guste deloc poezia priveliștii.

În sfârșit, tânărul coborî treptele și se instală la volanul mașinii, apoi deschise portiera de alături și-l invită pe asistent. Cu mișcări precise și repezi, locotenenții își ocupară și ei locurile în automobilele de escortă și se pregătiră să demareze la primul semnal.

– Gardă de onoare! mormăi Phil, adresându-i Albastrului un ultim surâs. Stai bine, Gregor?

– Eu, da! răspunse Mark, care nici măcar nu-și deschise paltonul, deși ventilatoarele aruncau în interiorul limuzinei valuri de aer cald și parfumat.

Warner, rezumându-se la partitura lui, nu era atent la nuanțe.

– Te deranjează dacă muzica e simfonică?

– Sunteți amabil. Nu.

Pe stâlpii înalți de lângă clădiri și de la încrucișările drumurilor se aprinseseră lămpile cu sodiu, revărsându-și lumina liliachie peste panglicile de asfalt. Din loc în loc, printre pavilioane, străluceau construcțiile scunde, cu pereți de sticlă, ale posturilor de pază fixe, de unde oamenii lui Fred supravegheau mișcările de pe întregul teritoriu de sute de hectare al lui *Thunderbird*.

Mașina – comandă specială, ultimul model lansat de o firmă vestită prin calitatea produselor ei pe cât de puțin numeroase pe atât de sofisticate – plesnea pavajul cu zimții cauciucurilor antiderapante. Phil fredona încet, anticipând cu o măsură linia melodică a concertului. Și, fiindcă mecanismul de ceasornic pus la punct de Fred Talbot funcționa fără greș, după scurgerea unui număr egal de măsuri apărea din sens opus câte o mașină a patrulelor rutiere.

– Totdeauna a fost așa pe aici? Paza adică.

– Patrulele s-au înființat în primăvară. După povestea cu Sorensen...

Găsiți că e o exagerare?

– Era necesar, în orice caz. Și ne dă măsura propriei importanțe. Nu oricine are șansa să lucreze aici.

– Da. Și nu oricine are conștiința... într-un fel, conștiința unui demiurg.

Gregor vorbea pe jumătate absent, din nou, fără crisparea de așteptat în situația lui – absent, muncit de gânduri sau pierdut în amintiri. Phil îl privi cu coada ochiului și iar, pentru o clipă, avu impresia că Mark îi scapă și că se petrece cu el ceva de neînțeles.

– Desigur. O ai și dumneata? întrebă.

– De ce eu? se apără asistentul. Eu sunt tolerat aici. Altă categorie.

– Dramatizăm, Gregor?

Mașina din față semnaliză cu farurile și coti la stângă, sub copertina postului de control. Warner o urmă îndeaproape și se opri cuminte în spatele ei. Polițiștii în civil, care așteptau de-a lungul peretelui, se împărțiră în două și urcară în automobilele de escortă, alături de locotenenți. Mark Gregor se așează mai bine în scaun.

– Te amuză! atacă Phil, ca să recâștige terenul.

– Mă impresionează. Dacă și-ar face meseria cum trebuie, v-ar împiedica să ieșiți pe poartă cu mine.

– Ce să înțeleg din asta? Lângă dumneata pericolul e mai mare?

– Ați crede dacă v-aș spune că da?

– Lași impresia că știi un lucru care mie îmi scapă.

– Dimpotrivă, domnule Warner, ignorantul sunt eu. Dar fiți pe pace, nu mă străduiesc să dezleg șarada. Poftim legitimația mea!

Ofițerul de gardă se apropie și salută. Warner îi întinse legitimațiile amândurora, nota de ieșire și plicul, după care, lăsând un paznic lângă mașină, ofițerul trecu să adune și actele tuturor polițiștilor

însotitori și dispăru cu toate în sala computerului.

– Să nu-ți pară rău că mi-ai acceptat tovărășia! zise Phil, și din ironia tonului nu se deslușea prea bine dacă îi adresează celuiilalt un îndemn sau o amenințare. De data asta o să scăpăm teferi.

– Ziceați de mine că mă amuz, dar nici dumneavoastră, văd, nu luați în serios pericolul.

– Prostii! Pericolul, dacă există vreunul, nu vine din partea lui *Chemical*.

– Oricum, nici din partea lui *Thunderbird*. Deși profanii ne acuză de comiterea unor grozăvii.

Pentru a doua oară părea că Mark conduce discuția și din nou Phil, înciudat și nedumerit, avu impresia că îi scapă ceva.

– Pericolul e numai în noi! spuse. Mintea poate gândi orice grozăvie, până la capăt. Nu trebuie îngrădită cu bariere, ea ne premerge ca să ne avertizeze. Dar conștiința, care e un prag...

Ofițerul ieși din clădire și se apropie de ei, iar Norton coborî din mașină și îl însoți, mergând cu un pas mai în urmă, cum cerea diferența de grad. Phil se întrerupse.

– Conștiința... îl îndemnă asistentul.

– Ei, Gregor, n-ai deloc simțul umorului? ripostă el cu impaciență. Mă provoci să-ți țin o predică, drept cine mă iei?

– Poftim materialul dumneavoastră! zise ofițerul, întinzând plicul prin fereastra deschisă a portierei.

– Mă scuzați, domnule Warner, interveni Norton, trebuie să văd unde-l puneți.

– Vă rog! Phil vârî mâna sub bord, apăsă clapetele unui cifru, apoi aruncă plicul prin fanta deschisă lângă torpedo. Acum armez dispozitivul de siguranță. Corect?

– Corect, domnule Warner!

– Sper că, într-adevăr, dacă mașina se răstoarnă sau un agent al lui *Chemical* încearcă să deschidă seiful, capsula cu lichid incendiar are să-și facă datoria.

Cei doi bărbați salutară și se retraseră, locotenentul își ocupă locul la volan și, la un semn al celuilalt ofițer, poarta masivă coborî, lăsând cale liberă!

Întinericul acoperise valea, iar lumina farurilor decupa în conuri îngemănate și lungi ceața neclintită, uscată și grea a înserării de iarnă. Mulțumit de docilitatea mașinii, încântat de viteză, Phil începu să fredoneze din nou, și muzica se potrivea de minune goanei nepăsătoare prin negură, pe șoseaua largă și dreaptă.

– Nu mai zici nimic, Gregor? Nu cumva să adormi!

– Mă gândesc la dumneavoastră.

– Cu dragoste!

– Ați pierdut, domnule Warner!

– Zău? Crezi că seiful e găurit la fund?

Mark tăcu și Phil, nu prea în largul său, ridică din umeri. Aruncă, apoi, din obișnuință, o privire spre cadranele bordului: era trecut de ora cinci, și până în oraș mai aveau vreo patruzeci de mile. Îi dăduse întâlnire avocatului la șase. La opt trebuia să cineze cu Mad.

– Aș vrea să n-o luați drept impolitețe, reluă Gregor.

– Nu poți fi nepoliticos cu mine. Și despre analiză am avut un schimb de păreri edificator. Mă opresc la el.

– Nu-i vorba de analiză.

– Nu încerca să-mi stârnești curiozitatea. Îți pierzi timpul.

– Îndrăznesc să vă fac atent, fiindcă suntem în afara relațiilor de serviciu.

– Dumneata, nu eu, ai vrut mai devreme să depășim raporturile

ierarhice. Foarte bine! Am avut o discuție particulară și ne-am lămurit.

În glasul lui Phil se făcea simțită iritarea.

– Inexact, pară Mark. Dumneavoastră, nu eu, i-ați dat de înțeles lui Freddie că ne leagă o strânsă prietenie. Iar discuția n-a lămurit nimic.

– Chiar așa?

– Pe mine, gestul mă onorează. Tocmai de asta mă simt dator să vă pun în gardă – ați pierdut. Deși vă place să credeți că în situația la care ați ajuns nu se poate pierde.

– Nu-i rău ce spui, dar, hotărât lucru, n-ai înțeleg. Și ții să faci pe interesantul.

– Din capul locului am recunoscut că nu înțeleg Cealaltă apreciere îmi permit să n-o comentez.

Vorbele bine cumpănite ale lui Mark se întrerupseră brusc, parcă retezate de o exclamație guturală, încărcată de atâta spaimă, încât Phil tresări, aproape contaminat, și se înfioră fără voie. Își văzu asistentul crispându-se, ghemuit în scaun, gata să se vâre în buretele spătarului, să se volatilizeze, să dispară. Se strânsese în el, micșorându-se, ca o jivină retractilă, dar tot continua să se încolăcească înăuntrul lui, iar contorsionarea asta neîntreruptă, înceată era halucinantă.

– Acolo, suflă, cu ochii sticlind în luminile bordului.

Phil întoarse capul și zări departe, înțepenită în mijlocul șoselei, silueta unui om înalt și subțire. Polițiștii îl remarcaseră și ei, fiindcă imediat una dintre mașinile de escortă își puse sirenele în funcțiune și țâșni urlând pe lângă limuzină, măturând asfaltul cu șase perechi de faruri, ca un meteorit care ar fi lunecat pe o traiectorie orizontală. Dar în ciuda intenției vădit belicoase a polițiștilor, omul nu dădea semne că înțelege amenințarea. Luminat progresiv de automobilele ce se apropiau cu o sută de mile pe oră, se dovedi că e un vagabond, acoperit de zdrențe, cu barbă lungă, zburlită și sură, plete unsuroase

atârându-i până pe umeri, pantalonii sfâșiați în franjuri până sub genunchi, pantofi de pânză, rupți în dreptul degetelor și înnegriți de murdărie. Phil înregistra detaliile pe măsură ce deveneau distincte, apoi văzu cum mașina din față năvălește peste zdrențăros. Contururile siluetei lui, arse de proiectoare, se albiră parcă, incandescente, mâinile i se smuciră din umeri, ca ale unei marionete și se agitară, bezmetic, în ultima sutime de secundă înaintea impactului, mașina devie imperceptibil spre stânga, aerul spintecat de ea și cutremurat de sirene izbi asemenea unei lame de buldozer și îl expedie pe nepoftit poate pe fâșia neasfaltată de pe marginea drumului, poate dincolo de șanț, printre copaci. Retina șefului de divizie îi înregistra vag silueta parcă multiplicată în cădere și îmbrăcând forme stranii, de oameni în costume negre – un efect optic, datorat trecerii de la lumina orbitoare la întuneric; de fapt, șoseaua rămăsese pustie.

Phil își mișcă degetele pe volan și fluieră admirativ, încordarea i se descărcase, nu mai simțea decât o emoție filtrată, de spectator, ca și cum ar fi asistat la o demonstrație de cascadorie.

– Formidabil! Cred că eu n-aș fi putut... își aduse aminte de Mark și-l învrednici cu o privire. Ce zici, Gregor, teribili acrobați!

Asistentul încerca să iasă înapoi din el însuși.

– Ați văzut cine era?

– Un biet vagabond. După figura asta, n-o să mai traverseze nicio cărare fără o lanternă roșie în mână. Parcă te văd dezamăgit sau mi se pare? A, dumneata te pregătiseși să faci față unei ambuscade?!

Clubul era, înainte de toate, o instituție respectabilă, a cărei conduită se întemeia pe regulile de aur ale îndelung verificatei tradiții europene, așa că membrii lui alcătuiau o societate restrânsă și bine păzită împotriva amestecului nedorit al indivizilor de rând. Dar cum nimeni nu poate trăi în afara lumii, chiar dacă lumea e vulgară și plină de păcate, administrația destinase oaspeților ocazionali o întreagă aripă de la parterul clădirii și aceasta fusese grabnic luată în stăpânire de elita de rang secund a orașului, în rândurile căreia străluceau două duzini de aspiranți la împărăția încăperilor de sus.

Sub îndrumarea unui om de ordine care îl așteptase, Phil își parcă somptuoasa limuzină în locul destinat aleșilor și, însoțit de locotenenți, traversează bulevardul și intră în hol, răspunzând în treacăt la salutul portarului. În colțul cel mai îndepărtat, între doi palmieri care-l ascundeau pe jumătate, aștepta avocatul Bronson, având alături de el un necunoscut.

– Mulțumesc! le spuse peste umăr polițiștilor opriți în pragul acestui duplicat de eden unde ei, totuși, nu aveau acces. Omul meu e aici, de acum mă descurc și singur.

– În seara asta eu vă conduc, domnule! preciză Joel. Mă găsiți la ieșire.

– În regulă. N-am să întârziu.

Fără îndoială, obișnuința locului aflaseră că se pregătește ceva

deosebit – nu degeaba coborâse Bronson de la etaj și-i onora cu prezența –, astfel încât apariția lui Phil stârni un freamăt discret: buna cuviință și regulile jocului de-a înalta societate nu îngăduie manifestările zgomotoase.

Avocatul îl descoperi îndată pe Warner și îi adresează un semn amical. Șeful de divizie străbătu cu pas sigur drumul până la el, fără să ia în seamă privirile furișe care îl urmăreau de pretutindeni.

– Bună seara, maestre!

Proprietar al celui mai mare birou de avocatură din oraș, care nu ducea deloc lipsa clientelei, fiindcă multe procese răsunătoare se judecaseră în oraș, iar relațiile firmei în cercurile de afaceri erau întinse și avantajoase, Burk Bronson ținea să treacă drept un om cu vederi largi; nu o dată se oferise, pentru sume modeste, să ia apărarea unor nevoiași, în pricini mărunte, ceea ce îi atrăsese, desigur, respectul și stima concetățenilor care în timpul campaniilor electorale deveneau implicit și alegători.

– Bună, tinere! salută el jovial. Ai în față un reporter de clasă: Graham Linden – de altfel, semnătura i-o cunoști din gazete. Gram, ți-l prezint pe geneticianul Philip Warner, și cu asta am spus tot ce știu despre el; meritele celor de teapa lui sunt ferite de publicitate.

– Nicio grijă, maestre, ziariștii sunt cei mai siguri păstrători ai secretelor!

Phil îl plăcu de la cea dintâi privire pe vestitul gazetar. Tinerețea, farmecul trăsăturilor, aerul puțin șmecheresc îi dădeau înfățișarea agreabilă a eroului din filme cu detectivi care dezleagă enigmele atunci când poliția se dovedește neputincioasă, spulberă bănuielile îndreptate asupra fetei inocente, iar dintre toate dovezile de recunoștință ale acesteia se mulțumește să rețină doar un sărut.

– Avem succesul în buzunar, declară avocatul. Știi, Gram e trimis special să scrie un reportaj-bombă despre afacerea noastră. Așa că te autorizez să-i răspunzi la toate întrebările. După câte știu, și șefii dumitale și-au dat acordul pentru declarații în presă.

– Și l-au dat.

– Mi se pare că nimeni nu dorește să împiedice scandalul, remarcă Linden. Cu atât mai bine, profit de exclusivitate și o să scriu tot.

– Tot adevărul, preciză Phil.

– Ca de obicei, nu?

– Exact. Se zice că sunteți supărător de obiectiv.

– Ne înțelegem! zâmbi Linden, întorcându-se spre maestru. În principiu, reporterii sunt cei care îi flatează pe intervievați ca să le câștige încrederea. Spune-mi Gram, i se adresa apoi lui Warner.

– Spune-mi Phil, replică acesta, cu un zimbet la fel de sincer. Despre mine nu știi nimic. Și pe deasupra ar trebui să-ți și iau laudele în serios.

– Ți-am zis eu, Gram! făcu triumfător maestrul. Un băiat cum rar se mai întâlnește în zilele noastre. De altfel e modest, știi! Are prieteni în oraș, oameni de condiție, care-ți pot confirma oricând calitățile lui. Ia să vedem, ce beți?

Un chelner în frac aștepta, la distanță respectuoasă, permisiunea de a lua comanda, și Bronson îi făcu semn.

– Aici aveți buletinele de analiză, continuă Phil după ce fuseseră serviți. Am făcut și verificarea la computer, pe un model matematic. Rezultatele se confirmă.

– Nu așa, se împotrivi Linden. Cititorii mei nu știu nimic despre afacere. Ia-o de la început.

– Bine. Nu departe de oraș se află o uzină cu nume academic: *Chemical Society*. Care, după câte înțeleg, elaborează niște produse cu un foarte înalt grad de complexitate.

– Produse destinate cui?

– Nu știu. Și nici nu-mi pasă. Pentru noi n-are importanță.

– Așa! murmură gazetarul, puțin contrariat. Sigur, într-un fel...

- Drept să spun, nu cunosc pe nimeni de acolo. Am impresia că oamenii lor nu prea frecventează orașul.
- Dar nu-i nicio problemă! se grăbi Linden să-l liniștească. E vreo problemă, maestre?
- Nu, nici una! garantă maestrul. E chiar mai bine să nu ai prieteni în tabăra adversă, știi, pentru obiectivitate.
- Mai departe!
- Mai departe, urmă Phil, e simplu. Deși uzina a luat toate măsurile de protecție împotriva poluării...
- Știi, interveni maestrul, altfel nu i s-ar fi eliberat brevetul. Mai cu seamă că e alături de stațiunea de vacanță!
- Firește! Și totuși au apărut indiciile unei otrăviri a mediului, nu?
- Asta susțin cei de la *Chemical*, continuă Warner. Cu timpul, s-au acumulat în subteran reziduuri instabile care, în contact cu substanțele solului, au dat naștere unor compuși noi, foarte toxici. Aceștia au migrat până la limita zonei de protecție. Caracteristica lor, după câte spun chimiștii, ar fi producerea unei mutații genetice asupra organismelor vegetale.

Ziaristul fluieră a mirare.

- În ce constă mutația?
- N-au precizat. Problema nu era de specialitatea lor.
- Știi, interveni iar maestrul, aici e și frumusețea jocului. Și-au declinat răspunderea, cu toate că, știi, chimia organică oferă oricum niște elemente...
- Începe să devină palpitant!

Linden învârtea în palme paharul cu băutură și privea toată vremea la Phil. Expresia de contrarietate nu-l părăsise. Warner, observând că nu ia note, presupuse că are un magnetofon în haină – trucul se folosește de când lumea, iar aparatul nu e lăsat la vedere, ca să-i

scutească pe emotivi de urmările tracului.

– Drept urmare, i-au înștiințat pe fermierii din împrejurimi că semănăturile lor sunt periclitare și s-au oferit să-i despăgubească pentru pierderea recoltei de anul viitor.

– Nu vor să le cumpere pământul?

– Nici vorbă, dragă! Numai atât, știi, recolta! Sub pretextul că toxinele astea n-au ieșit din zona de protecție a uzinei. Norocul bieților oameni că povestea mi-a ajuns mie la ureche și am cerut o expertiză.

– Erați sigur de rezultat, maestre?

– O să bănuiești că eram sigur, vă cunosc eu pe voi, gazetarii! De fapt, n-aveam certitudini, dar prea era cusută cu ață albă toată istoria; adică o amenințare nelămurită, știi, tocmai bună să-i sperie și pe fermieri, și pe noi, cei din oraș.

Linden aținti spre Phil o privire întrebătoare.

– Trebuie să înțeleg, deci, că analiza...

– Am primit spre analiză mostre ale solului din incinta uzinei, răspunse acesta. Și plante tot de acolo.

– Cine vi le-a dat și unde?

– Au fost culese de oameni de-ai noștri, apoi o mașină de la *Chemical* le-a adus în containere sigilate. Șeful laboratorului a însoțit transportul, dar n-a stat de vorbă cu mine.

– Înțeleg.

– Te gândești că o să conteste rezultatele? zise Bronson. Nicio grijă, juriștii mei au asistat la întocmirea protocolului și au introdus toate clauzele care să ne scutească de surprize. Și pe urmă i-am prins cu un viciu de fond: au lansat o ipoteză fără să aibă avizul specialiștilor în materie.

– Așadar, analiza...

– ...a dovedit că alarma e falsă, continuă Phil. Substanțele din sol, deși poluante, sunt inofensive din punct de vedere genetic. Am oferit și o soluție pentru eliminarea lor, printr-o reacție chimică în cinci trepte. Costisitoare, dar cel puțin sigură.

– Și mostrele de plante?

– Prezentați unele anomalii de structură, în privința asta laboranții nu s-au înșelat. Însă cauzele nu au vreo legătură cu genetica. Datorită condițiilor naturale ale terenului...

– Mi-e teamă, Phil, că explicațiile de strictă specialitate nu vor trezi interesul cititorilor! îl întrerupse maestrul. Nu-i așa, Gram?

Reporterul nu-și lua ochii de la Warner.

– Mi-e teamă și mie! confirmă el moale. O să... O să scriu că o copie a documentelor oficiale, cu toate datele, e în posesia ziarului. Pot obține o copie, maestre?

– Fără îndoială, dragă! Și acum, ia spune, îți dai seama ce s-a urmărit?

– Bănuiesc. Tot le reproșezi dumneata ziariștilor că sunt bănuitori. Dar Phil își dă seama?

– Eu nu m-am prea gândit.

– Îi cunoști pe fermieri, Phil? Ai fost la ei vreodată?

– Nu. Nici nu mă interesează.

– Înțeleg, repetă gazetarul. E chiar mai bine. Pentru obiectivitate.

Burk Bronson se mișcă în fotoliu și făcu semn chelnerului.

– Mai beți ceva? zise cu un ton din care se putea deduce răspunsul.

– Eu am o întâlnire! zise repede Phil. Dacă Gram a terminat cu întrebările...

– În mare. Aș mai fi vrut...

– Trece totul în cont! se adresează maestrul chelnerului, apoi se întoarce spre Linden: E foarte simplu, dragă! Uzina a încercat, nici mai mult, nici mai puțin, să pună mâna pe terenurile abandonate de fermieri. Cine dracului era dispus să le cumpere recoltele în următoarea sută de ani? O speculație îndrăznească – fii convins că după ce înghițea pământul dimprejur *Chemical* s-ar fi aruncat și asupra orașului.

– Într-adevăr? se miră Phil. Și ar fi reușit?

– Important era să lanseze un zvon! confirmă Graham Linden. Și să se afle că localnicii încep să plece. În câteva zile, stațiunea voastră de vacanță ar fi ajuns un oraș-fantomă.

– Înseamnă că nici *Thunderbird* nu scăpa de necazuri.

– Bravo! exclamă avocatul. Deștept băiat, nu, Gram? Fii sigur, tinere, că așa-zisa „opinie publică” s-ar fi agățat și de voi, geneticienii. Acum înțelegi ce serviciu ne-ai adus? Luă plicul și se ridică, plin de sine, ca la tribunal. Asemenea servicii se răsplătesc, firește, și ai să vezi singur ce înseamnă recunoștința orașului.

Ultimele cuvinte le rosti suficient de tare ca să ajungă la urechile celor din jur, și asta însemna un început de răsplată.

– Vă mulțumesc, răspunse Phil, cu un zâmbet nedumerit, dar eu... Din fericire, alarma a fost falsă și...

– Și dacă nu era? întrebă repede Linden, fără să-l slăbească din ochi. Ce-ai fi făcut?

Phil înțelese cu întârziere insinuarea reporterului și, enervat brusc, aproape scăpă din mână paharul pe trei sferturi plin.

– M-aș fi gândit la stațiune. Gram! izbuti să spună cu o voce nealterată. Și așa fi găsit, pentru salvarea ei, un mijloc la fel de sigur ca și-acum.

– Nu-i un paradox? încercă ziaristul să-i pareze reacția.

– Ba e un paradox: adevărul. Cu el salvăm orașul de la o tragedie pe lângă care pierderea câștigurilor turistice rămâne anecdotă.

– Fiilor! interveni maestrul de la înălțimea olimpică a staturii și a poziției lui, deși se vedea bine că incidentul nu l-a mâhnit deloc.

Linden ridică spre el o privire de copil neștiutor:

– S-a întâmplat ceva, maestre? I-am pus o întrebare lui Phil și el mi-a răspuns.

– Era ultima, preciză Warner, din nou stăpân pe sine. Mulțumesc, Gram, și sper să-ți fi fost de folos!

– Hai, băiete, îi porunci avocatul ziaristului, să-l lăsăm pe Phil să termine de băut. Mă duci până acasă? Dacă vrei date suplimentare, ți le dau pe drum.

– Poate ne mai vedem vreodată, aruncă reporterul în chip de salut.

– Plăcerea mea! mormăi Phil, cu același aer distant.

Nu se întoarce după cei doi, deși surprinsese cu coada ochiului semnul de rămas-bun schițat de reporter la ieșire. Murmurul din hol se întrerupsese o clipă. Phil ar fi vrut să plece și el îndată, dar își dădu seama că asta le-ar fi lăsat celor din jur impresia că au avut o ceartă. Sorbi fără plăcere din băutura savant dozată, căreia nu-i reținuse gustul. De fapt, nu realiza de unde-i vine starea de nemulțumire – ceva îl deranjase în conversația de adineaori și îl și făcuse la urmă să reacționeze cu atâta nestăpânire – dar ce anume, nu izbuti să descopere. Și-l aminti pe Gregor, replicile lui insolente și fără înțeles, amenințarea ultimă cu nu știu ce pierdere, o bufonadă lipsită de haz. Poate Gregor să fie cauza nemulțumirii, dar atunci el, Phil Warner, nu e decât foarte vulnerabil și doar dă iluzia că se distanțează de intrigile neînsemnate ale lumii unde căpetenia paznicilor e pe treapta cea mai de sus a scărilor de valori. Revăzu scena despărțirii de asistent; Mark pesemne se minuna în sinea lui că vagabondul întâlnit în șosea nu fusese un asasin angajat de funcționarii de la *Chemical*, și din ușa hotelului unde se refugiase l-a privit pe șef cu ochi de potaie care te latră prin gard agresivă, fiindcă se știe la adăpost, dar și umilă, fiindcă asta îi e condiția. S-ar putea debarasa de el oricând, și asta o să și facă, dar nu acum. Trebuie mai întâi să învețe să se desprindă cu adevărat de îngustimea de orizont a acestuia, așa că îl va ține în preajmă, îi va căuta compania, îl va

asmuți.

Sorbi o ultimă înghițitură din pahar și hotărî să iasă. Mai avea destul până la întâlnirea cu Mad, ca să meargă pe jos de-a lungul bulevardului, să ia aer, cel puțin așa îl dezmoște și pe Norton după așteptările interminabile în mașină. Trecu agale pe lângă grupurile de aspiranți la gloria clubului și pe lângă cele, firește, mai numeroase și mai fervente ale aspiranților la titlul de aspirant. Și unii, și alții îl vedeau ridicat la rang de semizeu – ascensiunea fortuită le pare și cea mai firească unor astfel de oameni – pe chipurile lor respectul pentru jumătatea lui olimpică alterna cu disprețul adresat jumătății telurice. Ar merita să-l aducă pe Gregor aici, își zise, asta i-ar lărgi cunoștințele despre lume. O lume aptă să adauge agresivității umile a asistentului grandomania căreia el, probabil, îi simțea lipsa.

Important e că nu și-a pierdut umorul! se consolă, dar nemulțumirea nu-i trecuse.

Joel fuma rezemat de capotă, iar pe bancheta din spate tovarășul lui ațipise cu fruntea între mâini – somn iepuresc, fiindcă îndată ce, la vederea lui Phil, locotenentul își schimbă poziția, se trezi și el, cu o tresărire.

– Merg pe jos, mă mai uit la vitrine, spuse tânărul. Îmi duceți mașina la „Teacher’s”? O să iau masa acolo.

Plecă fără să mai aștepte răspunsul, dar nu destul de repede încât să nu-l ajungă din urmă oftatul celui alt. O mulțime pestriță umpluse trotuarele și tălăzuia încoace și încolo, minată de vântul capricios al căutării plăcerilor. Se anunțase ninsoarea, și mii de turiști năvăliseră de pretutindeni să o întâmpine aici, în cea mai tentantă, mai luxoasă și mai costisitoare stațiune a zonei. Oameni pentru care mersul pe jos era un divertisment, o modă de vacanță, care se schimba după sezon ca și vestimentația, se delectau în înghesuiala mereu veselă și mereu zgomotoasă a străzilor împodobite de sărbătoare. Orașul își schimba și el veșmintele, odată cu anotimpul, era tandru, romantic, trist, reușea să pară și inocent, după gusturi și împrejurări, dar nu uita să fie înainte de toate festiv. Vecinătatea muntelui cu marea, lacurile amenajate pentru iahting, pescuit și patinaj, cazinourile, hipodromurile și terenurile de golf, pădurea unde vânatul crescut în

rezervații speciale era cu dibăcie adus în bătaia puștii atrăgeau oaspeți în tot timpul anului, și oaspeții nu se lăsau rugați.

Phil se opri la intrarea labirintului de vitrine ale primului hipermagazin și-și lăsă privirile să alunece la întâmplare peste miile de obiecte scăldate în baia de lumini a reflectoarelor. Atunci o mână îl prinse afectuos de cot; se întoarse – era Graham Linden.

– Judecând după ce-i aici, n-o duc prea rău concetățenii tăi! exclamă vesel reporterul. Te plimbi?

– Da... Puțin! răspunse, neștiind dacă e mai bine doar să arate indiferență, sau pur și simplu să-i întoarcă spatele ziaristului. Am o întâlnire și...

– Știu. Eu aștept plecarea avionului. Te deranjează să te mai plictisești cu mine două-trei minute? Dacă tot ne-am întâlnit, iar...

Vorbea tare și mereu binedispus.

– Îmi face plăcere.

– Și mie îmi place să văd vitrinele.

Îl trase pe Phil, cu aceeași afecțiune, dar ferm, în șuvoiul mulțimii de gură-cască, și îi adresă un surâs.

– Nu rămâi în weekend? Îl iscodi geneticianul, dorind în secret să-i refuze cererea de găzduire.

– Tipografia îmi așteaptă materialul. Pentru prima pagină. Ai mai dat interviuri?

– O dată. La un sondaj de opinie pe teme sportive. Am avut trac, încă luam totul în serios.

La auzul ironiei, gazetarul zâmbi iar, cu aceeași aparentă inocență.

– Ce te nemulțumește? Întrebă apoi, și privirea, deodată gravă, îl îmbătrâni. Doar ai vrut să ajungi aici. Salvatorul orașului.

– Nu te mai strădui, Gram! Phil era aproape satisfăcut de turnura

discuției; revolta surdă, încă nelămurită, care mocnea în el găsea prilejul unei descărcări. Oprește-ți magnetofonul, conversația noastră s-a încheiat la club.

– Lasă prostiile! replică Linden, cu glas aproape șoptit. L-am dus de nas pe Bronson, am scăpat de el și m-am întors după tine.

– O reîntâlnire întâmplătoare...

– M-ai făcut curios. Te credeam altfel, toate trebuia să se întâmple altfel.

– Te previn că știu să mă apăr.

Vorbea detașat, stăpân pe el și într-un fel voios, dar o parte din febrilitatea ziaristului i se transmisese fără voia lui. Un soi de comunicare se stabilea între ei, pe dedesubtul cuvintelor, un soi de comuniune plină de neliniști, care îl tulbura și căreia descoperea că nu izbutește să i se opună. Vacarmul turiștilor, strigătele, exclamațiile surescitate măreau tensiunea asta, parcă îndemnându-i să se grăbească.

– Ești imposibil! făcu agasat Linden. Pricepe că n-am niciun magnetofon, interviul a fost aranjat dinainte.

– Într-adevăr?

– Vreau numai să mă lămuresc ce e cu tine, pentru sufletul meu, atât! Bronson a insistat să ne despartă, s-a temut de prelungirea discuției.

– Când?

– Ascultă, se prea poate să joci teatru, eu am văzut multe. Dar sunt sigur și că n-ai magnetofon, cum n-am nici eu, așa că, oricui ai vrea să-i povestești despre ce vorbim acum, îți lipsesc probele. Ți-o spun pentru cazul când m-ar înșela intuiția, deși nu mi s-a întâmplat încă să mă înșel.

Graham se oprise în fața unei vitrine, își ridicase gulerul paltonului și arăta, cu gesturi insistente, spre echipamentul de schi etalat printre perdelele irizate de zăpadă artificială.

– Ne urmărește cineva? Întrebă Phil, înțelegând cu întârziere bizareria comportării lui.

– Am scris articolul încă de ieri, la comanda expresă a bossului celui mare de la ziar. Întâlnirea cu tine a fost pentru fațadă. Mi s-a cerut să-ți atribui nici mai mult, nici mai puțin decât meritul salvării orașului. O scrisoare de recomandare. Îți va deschide multe uși, și nu numai de aici. Te văd orgolios, dar, fără supărare, miza e mult mai barosană decât persoana și cariera ta.

– Va să zică, încerci să mă sperii!

– Șansele de a ne revedea sunt minime.

– Și ce vrei să-ți spun? Mi se pare firesc să ți se fi comandat articolul. Dacă l-ai scris înainte să mă vezi, tu, cel mai obiectiv gazetar și mai mare iubitor al adevărului, de ce să te miri că Bronson ne-a scurtat convorbirea? Nu servea la nimic. Acum, despre miză: după tine, soarta unui oraș nu trebuie să fie mai importantă decât cariera unui om?

Își reluaseră plimbarea, și Linden se vâra mereu în locurile cele mai aglomerate. Phil tot mai trăia senzația de insatisfacție, iar felul cum celălalt îi impusese discuția asta pe jumătate absurdă, pe jumătate neliniștitoare începea să-l agaseze.

– Ai încercat să te închipui în locul celor de la *Chemical Society*?

– Nu mă interesează.

– Cam multe lucruri nu te interesează. Poate de asta ai și fost tocmai tu ales. Ceva nu se potrivește în manevra lui *Chemical* – povestea cu mutațiile genetice. Ca să compromiți un oraș turistic, era prea de-ajuns amenințarea cu o poluare ucigașă. Dar ei au făcut abstracție de existența lui *Thunderbird*, ori și-au asumat riscul analizelor tale.

– Chiar așa.

– Și de ce, Warner?

– E o ghicitoare?

– O ghicitoare.

– Am greșit. Nu încerci să mă sperii – mă zăpăcești.

– Nu te eschiva de la răspuns! Într-un fel, suntem în aceeași oală: tu ai efectuat analizele și eu, gazetarul vestit prin imparțialitate, scriu despre ele. Din asta ieșim sau compromiși, și în cel mai bun caz ne paște închisoarea, sau câștigători, și atunci mă tem că va veni cineva, care ne-a propulsat, să ne ceară ceva – plata succesului.

– Ce să înțeleg până la urmă?

– Răspunde! Pentru ce a invocat *Chemical* mutațiile genetice fără să se teamă de urmări?

– Din prostie. Din ignoranță.

– Sau? Hai, gândește, ori lasă impresia că vrei să gândești!

– Sau fiindcă nu i-a păsat de ce-o să urmeze.

– Erau siguri că în caz de eșec afacerea se mușamalizează.

– Sunt atât de puternici?

– Au pe cineva. Căruia tu, după articolul meu, îi devii adversar personal.

– Acest cineva are și un nume?

– Are. Și dacă într-adevăr nu-l știi, o să-l afli și singur. Ești un amestec de inocență și îndrăzneală, și de când te-am văzut mă tot întreb care e cu adevărat rolul tău. Mă așteptam să fii altfel.

– Ai mai spus asta.

– Poate nu atât de pornit. Oamenii, chiar și cei mai cinstiți, au pe aici un soi de prudență a lor.

Phil auzea prost cuvintele, rostite cu jumătate de glas, și de aceea era nevoit să privească întruna buzele celuiilalt. Ajunseseră amândoi către sfârșitul labirintului: mulțimea, fără să mai întârzie în fața

vitrinelor, se lăsa absorbită de vârtejurile de la intrarea în magazin. Linden îl prinse iar de braț pe genetician și se refugie cu el în spațiul dintre două uși, unde mișcarea neîntreruptă a șirurilor de cumpărători făcea imposibilă o eventuală supraveghere.

– Eu nu sunt de pe aici! răspunse Phil.

– Îți cunosc biografia. Nu despre asta e vorba. Venisem la club să port, de dragul concetățenilor tăi, un dialog bine regizat, cu un interlocutor despre care aflasem totul și într-o afacere relativ clară. Iar tu mi-ai dat câteva replici false, care nu figurau în text.

– Te repeți, Linden!

– De ce mi-ai servit replicile astea, și încă atât de hotărât, încât Bronson m-a trimis la plimbare? Din două una: ori ai vrut să te grozăvești – dar atunci nu se putea să nu observi că l-ai supărat pe maestru – ori nu aveai habar de text – și atunci nu înțeleg de ce vor să facă din tine un erou. Ai auzit vreodată de unul Sorensen?

– Cum să nu?

– Semenii cu el.

– Atenție! Am auzit lucruri rele.

– Unde e acum?

– Dispărut. Se pare că în străinătate.

– Avea un asistent, Gregor.

– Lucrează tot la *Thunderbird*.

– Un om și jumătate. Erau nedespărțiți, li se spunea „siamezii”. I-am cunoscut bine pe amândoi.

– Nu s-ar zice. Doar dacă or fi fost alții, ori dacă ții să mă întărâți.

– Degeaba, Phil! Ai, cu adevărat, firea lui Sorensen. Se mai vorbește despre descoperirea lui?

- Ce descoperire?
- Caută-l odată pe Gregor și descoase-l. Bănuiesc că te-ar interesa.
- Spune-mi tu, și-așa le știi pe toate. Sau nu ai timp?
- Exact. Nu am timp. Și gândindu-mă bine, prefer să rămâi o enigmă, e mai romantic. Dacă lungim discuția, s-ar putea să descopăr că ești numai un cabotin. La revedere!

Graham Linden surâse din nou și-și coborî gulerul paltonului. Redevenise ziaristul deștept și simpatic, cu privire încrezătoare și deschisă, făcut să aibă trecere și la șefi, și la cititori. Phil dădu din umeri, mai puțin amuzat decât lăsa să se vadă.

- Mi se pare că nu ți-a mers! zise, zâmbind și el. Vorbeam despre cabotini?
- Nu. Despre Sorensen, care s-a sinucis. Rămâi cu bine!

– Am reținut camere la „Andin” pentru weekend.

Mad privi fără entuziasm mulțimea aglomerată pe trotuare.

– După ora închiderii, toată suflarea migrează într-acolo. N-o să avem nici unde ne bea cafeaua.

Phil o ajută să urce, închise portiera, apoi ocoli mașina, prin spate, și se instală la volan. Era obișnuit de acum cu toanele lui Mad, ori se simțea prea bine în prezența ei ca să le mai dea importanță.

– Și ce facem?

– Bărbații trebuie să se descurce. Poate mă inviți la tine. Sau te pomenești că n-ai voie?

Legătura lor – încă destul de scurtă în timp, dar pentru el prea importantă ca să-și îngăduie riscul să o piardă – își consumase până acum, în locurile de agrement ale orașului, întâlnirile în cursul cărora Mad alterna momentele de tandrețe cu stări capricioase și cu răutăți inconsistente și gratuite.

– Ai vrea să vii?

– Invită-mă!

De la început îl atrăsese prin acel soi de eleganță proprie oamenilor inteligenți și instruiți, tradusă la ea în distincție și, paradoxal, într-un

amestec de distanțare orgolioasă și înțelegere plină de afecțiune față de cei din jur. Ca majoritatea intelectualilor din oraș, lucra la *Thunderbird*, dar într-un post neînsemnat în raport cu aptitudinile și capacitatea ei, unde munca era multă, obositoare și monotună, însă nu se plângea și, după cum singură recunoscuse odată, nu dorea să facă efortul minim al unei schimbări pentru ceva mai bun. O asemenea ciudată resemnare sau o asemenea indiferență într-o zonă menită cu deosebire împlinirii presupunea existența unor compensații de alt ordin; și de pildă, Mad era genul de femeie care trezește în egală măsură interesul cuceritorilor de ocazie – fiindcă felul ei de-a fi, rezervat și aparent cuminte, lăsa impresia unei abordări ușoare, dar și al acelora mai puțin superficiali, vanițoși ori grăbiți, care izbuteau să descifreze, la o privire atentă, calitățile ignorate de cei dintâi. De altfel, în bizarul amalgam de contraste din care Mad părea că mai degrabă s-a construit cu premeditare decât că a fost dăruită de la natură, distincția princiară – adică lipsită de note false și vanități – nu excludea deloc frivolitatea foarte vizibilă prin opoziție.

– Nu-i mult de mers. Dincolo de parc.

– Știu. M-a intrigat vila, adică arhitectura ei, parcă nehotărâtă. Și sunt sigură că nici interiorul nu se potrivește cu fațada.

– Nu-mi dau seama. Ai să vezi singură.

Era greu de presupus că nu avusese pe cineva în momentul apariției lui Phil, de aceea multă vreme tânărul se mulțumise să o privească de la distanță. Dar, din motive nu prea limpezi, bârfele, la fel de frecvente aici ca oriunde în altă parte și conținând, printre înfloriturile și răutățile de rigoare, aceeași doză de adevăr, pe ea o ocoleau aproape cu grijă. Astfel încât, neizbutind să afle nimic relevant, când Mad îl descoperise, el era în același timp pe jumătate îndrăgostit, nesigur de existența în viața ei a altui bărbat și gelos pentru orice eventualitate. Ea, cu înțelegere și siguranță, îi oferise calea celei mai firești întâlniri ca și cum dintotdeauna l-ar fi așteptat; totuși n-avea să-i ierte lipsa de îndrăzneală, și se pricepea să-i aducă aminte de asta, uneori cu un dispreț ce nu părea deloc simulat.

– Mergem, atunci?

Își răsucea un nasture de la haină, concentrată asupra lui ca și cum în clipa aceea ar fi fost lucrul cel mai important de făcut. Phil îi urmări degetele agile, fără nicio podoabă, cu unghii delicate și prelungi totdeauna pedant îngrijite. Se întreabă cum ar fi viața lui fără Mad, dar nu se mai putea închipui trăind în siguranță. Și totuși abia se cunoscuseră, iar ea, din cine știe ce motiv sau capriciu, încă nu-i spusese pe nume.

– Tăcem, tăcem?

În glasul său se ghicea un zâmbet.

– Mă gândesc.

„Mă gândeam la dumneavoastră; ați pierdut” își aminti Phil și-l revăzu pe Gregor în scaunul alăturat.

– Ce spui? Te mai poți gândi la altceva când stai lângă mine?

– Doar cu eforturi.

– Ceva important?

Mașina gonia pe bulevardul violent luminat care domina faleza spre mare, încă pustiu la ora aceea – când turiștii abia se antrenaseră în petrecerea din oraș și-și rezervau pentru miezul nopții petrecerea exodului spre cabane și pentru revărsatul zorilor petrecerea întâmpinării primei zăpezi – dar, prin însăși pustietatea lui, primitor și cumva intim.

– Prostii! Nu mă potrivesc la gusturi cu restul lumii. Am reacții firești într-o împrejurare, dar toți se miră, ca de niște aberații. Și pe urmă se întrec cu laude și cu avertismente.

– Ești destul de puternic ca să nu-ți pese?

– Asta e drept, nu-mi pasă! Îmi place meseria, cu toate riscurile ei, *Thunderbird* e o forță și eu sunt o forță înăuntrul lui.

– Temerarule! murmură Mad, cu maliție.

– Ia uite, replică el glumeț, credeam că te impresionez.

– Ai grijă, să nu te lași doborât într-o zi, că eu cui rămân?

În tonul ei răzbătu deodată tandrețea. Se uită la Phil cu ochi limpezi și buni, lipsiți de orice umbră de ironie; și pentru o clipă el îi simți în privire intensitatea comunicării depline.

– Știi, zise, e grozav când ai pe cineva care... Pentru care ești important mereu... Orice s-ar întâmpla, rămâi centrul lumii. Ești unic.

– Știu. Știu, repetă, e grozav.

Îl privea toată vremea, îi oferea ochii senini, cu o calmă înțelegere, și prezența ei ajunsese singurul lucru demn de luat în seamă pe lume.

– Toată seara am pălăvrăgit cu inși care își închipuiau că îmi întind capcane și-mi pândeau fiecare vorbă. Simulând teama... poate chiar speriați, sau doar vicleni – să-mi smulgă mărturisiri, să afle dedesubturi... Le spuneam adevărul, care e același, oricât l-ai întoarce pe toate fețele, și ei îmi râdeau în nas. Păcat că nu i-am mințit, mi-aș fi câștigat niște prieteni.

– I-ai fi și păstrat?

– Într-un fel, m-au lăsat s-o înțeleg. Oameni ciudați, își schimbă înfățișarea, profită de neatenția ta și, când te întorci iar spre ei, îți arată altă mutră.

– Te-au necăjit.

– Ți-am spus asta numai ca să înțelegi cum îmi e cu tine, fără nimic ascuns...

Mad îi mângâie brațul.

– Ți se pare și ție că uneori merită osteneala să trăiești?

Bulevardul se termina cu o răspântie largă, în centrul căreia susura o fântână arteziană schimbându-și forma și culoarea jeturilor de apă după orele zilei și anotimpuri. Phil coti pe alea mărginită de platani – una dintre nenumăratele intrări ale cartierului rezidențial –, în capul căreia un mănunchi de semne de circulație interzicea,

politicos, dar ferm, accesul străinilor în zonă, indiferent de mijlocul de locomoție folosit. Și, pentru respectarea legalității, câte o patrulă de poliție veghea zi și noapte lângă panouri. Phil încetini un moment și aprinse plafoniera, ca să fie recunoscut de oamenii ordinii, apoi își continuă drumul, cu un semn complice către Mad.

– Unde ziceai că e vila?

– După al doilea colț. Nu mai ții minte?

– Am trecut doar o dată, ziua, cu o prietenă care fusese invitată de cineva și a vrut mai întâi ca individul să-i arate strada. Credeai că mă plimb pe aici ca acasă, cum faceți voi?

– O să te plimbi. Și o să-ți placă, ai să vezi. Lumea care stă pe-aici are și unele părți bune.

Perdele de arbori ornamentali și garduri vii ascundeau clădirile de priviri indiscrete. În fața porților înalte, din fier forjat, licăreau indicative luminoase, cu însemne și devize fanteziste, menite să înlăture eventualele confuzii de adresă.

– Chiar că nu mai recunosc locurile!

– Am ajuns. Scuză-mă un minut! Și nu-ți mai suci atâta nasturele, că-l pierzi și n-am altul la fel.

Deschise portiera și-i făcu un semn lui Joel a cărui mașină se oprise în spatele lor. Locotenentul flutură mâna aprobator, apoi însoțitorul lui, îmbrăcând o haină îmblănită și luând cu el un radio portativ, coborî, traversă în fugă trotuarul și, după ce descurie îndemânatic poarta masivă, dispăru în curte. Mad scruta desigur gardului de conifere, dornică să descopere contururile vilei în întuneric.

– Nu intrăm? întrebă iritată.

– Imediat. Se face întâi o verificare. Așa e regula.

– Cred că e singura dată când vin la tine. Stăm în drum, ca niște caraghioși...

– Te-am rugat, numai un minut!

Mad își strânse buzele și deodată surâse, cu bruschetea schimbărilor de dispoziție atât de caracteristică ei.

– Iartă-mă, n-am vrut să te supăr!

– E supărător când aștepți să intri în propria ta casă. Așa se întâmplă, dacă îți place să joci rolul de personaj important!

Joel semnaliză cu farurile. Phil răspunse, după care ofițerul demară și dispăru după o cotitură.

– L-a uitat pe celălalt! zise Mad. Sau poate...

– Da. L-a lăsat de pază. Și nu e singurul. Dar fii fără grijă, sunt oameni serioși cu toții, n-au obiceiul să se uite pe geam.

Ușa de la intrare era întredeschisă și luminile fuseseră aprinse. Mad se opri o clipă în prag, să privească holul, iar Phil, care o cuprinsese pe după umeri, îi simți o înfiorare.

– Exact cum bănuiam! exclamă ea, înveselită. Interiorul nu se potrivește cu fațada.

– Mi se pare că ți-e frig.

Ea își lăsă ochii să alerge peste obiecte.

– Ce spuneai?

– Ți-e frig.

– Eram curioasă să văd cum te-ai aranjat. Vreau să știu totul despre tine.

– Persoană importantă, nu spuneam eu?

Ea își ridică fața, atingându-i buzele cu răsuflarea, se pierdu în privirile lui, calmă și senină, ca mai înainte, fără niciun gând.

– Nu importantă, unică. Asta spuneai. Dacă mă ții în brațe și nu-mi dai drumul niciodată, dacă mă ții strâns...

Dar se desprinses singură din îmbrățișare înainte să fi terminat de

vorbit și păși până în mijlocul holului.

– Ce să-ți dau? Întrebă el, stingher, neștiind cum să se poarte ca să nu-i schimbe iar dispoziția. Ceva de băut? O cafea? Suntem singuri, mă duc să...

– Nu vreau. Stai aici. Nu vreau nimic. Hai să-mi arăți casa.

– Scoate-ți haina măcar.

Își tot sucea nasturele, neatentă. Phil îi dezbracă haina și o puse pe un fotoliu, lângă paltonul lui.

– Știi că-mi place? Lasă-mi numai răgazul să mă obișnuiesc. Îi strecură mâna pe după talie, aproape agățându-se de el. Sunt puțin speriată de câte ori intru într-o casă străină. Așa, fără niciun motiv.

Stinghereala lui Phil, ca o zgură subțire, nu îi ascundea înduioșarea, nici liniștea adusă de intimitate, sub care se măcinau, acum lipsite de importanță, reziduurile enervărilor și nedumeririlor strânse în cursul după-amiezii.

– Dacă-ți place, n-am niciun merit, am găsit totul aranjat. Doar defectele le iau asupra mea fiindcă nu m-am învrednicit să schimb nimic; între noi fie vorba, nici nu mă prea pricep.

– Am să țin minte. De unde începem? Aici trebuie să fie... ia să vedem... livingul!

– Și acolo?

– Biroul. Există așa ceva?

– Există. Cu o bibliotecă foarte mare.

– Vezi că mă pricep? Acolo, ușa dă spre oficiu. Dincolo e sufrageria. O sală de baie, da? E dincoace.

Phil izbucni în râs.

– N-ai terminat.

– Ce mai pot născoci arhitecții voștri? Un fumoar? O terasă? O seră? Încă o sufragerie? Sunt cam prea multe uși.

– N-ai ghicit nicio cameră.

– Nu se poate! Mad se strânse iar lângă el, ca și cum i-ar fi cerut protecție. Și eu, care am visat să trăiesc într-o casă ca asta! Of, Doamne, nici n-aș ști să mă descurc!

Începu să râdă și ea, răsucind între degete un nasture de la rochie.

– Hai atunci s-o luăm de la început! Din bibliotecă.

– Bine. Pe aici!

Pretutindeni era cald și liniște; aerul, îmborsătat de plantele ornamentale, mirosea plăcut, a curățenie. Mad se apropie de rafturile înalte, unde cărți de beletristică și de artă, cu titluri aurii, în limbi străine, se aliniau lângă o impresionantă colecție de discuri și lângă sute de volume despre matematică și genetică. Vrejurile bogat înfrunzite ale unor flori agățătoare se legănau în lanțuri de-a lungul bibliotecii.

– Tu ai strâns toate astea?

– Nu, ți-am spus doar. Abia acum dau cu nasul prin ele. Mad se întoarse, cu o mișcare bruscă. Înainte a stat aici un tip, tot de la *Thunderbird*. Ale lui au fost, și mi se pare că era un om de gust. Îi plăcea până și matematica.

– Cine?

– Trebuie să fi auzit de el. Sorensen, fostul șef al diviziei patru.

Ea își ridică sprâncenele mirată.

– Cel cu scandalul din primăvară?

– Da.

– L-am văzut, o dată sau de două ori. Unul mic de statură, cu părul castaniu deschis, ondulat. Cu ochi albaștri, nu? Sau căprui. Destul

de prezentabil.

– Drept să-ți spun, habar n-am cum arăta, nu i-am găsit nici o fotografie. Se vede că, înainte să fi fugit, și-a mai luat din lucruri. Ori cei de la administrație le-au scos, din delicatețe față de mine.

Mad se așeză cu ochii la cărți.

– Vino aici! Îl chemă pe Phil. Ce fel de gazdă ești? Îl sili să stea pe brațul fotoliului și se rezemă de genunchiul lui. Totuși ce e al tău în casa asta? Vreau să știu unde ești tu, printre atâtea urme ale unui străin.

– Cred că te dezamăgesc. Nu așa țin să mă fixez, în fond e numai o locuință, putea fi și alta, oriunde.

– Ești ciudat...

– De ce? Stau într-o vilă a institutului, ca și Sorensen.

– Dar nu vezi că aici el *trăia*, că s-a impregnat peste tot? În mobile, în cărți? Încotro mă uit, îl văd doar pe el. Sper că ți-ai adus măcar hainele, așternutul, nu? Oricum, ceva de-al tău.

– Degeaba râzi. Închipuie-ți că aș fi cerut să se schimbe totul, numai fiindcă interioarele nu mă reprezintă. Nu eram socotit nebun?

Mad se cuibări lângă el.

– Ai dreptate, spuse după câteva clipe și cumva împăcată cu gândul, într-un fel, ești condamnat să-ți duci viața în lumea lui.

– Te deranjează? Am auzit de la cineva că semănăm.

Mad clipi repede, surprinsă.

– Cine?

– Eu și Sorensen, despre cine vorbim? Adică el ar fi avut firea mea sau invers. De ce să nu ne placă aceleași lucruri?

– Spui prostii! Nu-i nicio legătură între voi. Cu atât mai puțin

mobilele astea...

– Dacă te deranjează, le schimb. Ajută-mă!

– De ce m-ar deranja?

– Nu ziceai...

– N-ai înțeles. Numai tu mă interesezi. Pe tine vreau să te cunosc și să te înțeleg. Casele sunt biografii ale locatarilor, mai ales la voi, oamenii cu bani. Doar așa sună sloganurile publicitare. Se ridică și se întinse leneș, parcă plictisită. Ia ascultă, m-ai adus aici să vorbim despre nu știu care Sorensen și interioarele lui?

Phil îi cuprinse umerii.

– Mi se pare că tocmai...

– Am să fac un duș în baia voastră de marmură. Arată-mi cum ajung până acolo și pune cafeaua la foc.

Phil se trezi pe neașteptate și se dezmetici imediat din ceața somnului, ca și cum ar fi răspuns unei alarme. Casa era cufundată în liniște, Mad dormea cu fața spre el, respirând încet. La fereastră, crengile goale ale unui copac se legănau înapoia perdelelor. Rămase o vreme nemișcat, să asculte, încă neînțelegând ce i se întâmplă, apoi se ridică, atent să nu facă zgomot, și din nou se opri în mijlocul camerei. Ca mai demult, o apăsare îi îngreuna sufletul, o tristețe nelămurită pe care o știa prea bine ca să-și mai închipuie că se înșală și care nu era decât reflexul îndelungatei singurătăți din anii de după studenție, al silitei înstrăinări de atunci.

Așteptă, cu mâinile pe lângă trup, nepregătit să înfrunte starea asta incertă, dezarmat fără veste în tăcerea încremenită din jur. Prietenii îi rămăseseră într-o altă lume, sau numai în lume, pur și simplu, și îl abandonaseră aici, într-o casă pe care și-o imaginase a lui. Încercă să vadă mobilele dimprejur și ar fi reușit, fiindcă prin voalul de la geamurile înalte se țesea o zare de lumină tulbure dinspre felinarele parcului, dar era inutil, cunoștea locurile, îi lipsise doar privirea limpede a lui Mad. Afurisitul de Sorensen! A stat vreodată așa, în

toiul nopții, singur, simțind deodată cum toate se lichefiază și curg pe lângă el, tot ce însemna până atunci siguranță și liniște? Iar în patul larg a avut... Se înfioră. O insulta, o batjocorea pe Mad doar închipuindu-și pe cineva acolo, chipul unei femei oarecare așezat între perne.

Se îndreptă spre ușă. Covorul i se așternea primitiv sub tălpile goale: obiectele n-au memorie, îi slujesc pe toți, la întâmplare, de asta și pot supraviețui stăpânilor, credincioase nu acestora, ci numai lor însele. Deschise, mereu precaut să nu tulbure somnul iubitei, se strecură în holul cu pereți de sticlă, ramurile brazilor se legănau scuturate de vânt.

Sorensen...

Astăzi parcă fusese ziua lui, toți îi pomeniseră numele, prea mult! Va să zică, avea răgazul și priceperea să adune lucruri frumoase, să se înconjoare cu ele. Lucrurile care l-au trădat. Sau, dimpotrivă, pe Phil îl trădează, pe intrus, care nu le-a pus în valoare personalitatea, nu s-a unit cu ele, nu și-a însemnat viața cu viața lor. Auzul lui Sorensen păstrat în muzică: gesturile – în dispunerea mobilelor; privirea – în podoabele fiecărei camere; drumurile – pe covoare, trepte și praguri.

Un tip mărunț de statură, cu părul buclat, castaniu deschis, aproape, blond, cu ochii căprui ori albaștri. Numai semne particulare.

Și, la un moment dat, a dispărut. Nu bănuia existența lui Phil, habar n-avea cine o să-i urmeze, la institut și acasă, dar a lăsat bolovani de care acesta se împiedică. Cine se joacă aici și cu cine? Și Gregor, și Linden, și Mad i-au pus alături și i-au măsurat; etalonul era Sorensen, iar rezultatul i-a fost doar o dată favorabil lui Phil și doar fiindcă ziaristul descoperise niște obscure asemănări între ei. Niciun motiv de încântare.

De fapt, cât de bun specialist fusese acest bizar personaj? Suficient de bun, în orice caz, ca să ocupe cel mai însemnat post din ierarhia de protocol unu – conducerea diviziei a patra. Dar nimeni în afară de Gram Linden nu-i vorbise lui Phil de meritele profesionale ale predecesorului, iar din ce a lăsat acesta în momentul dispariției, se pare mai degrabă că a fost o mediocritate, că băjbăia în căutarea

unor soluții tehnice de descompunere și recompunere a lanțurilor genetice ale unor viruși și atât. De aici până la marea descoperire pomenită de ziarist e un drum pe care Sorensen 'n-a prea avut resurse să-l străbată.

Ceva nu se potrivește aici. Fie și numai faptul că toate astea s-au întâmplat înainte de venirea lui Phil la institut, dar răbufnesc abia acum, după aproape o jumătate de an. Tocmai când el se pregătește să-și înceapă cercetările, ca și cum s-ar lovi de interesul potrivit al cuiva. Din nou și mereu interesul potrivit al cuiva.

Coborî scara, ținându-se strâns de balustradă. Pașii lui Sorensen în țesătura covorului... Oare va începe să-l urască? Doar n-a moștenit nimic de la el. Oamenii din sector au fost înlocuiți în întregime, cu excepția lui Gregor. Poate să ceară schimbarea vilei. Pe asistent îl va concedia la prima ocazie, a și hotărât.

Dacă așa își păstrează locul dobândit fără compromisuri...

Numai că lucrurile parcă începeau să capete aspectul pregătirii unei farse. Își aminti neliniștea lui Mark, bănuiala din privirile lui când Talbot vorbea de prețul în vieți omeneste al plicului negru. Și el, Gregor, a avut, probabil, aceeași stare – simțea, confuz, un pericol, ghicise că i se va pune la cale o farsă, și-a dat seama... Și cât de bine s-a stăpânit până la apariția pe șosea a vagabondului! Iar atunci...

Curios, va să zică spaima l-a învins abia atunci, nicidecum la insinuările lui Phil; acel „ați pierdut, domnule Warner!” însemna tocmai că el a înțeles jocul șefului și că nu se lasă înșelat. Iar dacă te gândești bine, e cu neputință să-ți închipui că înfățișarea amărâtului de vagabond lăsa să se întrevadă o primejdie care să justifice panica lui Mark. Afară de cazul că se cunoșteau amândoi, că bătrânul însuși, prezența lui constituia o amenințare cumplită. „Ați văzut cine era?” întrebarea căpăta acum altă semnificație.

La dracu'! Ce-l privesc pe el toate astea? Întâmplări și încurcături ale altora, n-o să se apuce să-și bată capul cu ele, are ceva mult mai bun de făcut. Important e că n-a ajuns la *Thunderbird* prea târziu, că locul acesta e al lui, poate trăi mai departe curat, ca și înainte; trenul pe care, în tinerețe, crezuse că l-a pierdut a făcut un ocol și l-a ajuns din urmă.

Aprinse lampa cu abajur înalt, frumos colorat, de pe birou. Biblioteca ieși la iveală din întuneric, păru că îi vine în întâmpinare, o colecție de enigme. Se uită la cărțile în legături scumpe, cu arabescuri aurii. Niște rarități, greu de procurat chiar în orașul ăsta plin cu mărfuri pentru capriciile tuturor.

– Cam devreme ai început să mă părăsești!

Înfășurată într-un halat de-al lui, până și acum cu distincție și eleganță, ca și când haina i-ar fi fost croită pe măsură – veșmânt de eroină a unui film de dragoste –, Mad se opri în prag.

– Te-am trezit!

Îi caută ochii, dornic de prezența ei, și Mad îi ghici probabil credința și așteptarea și îi întoarse privirea, surâzând.

– Nu știu dacă dormeam. Unde fugi?

– N-am unde.

Se apropie cu pași înceți și i se așeză pe genunchi.

– Ești trist.

– Am fost. Știi la ce mă gândeam? Ai un nume nepotrivit. Madeleine. Ce înseamnă Madeleine? Un număr din cartea de telefon.

– E numele meu și să nu râzi de el!

– Tu ești un spiriduș. Dar nici asta. Apari, faci o pasă cu mâinile, râzi – și necazurile se duc.

– Adică un bufon, nu? Te răzbuni, fiindcă ți-am luat halatul?

– Un om deștept, în haină de împrumut. Thyl Ulenspiegel. Așa o să te chem. Thyl.

– Ce necazuri ai?

– O poveste încurcată.

– Ador poveștile încurcate.

Zâmbetul îi era un îndemn.

– Mi-e teamă să nu fi ajuns prea târziu. La *Thunderbird* și la tine.

– Te-ai și săturat de noi? Lăsați impresia unui tip care a dat lovitură.

– Și încă una mare. Doar că a trebuit să aștept prea mult. Și în toată vremea asta am fost singur. După terminarea studenției... Vezi, că mai e și lungă istoria!

– Văd. Te ascult.

– Totdeauna am vrut un loc numai al meu. Unde să mă simt în siguranță. Să fiu atât de folosit, încât nimeni să nu mă schimbe. Nu numai o slujbă. Un loc în viață. Te sperie cuvintele?

– Spune până la capăt.

– Nu știu să vorbesc despre mine. Poate fiindcă n-am avut... nu i-a păsat nimănui. Fără locul ăsta, nu există valoare. Doar un potențial, care în sine nu înseamnă nimic. Toți începem să dăm cu adevărat ceva numai după ce am ajuns acolo. Și eu n-am vrut să ajung oricum.

– Adică?

– Sunt dintr-o specie pe cale de dispariție – nu suport compromisul. Pe lângă faptul că-i o treabă urâtă, orice compromis se răzbună; mai devreme sau mai târziu, ți se cere să-l plătești, de obicei prea scump. Și nu merită.

– Interesant! Un om cu principii! Ia să mă uit mai bine, să văd și eu cum arăți!

– Să mă întorc și în profil?

– Ai supraviețuit măcar un an cu principiile tale?

– Aproape cincisprezece. De când am terminat studenția și am intrat în viață, cum se scrie prin cărți. Nu mă întreba ce-a fost când nu

găseam de lucru, când trăiam din expediente și mă străduiam, cu o sârguință umilitoare, să deprind meserii pentru care n-aveam nici pregătire, nici aptitudini.

– Și asta numai ca să nu faci concesii?

– Nu numai. Nu mă pricep și nu pot să mă bat pentru mine. Doar de vreo două ori am reușit să mă apropiu de genetică. Din păcate prea puțină vreme; știi, meseria noastră, dacă nu e practică e cinstită și cu scopuri limpezi... A trebuit totuși să nu pierd legătura cu ultimele realizări din domeniu și să încerc să-mi duc mai departe cercetările începute în studenție. Pe un altul, piedicile l-ar fi înrăit sau l-ar fi doborât. Reacția mea a fost înstrăinarea, un mijloc de apărare la îndemâna rataților. Retragerea într-o lume himerică, unde singur gândul la o mare descoperire îmi dădea forță să supraviețuiesc. La început, mă bucuram că nu mai sufăr. Pe urmă am realizat că mă prinsesem în izolare ca într-o capcană și era prea târziu să caut ieșirea.

Mad se ridică de pe genunchii lui. Își strânse halatul la mijloc, înnodă cordonul. Era desculță, ca și Phil. Ocoli biroul, ieșind din conul de lumină al lămpii.

– Și probabil nimeni nu te-a ajutat. Un prieten, o iubită...

– Foștii colegi făcuseră din mine subiect de anecdote. Cei mai ajunși mă invitau la petreceri, devenisem un număr de atracție în program. De atunci nu-mi mai fac iluzii când vine vorba despre „lumea bună”. Îmi închipui că nici aici, în oraș, nu prea mor mulți de dragul meu, mai ales că față de ei sunt un intrus. Nu-mi pasă! Mă folosesc fără complexe de vila și mașina lor, mă învârtesc printre ei cu toată liniștea și lucrez să-mi pun în aplicare ideile. Pe urmă, după ce duc totul la bun sfârșit, vom discuta de pe alte poziții. Numai că atunci o să fie cam greu să mă mai conteste cineva și să-mi ceară socoteală pentru ce-am făcut.

Mad se juca răsucind capetele cordonului ca mai înainte nasturii de la haine.

– Asta înseamnă că nu ai obligații față de nimeni. Mai bine.

– Ba nu. Lui Hendricks îi sunt obligat din cale-afară. El îmi e prieten și mi-a dovedit-o ca nimeni altul. Și mai am un amic – contele Crane, ciberneticianul. În privința iubitelor te dezamăgesc – nu prea mi-a surâs șansa.

– Ce înseamnă „prea“?

– Mai uită-te o dată la mine, adineauri se vede că n-ai avut perspectivă. Semăn cumva a cuceritor?

Ea smuci tare de cordon, parcă înciudată.

– Pe mine cum m-ai găsit?

Phil izbucni în râs și îi întinse brațele.

– Vino încoace! Tu ești surpriza mea. Când Brett mi-a propus angajarea la *Thunderbird* m-am speriat puțin, din cauza faimei institutului – se zice că e cel mai mare și mai serios de pe continent –, dar n-am fost surprins, socoteam că mi se recunoaște un drept. Numai apariția ta n-am prevăzut-o. Ar fi fost un noroc, și pe mine m-a ocolit norocul.

– Nu teoretizezi cam mult?

– Îți explic. Mi-e frică să nu fie târziu, adică să nu mai pot da cât și cum ar trebui.

– Erai bun de negustor, îți plac socotelile. Cât ai luat, cât trebuie să dai înapoi. Bravo! Și pentru mine ce plătești?

– Ia uite, la asta nu m-am gândit. Crezi că zilele mele ajung? Toate zilele?

Mad se retrase puțin, parcă evitând să-l atingă.

– Taci! Fără planuri de niciun fel, te rog!

– Ei, cu ce te-am supărat iar?

– Nu știu cum o să fie mâine. Să ne bucurăm de ce-avem acum.

În lumina săracă de afară se vedeau umbrele tremurânde ale primilor fulgi de zăpadă.

Gregor scoase proba din suportul microscopului electronic.

– Credeți că o să meargă?

Phil ridică din umeri.

– Nu. Trebuie să schimbăm totul. Începând cu tehnologia.

– Mai facem testul de fiabilitate?

– Sigur. Și deocamdată ne oprim.

– Cum doriți...

Așeză virușii în container, peste mediul de cultură. Mânuia cu precizie cleștii brațelor mecanice fără mișcări de prisos. În costumul de protecție larg și ușor, care anula contururile, cu fața ascunsă în cască, își pierdea identitatea, dar tocmai acum devenea parcă mai sigur de el și mai plin de personalitate. Un subordonat desăvârșit, se înțelegea cu Phil prin gesturi, prin jumătăți de vorbe care traduceau începutul unor intenții, lua inițiative în întâmpinarea gândurilor acestuia. Iar la ieșirea din laborator redevenea un nimeni, în ciuda pedanteriei și a umilinței care, oricum, atrăgeau atenția asupra lui.

– De când lucrezi aici, Gregor?

Asistentul închise capacul etanș al containerului climatizat și strânse clemele de siguranță.

– Am împlinit opt ani, domnule Warner!

– Și cu Sorensen?

– El m-a adus.

De partea cealaltă a peretelui transparent, laboranții traseră prin tunelul cu radiații cutia căptușită cu straturi groase de plumb, apoi, după această primă aseptizare, o așezară pe conveierul care o duse spre seifuri.

Phil conectă difuzorul din încăperea vecină.

– Gata, băieți! Pauză. Ne întâlnim la două.

Laboranții salutară și ieșiră, închizând trapa în urma lor.

– Mergeți la masă? Întrebă Mark.

Își făcea de lucru la pupitrul de comandă al laserului.

– Dumneata nu vii?

– Talbot mi-a șoptit de dimineață că se pune la cale o festivitate. După afacerea *Chemical*. Surpriza „patronului”.

– Nu știam. Sper că ești invitat.

– Mă tem că da. Aș vrea totuși să rămân aici, să pregătesc... pentru experiență...

– Și eu mă tem că mergem amândoi.

Mark îi aruncă o privire peste umăr, dar din pricina căștii umbrite Phil nu-i văzu ochii.

– E cazul să figurez pe soclul statuii dumneavoastră?

– Va să zică, ai citit ziarele.

– De curiozitate. Salvatorul orașului, nu-i așa? Sunteți cel mai important personaj de prin partea locului. Cel puțin deocamdată. Iar eu nu vă mai pot fi de folos.

– Până una-alta, îmi ești subordonat. Hai să ieșim la aer. Nu pierde dreptul la pauză, doar figurează în contract.

Gregor ezită câteva clipe, apoi se apropie de trapă și începu să desfacă levierul.

– De ce mă umiliți? Ziceați că n-aveți ce împărți cu mine.

– Dumneata te încapățânezi să ne certăm și nu-mi place asta. Ce urmărești?

– Să plec de-aici. În primăvară mi-am dat demisia, dar nu mi-au primit-o.

– Am înțeles că n-ai unde te duce și că trebuie să te suport.

– M-am răzgândit.

Phil deschise trapa și îl invită cu un gest să iasă primul. Pătrunseră într-un tunel prin care circula aer sub presiune, pompat de compresoare în direcția lor de mers. Camere de televiziune le urmăreau drumul, gata să comande, în cazul unui accident, declanșarea automatelor de intervenție.

– Bine, Gregor! Sincer vorbind, nici eu nu mă omor după dumneata. Vrei să-ți cer concedierea sau mutarea în altă divizie?

– De dat afară e greu. Aș vrea, dar n-aveți atâta putere.

Phil se enervă brusc și mușchii abdomenului i se crispară, ca după primirea unei lovituri neașteptate.

– Cu alte cuvinte, răspunse încet, ții să te desparți de mine, nu și de institut. Mă consideri nedemn de dumneata.

– Nu tocmai.

– Socotești că nu mă ridic la înălțimea lui Sorensen.

– V-am mai spus, nu l-ați cunoscut pe Sorensen.

– Știu, nu mă pot compara cu el. A fost un mare genetician și eu nu

sunt. A făcut o descoperire epocală și eu nu. De aceea erați nedespărțiți amândoi, vi se spunea „siamezii”. Pe mine sau mă ocolești, sau mă provoci la ceartă.

Asistentul vru să se oprească, dar mersese prea repede și din pricina inerției mai făcu un pas, stângaci, ca și cum s-ar fi împiedicat. Phil luă reacția lui drept confirmare și se enervă și mai mult.

– Domnule Warner...

– Să spunem lucrurilor pe nume până la capăt, domnule Mark Gregor! Mai întâi, despre șeful dumitale. N-a descoperit nimic. Altfel s-ar fi vorbit peste tot de asta, aș fi aflat-o și eu, chiar pe cale oficială. Dacă dispariția lui, hai s-o numim așa, ar fi întrerupt lucrările la importanta descoperire cu pricina, noi sau alții le-am fi continuat. Numai că noi am muncit până acum să descompunem niște viruși nenorociți, conform protocoalelor procedurale lăsate de marele dispărut, și mutanții ne mor în timpul testelor de fiabilitate. E un adevăr, nu? Bine. Despre dumneata: ești un bun executant, ai îndemânarea practicianului. Numai că ești prea laș pentru un genetician, prea lipsit de personalitate, gata să dai înapoi la primul obstacol. Și te mai și droghezi. Poate, cu șeful dumitale, ați fost un cuplu ideal de cercetători, dar mă îndoiesc să fi făcut genetică. Meseria asta, mai mult decât oricare altele, cere un crez pe măsura ei și o conștiință. Dragoste de adevăr. Și mai ales nu suportă compromisul, cu niciun preț. Bănuiesc că vorbele îți sună ciudat și străin, nu le înțelegi. În lumea unde trăiești, n-au valoare. Uite de ce nu-mi pare rău că pleci. Din oameni ca dumneata, cu aptitudini și fără opțiuni, genetica scoate ucigași de profesie. Nu vreau să te am pe suflet mai târziu, când o să încep experiențele *mele*. Limpede? Fiindcă, e cazul să afli, eu n-am venit aici întâmplător, n-am fost angajat să verific rețetele ineficiente ale lui Sorensen. Am niște idei și un plan pentru care îmi trebuie oameni în primul rând curați și îndrăzneți. Adică exact cum nu ești dumneata.

Îi întoarse spatele și-și continuă drumul spre camera de asepticizare primară. Gregor rămase nemișcat și abia după ce Phil intrase în încăpere și îl chemase pe operator veni și el, încet, fără să-și privească șeful, de parcă ar fi fost un străin nimerit pe acolo cine știe cum și care vrea să dispară neobservat. Phil nu-i dădu atenție.

La dispensar, Phil avu surpriza să-l găsească pe Brett Hendricks.

– Doc! strigă de cum îl zări, și deschise brațele să-l salute. Ce cauți la divizia a patra, te pomenești că ai fost retrogradat?!

– Azi te consult eu, zise Brett. Dar numai fiindcă ne cunoaștem.

– Bravo! Șeful doctorilor de la *Thunderbird* își dă osteneala să-mi pună termometrul, am trăit să apuc ziua asta!

Își strânsesă mâinile și se priviră deschis, cu fețele luminate de prietenie. Hendricks rămase o clipă nemișcat, cântărindu-l din ochi pe Phil, ca și când s-ar fi pregătit să-i dea în seamă ceva important și încerca să afle dacă poate avea încredere.

Mai mare cu zece ani decât geneticianul, îi fusese acestuia șef de lucrări, pe vremuri, la universitate. În ciuda timpului scurs, își păstra înfățișarea de atunci, a unui bărbat în pragul maturității, dar încă netrecut de tinerețe – siguranța vârstei în care abia intrase și farmecul nonșalant al celei din care începea să iasă.

– De azi înainte controlez toate cabinetele de la divizii. Așa că stai jos! porunci și îl împinse pe tânăr într-un fotoliu. Am noutăți pentru tine.

– Să nu-mi spui ce surpriză pune la cale „patronul”, că despre asta n-am voie să știu.

– Bine se mai păstrează secretele pe-aici! exclamă doctorul. Și cine va veni ai aflat?

– Bănuiesc că tu. De vreme ce ești...

– Nu-i vorba de mine! Consiliul de administrație, băiete! Cere-le tot ce vrei, îi ai în mână! Și repede, până nu se răcește lovitura cu *Chemical*!

– Știi prea bine ce vreau: statut de cercetare independentă.

– Asta e! N-au cum să ți-l refuze. Deocamdată dă-le ceva

generalități, fără amănunte, să nu-i sperii. Numai atât cât să le prinzi o promisiune. Am aranjat și eu cu vreo câțiva să facă atmosferă.

– Doc!

– Taci și ascultă! Vor fi și niște granguri de la municipalitate, să-ți mulțumească în numele concetățenilor. Nu te arăta prea cordial. Ești omul de știință cu gândul numai la lucrările lui – asta face impresie la vulpoii din consiliu. Vezi că Boyne încă nu e de partea ta, am vorbit iarăși cu el, de dimineață. Dacă ai materialele pregătite, solicită-i convocarea consiliului. Important e să intri în ei, și de față cu toată lumea, să te simți puternic. Le place asta, le dă senzația că miliardele lor sunt pe mâini bune.

– Am șanse?

– Sper. Și știu sigur că ocazie mai potrivită n-ai să întâlnești tot restul vieții. Acum scoate halatul, să începem analizele! Apropo, ai grijă de asistentul tău... Gregor, așa îl cheamă? A fost și el invitat. Să nu se piardă cu firea, vin ziariști, și ăștia abia așteaptă o vorbă la întâmplare... înțelegi?

– Din partea mea, să zică orice! Vrea să plece din divizie și sunt decis să-l ajut.

– Aoleu! Dar ce-a făcut, bietul de el? Nu-ți mai suportă autocrația?

– Nu mă poate iubi și nici eu nu-l pot obliga. Tânjește după...

– Cam palid, amice! Și uite hemograma de săptămâna trecută – pericol de anemie. Ce ai de gând, îți lași oasele pentru viitorul muzeu de la *Thunderbird*?

– Am tras cam tare în ultima...

– Vezi, că eu nu vă controlez ca să stăm la palavre. Îți dau un concediu de nu te vezi și te pun să ți-l și plătești singur! Ești cel dintâi răspunzător de sănătatea oamenilor!... Ce-i cu Gregor? Parcă spuneai ceva.

– Tânjește după șeful de altădată. Asta e. Ne-am certat.

– Aha! Ia să-ți văd și tensiunea...

– Crezi că nu fac bine? Spune că și-a dat o dată demisia, dar nu i-au primit-o. Știi ceva?

– De unde să știu? Și, oricum, nu te privește. Dacă ții, scoate-l din institut, ai dreptul. Poate chiar ar fi nimerit, cel puțin să arăți, cui încercă să te conteste, că nu-ți place să te joci.

– Mă și contestă cineva?

– Se găsesc destui! De la foștii tăi egali, ceilalți șefi de divizie, până la specialiștii lui *Chemical*. Și chiar „patronul”... Da. Examenul bacteriologic, va să zică... Dar tu nu mai ești egalul lor, tu ai puterea, încă de pe acum. Și când o să-ți pornești cercetările... iar primele rezultate...

– Doc, cine se ascunde în spatele lui *Chemical*? Un tip periculos de puternic?

Brett se opri contrariat.

– Nu ți s-a spus? „Patronul” sau Bronson, avocatul, nu te-au prevenit? Eram sigur că știi.

– E unul chiar așa de sus-pus? Încep să mă tem!

– Păi gândește-te că uzina face parte dintr-un grup mai mare, al unei firme care și ea e o parte a unui concern, care, la rândul lui, e integrat unei companii multinaționale de...

– Nu-mi dai câteva nume?

– N-au importanță, astea sunt numai trepte.

– Și cine naiba stă în capul scărilor?

– Se zice că Mitchell în persoană.

Phil fluieră încet.

– Bătrânul Mitchell? Multimiliardarul?

– Magnatul, trustmanul, regele neîncoronat. E o prostie că nu ți-au spus. S-or fi gândit să nu te sperie.

– Crezi că falsificam analizele?

– Dacă aș fi crezut asta, nu manevram să ți se încredințeze afacerea. Ascultă! Și institutul și orașul au avut nevoie de o schimbare. Se moleșeau, peste tot a intrat mediocritatea, se poartă invidia și meschinăria, suntem aruncați printre neputincioși cu tot felul de aranjamente și alianțe. Pe asta s-au și bazat cei de la *Chemical*; de altfel e o dispută veche între chimiști și oraș, au fost opoziții mari la instalarea uzinei, în ciuda presiunilor lui Mitchell. Ne trebuia alt spirit aici, un nou fel de viață, fără compromisuri. Tu ne aduci toate astea, ne-ai scuturat și ai început să ne dezmorești. Nu te-am căutat în vară doar ca să-ți ofer o slujbă, deși era și ea importantă. Am vrut mai mult. Te cunoșteam din facultate, pe urmă am auzit cum îți apărai principiile și cu ce preț, în sfârșit mi-au ajuns la ureche ecouri despre formidabilele tale lucrări pe jumătate clandestine. Mi-am dat seama că ești omul în stare să arunce peste cap mediocritatea agresivă. *Chemical* ți-a oferit ocazia să te impui dintr-o lovitură, să faci economie de timp, de nervi și de tact. Reacția lui Mitchell va fi una singură: să te atragă de partea lui; bineînțeles, când se mai potolesc lucrurile. Dacă te va interesa propunerea, poți primi, dar să-i dictezi condițiile. Așa că n-avea teamă și folosește-ți puterea cât mai bine.

– Am să-ți pot răsplăti vreodată...

– Taci, că vorbești prostii! Luptă-te să ajungi la cercetarea independentă, dacă vrei să faci ceva, și dă-l afară pe Gregor. Sau nu... mai bine nu-l da afară, dacă n-ai motive. Vreau să spun, sub raport administrativ.

– Muncește corect.

– Tocmai. Deocamdată cere să fie transferat. Așa scapi de el și nici n-o să se spună că devii arogant și subiectiv. Pe lângă faptul că și cei de la personal s-ar simți lezați; le dai de înțeles că nu se pricep la oameni.

Gregor îl urmărea dintr-un colț pe Phil care, alături de „patronul” Oliver Boyne, șeful institutului, discuta cu membrii influenți ai consiliului de administrație. Partea de ceremonial a festivității se terminase și acum gazde și invitați se strânseseră în jurul mesei, vorbind de-a valma, râzând și felicitându-se, ca și cum ar fi contribuit în egală măsură la marea victorie asupra lui *Chemical*. Asistentul nu părea deloc convins de proporțiile victoriei și nici de atmosfera sărbătorească din salonul de recepții al lui *Thunderbird*; n-avea ochi decât pentru Phil și de câteva ori încercase, timid, să se apropie de el, dar mereu altcineva i-o luase înainte și nici șeful diviziei nu se ostenise să-i observe manevrele și să le dea curs. Totuși, la începutul festivității, îl obligase pe Mark să-i țină tovărășie și împreună, cuminiți ca doi copii de cor, primiseră felicitările trimișilor din partea orașului și ale consiliului de administrație, suportaseră o strălucitoare alocuțiune a maestrului Bronson, care, înainte de a anunța că Phil devenise membru de onoare al clubului, vorbise cu înflorituri despre triumful adevărului – triumf sortit numai celor care, sub toate aspectele, duc o viață exemplară –, fuseseră apoi fotografiați pentru ziarele de seară și săptămânalele ilustrate și se „confruntaseră” cu întrebările reporterilor – lungi înșiruiuri de elogi presupunând în final obligația confirmării. Gregor răspundea ca de pe altă lume, cu voce monotonă, se mișca inexpressiv și obositor, repetând mereu aceleași gesturi, în vreme ce Phil era numai strălucire și siguranță de sine. Apoi se despărțiseră, adică șeful diviziei îl abandonase brusc pe asistent, deși acesta mai mersese câteva minute după el, ca să-i atragă atenția, dar în învâlmășeală se pierduse printre invitați și renunțase.

Ședea acum cu un pahar gol în mână, când o zdravănă bătaie pe umăr îl făcu să tresară.

– Sper că nu sunt în întârziere! răsună veșnica glumă a lui Fred Talbot. Felicitări, Mark!

– Felicitările s-au consumat de o jumătate de oră, Freddie! se strădui Mark să pară amabil.

– Bună! râse Albastrul. Ți-au crescut acțiunile, se vede după starea de spirit... a spiritelor.

Ferhezuit special pentru reuniune, deși era greu de înțeles recordul

unei eleganțe suplimentare în raport cu nivelul, aparent de nedepășit al eleganței zilnice, Talbot răspândea din fiecare cută a uniformei câte o altă aromă de produs cosmetic cu efect garantat.

– Și eu te felicit pentru paza de vinerea trecută. Impecabil organizată. Într-un fel, tu ai fost atunci omul cel mai important; fără grija ta mi se pare că n-am fi ajuns la recepția de azi.

Albastrul trecu peste ironie cu o detașare ce lăsa mai degrabă impresia candorii.

– Se întâmplă, hombre, dacă știi dinainte toate mișcărilor posibile pe eșichier.

– Și tu le știi mereu?

– Mă străduiesc.

Privirea lui Mark se aprinse:

– Ba nu. Te contrazici. Și-ți fac dovada. Îmi acorzi un minut, da?

– Cum să nu? replică Albastrul, mai puțin sigur de el.

– Bine, ascultă! Ce ai vrut să aperi de eventualul atac al chimiștilor? Rezultatul analizei? Inutil, plicul negru se putea multiplica în nenumărate exemplare. L-ai apărat pe Warner? Degeaba, el își încheiase misiunea. Las deoparte evidența că, dacă atacul, ar fi avut loc, era menit nu să împiedice ajungerea plicului la Bronson, ci să-i intimideze pe toți cei implicați în afacere; așa că nu paza ta l-a oprit – dimpotrivă, cu cât ar fi fost mai multe victime era mai bine. Rezultă deci că omul cel mai important în seara de vineri am fost eu și că mie ai vrut să-mi dai iluzia că sunt apărat.

– Uite logicianul! râse Talbot, înveselit. Păi tu, de important ce ești, nici nu trebuia să fii luat în mașina domnului Warner!

– Ceea ce era de demonstrat! răspunse triumfător Mark. Ori n-ai știut toate mișcărilor de pe eșichier, ori acorzi însemnătate amănuntelor, adică mie, neglijând esențialul. Alege ce vrei, că tot rău ieși!

– Ia stai, că nu despre asta-i vorba! protestă Albastrul, descumpănit. Și nu mai încerca să faci pe glumețul!

– Se ceartă cineva pe-aici? Phil, apărut pe neașteptate lângă ei, auzise ultimele replici. Sper că nu i se reproșează ceva domnului Gregor!

– Făceam glume! explică, foarte serios, polițistul.

– Și încă foarte spirituale! confirmă ironic asistentul. Știi, Freddie, că în seara aceea ne-a apărut în drum un vagabond, gata-gata să oprească ditamai coloana oficială? Sau băieții au uitat să menționeze asta în raport?

– Ce treabă am eu cu vagabonzii?

– Păi cu ăsta chiar aveai treabă, nu e omul pe care să-l lași la discreția automobilistilor. Mai ales când trece pe șosea domnul Philip Warner. Ce zici?

– Zic că vorbești aiurea și că la mine nu țin aerele de tip deștept. N-au ținut niciodată, îți amintești?

Zâmbetul lui Phil se șterse într-o expresie de așteptare atentă, pe care și Talbot, și Gregor o remarcară îndată și amândoi tăcură un moment, stingheriți.

– Apropo, reluă Mark, cu insolență, ai auzit, Freddie, ce schimbări au loc, începând de azi, în divizia noastră? Sunt două. Una de program...

– Cred că nu e cazul să continui! îl opri rece Warner. Fiindcă asta, cel puțin, e secretă.

– Secretă? se minună Fred. Păi un secret pe care eu nu-l cunosc înseamnă că nu există.

– Încă nu s-a luat decizia, abia am vorbit cu „patronul”. Dumitale îți pot spune, deocamdată, doar că divizia va obține foarte curând statut de cercetare independentă. Iar dumitale, Gregor, că asta înseamnă program propriu, autonomie deplină în alegerea căilor și mijloacelor – de la aparatură la materialul genetic – și subordonare directă față de consiliul de administrație. De altfel, consiliul așteaptă,

într-o săptămână, expunerea de motive, programul imediat și cel de perspectivă. Sper că acum înțelegi cine și ce a pierdut – ții minte, avusesem noi o discuție...

– Dar cealaltă schimbare, aceea în componența diviziei, e de domeniul public, insistă Gregor, și întrucât mă privește pe mine, vă autorizez să i-o comunicați amicului Freddie.

– Ai dreptate, răspunse Phil, cu satisfacția de a fi descoperit un lucru plăcut. De astăzi, domnul Mark Gregor iese, la cerere, din cadrul diviziei patru. Deocamdată i se oferă temporar un post de laborant-supraveghetor la divizia doi. Transferul a fost sugerat de mine și hotărât de domnul Oliver Boyne.

– Bravo! explodează Albastrul, cu indignare. În ce încurcături te-ai mai vârat, hombre? Nu ți-a ajuns murdăria pusă la cale, în primăvară, cu amicul Sorensen? Ați avut necazuri, domnule Warner?

– Nu. Apreciez decizia dumnealui de a ne despărți înainte să apară necazurile.

– Îmi fac reproșuri, trebuia să vă fi prevenit în privința lui, numai că șefii... știți cum se-ntâmplă... Dacă l-au iertat după afacerea aceea... Ca să vedeți pe cine luați dumneavoastră în mașină! Așa e, oamenii sunt de treabă, dar unul ca el nu e în stare să...

Lamentația îi stârni lui Phil mai întâi o plăcere secretă, în fine se găsisese cineva să-l acuze iarăși pe Sorensen – dar, aproape în același timp și o reacție de împotrivire la brutalitatea polițistului. Și îl fulgeră gândul că poate se simte frustrat de privilegiul de a-l umili numai el pe fostul asistent.

– Se întâmplă! ricană Gregor, cu un soi de veselie forțată. Nu apreciez. Nici măcar serbarea de azi, nu-i așa, Freddie?, care, puțin, mă onorează și pe mine.

– Ai tupeu, hombre! mârâi Albastrul.

– Folosește-ți relațiile ca să mă dai afară de-a binelea. Uite, domnul Warner n-a reușit.

– Nu-ți doresc să fii dat afară de mine. Dar putem ajunge și acolo,

domnule glumeț! Adu-ți aminte cum ai scăpat... atunci.

– Inexact. Atunci m-ai prins, Freddie! De asta te și provoc. Până la urmă, trebuie să se sfârșească într-un fel. Aș prefera felul în care ți-a scăpat Sorensen, și e bine să nu lungim așteptarea.

Reacția de opoziție a lui Phil se intensifică – nu-i plăcea nici vulgaritatea agresivă a asistentului. Din nou se cufundase în lumea mărunță, înecată în răutăți de duzină, a lui Talbot, și a lui Mark, și (descoperirea fără uimire) a lui Sorensen. Dar distanțarea nu-l izolă, nici nu-l liniște pe deplin; senzația nelămurită a pregătirii unei farse îl amenința iarăși de departe, dar nici asta, ci mai curând sentimentul firav și vag neliniștitor al unor curenți potrivnici în semnificația întâmplărilor – parcă toată festivitatea care umpluse încăperea de râsete și de larmă își derula mișcările conform unui scenariu secret.

– Mă iertați o clipă! i se adresă Albastrul și se grăbi să iasă.

– Se duce după instrucțiuni, zise proaspătul laborant. Aveți grijă, domnule Warner, să nu intrați vreodată în mâna lui, e dezgustător de priceput la interogatorii. Dar eu vă căutasem cu o rugămintă și nu vă supărați dacă profit de împrejurare...

– Nu te mai recunosc! Phil își descoperi, uimit, nevoia de a se ascunde după cuvinte neutre, ca și cum ar fi pus el însuși ceva la cale. Te-a dat peste cap aventura cu *Chemical* sau așa ți-e firea? Nu poți fi prieten chiar cu nimeni? Mi se păruse că aveai relații bune cu Talbot.

– Oarecum. Doar că nu din vina mea, și nici din a lui. Poveste veche.

– Ești agresiv.

– Îmi permit, domnule Warner, după multă vreme. Sunt liber. Pentru mine, războiul s-a sfârșit, mulțumită intervenției dumneavoastră. Laborantul-supraveghetor, poate nu știți, e șeful celor care fac curățenie prin pavilioane. Nici că se putea ceva mai bun.

– Mai ales că ți se ia apartamentul și vreo jumătate din salariu.

– Și nu merit? Nu sunt narcoman, și laș, și predispus la compromisuri? O singură rugămintă vreau să vă adresez, înaintea despărțirii, și promit – deși îmi dau seama cât preț puneți pe cuvântul meu, promit – că tot ce vorbim, dacă vom vorbi, rămâne numai între noi.

Lui Phil îi deveni limpede că participase, cu sau fără voie, la un joc, determinând o schimbare decisivă, dar tot nu reușea să înțeleagă despre ce e vorba și ignoranța, adăugată impresiei că Gregor l-a manevrat ca pe un copil, începea să-l scoată din sărite.

– Să aud!

– Care-i tema cercetării dumneavoastră? Vă întreb ca să aflu exact ce-am pierdut. Desigur, dacă nu violez secretul...

– Fii liniștit, tema nu e secretă.

– Despre mijloace și rezultate nu vă întreb, nu mai am dreptul.

– Și bine faci. Urmăresc, ca mai toată lumea, imunizarea la agenții patogeni.

– Interesant! Nu mi-ați spus până acum.

– Era nevoie?

– Și la ce anume v-ați oprit?

– Păi, există o teorie generală despre imunizarea prin propriile forțe ale organismului, adică fără antibiotice și vaccinuri. Ești atent?

– Nu vă închipuiți cât de atent.

De fapt, ceva mai devreme, la ieșirea din laborator, se cam lăudase în fața lui Gregor. Nu venise la *Thunderbird* anume ca să-și valorifice ideile, ci mai degrabă la recomandarea lui Brett Hendricks. Iar Boyne de la început se arătase sceptic față de programul lui de cercetare, încă de când, după primele zile de la sosire, Phil, cu ajutorul doctorului, obținuse o întrevedere particulară și-i vorbise pe larg despre planurile sale. Și mai târziu, la alte întrevederi, „patronul” își păstrase rezervele, în ciuda faptului că despre Phil se

spuneau din ce în ce mai multe lucruri bune, iar consiliul de administrație, care nu de mult îi ceruse părerea asupra orientării generale a programelor lui *Thunderbird*, îi apreciasse și îi luase în seamă opiniile.

– Până aici, nimic nou, trebuie că-ți zici în sinea dumitale, și te bucuri.

– Dacă e numai atât, n-ați fi obținut independența, și defectele mele nu deveneau destul de mari ca să-mi acceptați plecarea.

Până la urmă, îi forțase mâna „patronului”, șantajându-l cu victoria asupra chimiștilor, dar trecuse prin destule în viață ca să-și dea seama că, în cazul unui eșec, nici victoria asta, nici prestigiul, nici influența lui Hendricks nu-l vor salva de repercusiuni. De altfel, însăși opoziția lui Boyne era puțin ciudată.

– Și asta e drept! Va să zică, există, în principal, două căi de evitare a acțiunii nocive a virusilor. Eliminarea agentului ca atare, nu?, uciderea, descompunerea lui. Organismul reușește treaba asta, deși nu în toate cazurile. Și a doua cale – toleranța față de noxe. Obişnuirea „din mers” a organismului la schimbările aduse de prezența factorilor patogeni, continuarea proceselor metabolice în noile condiții, fără efecte dăunătoare pentru ansamblu. Și aici se deschid iarăși două drumuri. Pe de o parte, virusii sunt puși în imposibilitate de a acționa și rămân în interiorul „gazdei” în stare latentă. Am fost limpede?

– Vă înțeleg pe deplin, replică Mark, privindu-l în ochi.

– Pe de altă parte, în sfârșit, deși intrușii devin activi și elimină toxine, „gazda” învață să tolereze otrăvurile lor, să nu le ia în seamă, dacă vrei, și aici rezidă principiul de bază al homeopatiei. Ai înțeles și acum?

– Cu eforturi. Mi-ați înșirat câteva locuri comune, la nivelul *digest*-urilor pentru copiii din primele clase de școală, ca să-mi „precizați”, dacă eu mai insist, că vă axați cercetările pe una dintre cele două direcții principale, sau două direcții secundare.

– Nu contrazic o argumentație solidă.

- Și cu asta m-ați pus la punct.
 - Afirmatia îți aparține.
 - Atunci, încerc să ghicesc de unul singur ce aveți de gând.
 - Ești invitatul meu.
 - Vă interesează ultima variantă. Vreți să descifrați mecanismele care ar permite *continuarea fără prejudicii a proceselor metabolice în prezența germenilor patogeni activi*.
 - Fie și-așa. O spui cu atâta hotărâre, încât nu merită să te contrazic. De fapt, are vreo importanță?
 - Pentru mine, da!
 - Bravo! Ai început să mă regreti?
 - Un singur lucru nu ghicesc. De când lucrați la tema asta de cercetare?
 - Presupune că de niște ani. Și că am întrezărit o găselniță. Asta îți ușurează viața de aici înainte?
 - Domnule Warner, presupun că lucrați numai de câteva luni. Și găselnița, dacă există vreuna, într-adevăr, nu vă aparține.
- Phil făcu un pas înapoi, și de enervare pântecelul i se încordă iar, dureros, ca mai înainte în laborator.
- Ai întrecut orice măsură, Gregor! murmură, înecându-se.
 - Dați-mă afară, vă rog!
 - Lasă-mă! Du-te cu Dumnezeu! Mă scoți din fire.
 - Mă duc. Și dacă vă împotmoliți pe undeva, vreau să zic în timpul cercetării, să nu apelați la mine, că nu știu nimic. Sorensen, când a fugit, a luat cu el și benzile calculatorului, și notele, și registrele de evidență, și tot. Asta e!

Contrar regulamentului, Phil plecă mai devreme, lăsând în seama lui Talbot și a primului laborant grija sigilării pavilioanelor. Se grăbea să ajungă în oraș, dar pe platoul de lângă clădirea administrației o găsi pe Mad stând de vorbă cu un tânăr. Opri mașina în apropiere, ca să nu-i stânjenească și totodată să se facă văzut. Mad își întrerupse discuția și se apropie repede, numai că graba nu părea să se datoreze plăcerii de a-l întâlni.

– Bună! salută el, cu un zâmbet.

– Nu cumva mă urmărești? ripostă ea.

– Cum adică? Eram în trecere. Ai vreun program diseară?

– Am. Cred că nu-i cazul să-ți raportez.

Phil o privi descumpănit și ea îi evită ochii.

– S-a întâmplat ceva?

– Se întâmplă că sunt un om liber. Și țin să trăiesc cum vreau eu, nu după un program făcut de alții.

– Ești supărată!?

– Ce importanță are?

Phil se rezemă de spătarul scaunului, parcă obosit dintr-odată.

– Poate vreau să știu, Thyl!

La auzul numelui, ea își mușcă buzele.

– Poate aș fi vrut și eu să știu despre ce era vorba când mi-ai povestit că ai necazuri. Necazuri?... Mă lași să aflu din ziare că ai ajuns nu știu ce persoană de vază. Nu era de nasul meu să mi-o spui, îți închipui că n-aș fi priceput sau ce?

– Dar n-avea nicio...

– Nu începe să-ți ceri scuze, devii penibil!

– Chiar așa?!...

– Sigur, nu mă ridic la înălțimea voastră, nu sunt bună decât, eventual, să ascult declarații, mă depășesc problemele sferelor înalte, nu trebuie să am acces la ele.

Vorbea cu o liniște nefirească, dominându-se de minune, și răceala asta era într-un fel mai aspră și mai jignitoare decât cuvintele.

– Încearcă să nu fii nedreaptă! zise Phil.

– Gândește-te care e locul meu între preocupările tale savante. După asta să faci aprecieri.

– Ascultă, mi se pare că nu ne alegem cu nimic certându-ne. Vreau să te văd, dacă se poate azi. Oricât de târziu.

– Azi nu se poate.

– Măine, când ai câteva minute.

– Nu știu. Deocamdată, nu-mi oferi mare lucru. Ți-e și teamă să nu te compromit.

– Glumești!

– Sunt un om liber, îți repet!

– Eu nu?

– Cu polițiștii care te supraveghează și când dormi? Cu secretele de aici, care nu te lasă să te plimbi unde ai vrea? Am de gând să plec vreo două săptămâni în nordul țării, cu niște prieteni, vii cu mine?

– Zilele astea?

– Da, zilele astea. Vezi că nu poți veni? Că ești legat de mâini și de picioare și că nu ai ce să-mi oferi? Dar să faci pe grozavul îți place, nu cumva să-ți rănesc orgoliul de om important!

Cu coada ochiului, Phil îl zări pe Gregor care ieșea din pavilion pe una dintre ușile rezervate personalului de rang inferior – probabil i se înmânase hârtia de transfer. Înainte de a fi terminat să coboare scara, Mark își zări fostul șef și de surpriză se poticni pe ultimele

trepte, gata să se rostogolească până jos. Puse mâna streășină la ochi, să privească mai bine, iar gestul lui i se păru stupid lui Phil – cerul era înnorat, soarele nu avea cum să-i stânjenească vederea.

– E bine că taci! continuă Mad. Sper că te-ai convins.

– Nu mi-ai spus când să te mai caut.

– Dacă vrei să continuăm discuția, n-are rost. Dacă nu, știi cum să mă găsești. Se întoarse spre tânărul care, plictisit pesemne să mai aștepte, pornise către grupul de clădiri ale proiectanților. Stephen! strigă. Stai, să vin și eu. Te-ai mai gândit când plecăm?

Phil demară în clipa următoare, păstrând pe retină imaginea lui Mark Gregor încremenit cu mâna la frunte, deși chiar atunci obiectul atenției sale ciudate înceta să mai existe.

Brett Hendricks își construise clinica într-o margine a orașului, în locul unde povârnișurile munților coborau spre mare formând un șir de terase ca treptele unei scări de uriași. Zona era singuratică și pustie, destul de departe de așezarea zgomotoasă, veșnic aglomerată și în plină agitație, dar și destul de aproape de ea ca să nu pară ruptă de lume. Pitorescul locului contribuia, și nu în ultimul rând, la faima larg răspândită a clinicii, mai cu seamă că nici maladiile pacienților nu prea erau atât de grave ca să-i împiedice să se bucure de avantajele cadrului natural – dacă e posibil cu adevărat ca setea de viață a oricărui bolnav să nu se traducă prin nevoia contactului cu natura.

Phil intră, salutat de portar, și trase mașina în parcare rezervată șefilor –, unde avea în permanență un loc numai al lui –, fără să-i pese cum se descurcă însoțitorul care îl păzise până aici.

– Domnul Hendricks? îl întreabă pe omul de ordine. E pe terenul din spate, discută cu un grup de oaspeți. Vă dau pe cineva să vă conducă?

– Mă descurc singur. Mulțumesc.

Cunoștea cu aproximație topografia clinicii. Își luă paltonul pe

umeri și porni pe aleea centrală; după primii pași, arborii îi ascunseră pavilionul, rămase singur, cu gândurile, dar ele nu erau deloc potrivite cu farmecul și pacea împrejurimilor. Îl găsi greu pe doctor, în cel mai îndepărtat colț al parcului, pe un fel de platformă joasă, deschisă spre mare și înconjurată de stânci pe trei laturi, unde se ajungea pe un drum îngust, accidental, croit în pieptul terasei. Brett studia niște schițe pe care i le prezentau mai mulți inși desfășurând neconținut mari suluri de calc și consulta cu privirea un personaj impozant, în jurul căruia se strânseseră, ca o suită, ceilalți participanți. Phil își dădu seama că deranjează și se opri, la marginea platformei, așteptând momentul în care să-și semnaleze apariția fără a părea inoportun.

– E singurul loc potrivit! auzi glasul doctorului. Suprafața ne permite să amplasăm laboratoare proprii, cu tot utilajul necesar. Legătura cu exteriorul o asigurăm printr-o cale directă de comunicație, prevăzută și ea în planuri.

– Mda! făcu personajul plin de importanță. Mi se pare că merge. Și când putem deschide șantierul?

– Chiar de săptămâna viitoare! se grăbi unul dintre cei cu sulurile de calc. A rămas doar să stabilim costurile.

– Fink! Ai documentația? întrebă poruncitor personajul.

– Da, să trăiți! răspunse milităros Fink.

– Te ocupi cu domnii arhitecți...

– Da, să trăiți!

În clipa când Fink își pocnea călcâiele, Brett se întoarse repede, parcă un al șaselea simț i-ar fi semnalat prezența geneticianului. Își fixă prietenul cu o privire înghețată, ca și cum nu l-ar fi recunoscut, iar oaspeții, realizând că se întâmplă ceva neobișnuit, se întoarseră la rândul lor, toți odată, ca la comandă.

– Philip Warner! exclamă Hendricks. Ce faci aici? Ai venit de mult?

Privirea nu i se metamorfoză înainte să fi terminat de vorbit, părea că îl recunoaște cu greu pe Phil, că se teme să nu-l ia drept altul.

– N-am vrut să te deranjez, nu știam... abia adineauri...

Brett întârzie cu ochii la el, încă surprins de întâlnire sau poate numai de înfățișarea lui schimbată.

– Faceți cunoștință! zise în sfârșit. Domnii sunt arhitecți și antreprenori de construcții. Mă extind cu un pavilion nou. Domnul Warner, un bun prieten.

Grupul ieși din nemișcare, se învâlmăși cu mormăieli nedeslușite, personajul central își mai reduse importanța.

– Am să te aștept.

– Am terminat. Pe săptămâna viitoare! se adresă Hendricks celorlalți. Mă iertați că nu vă conduc?

Oaspeții mormăiră iarăși, și tot ca la comandă porniră înapoi, înșirându-se pe potecă, iar mai-marele lor, stingher și, într-un fel, ofensat, se plasă în coada rândului.

– Am căzut cam nepoftit și te-am...

– Ce-i cu tine? Arăți rău. Necazuri?

– Nu chiar. Îmi trebuie o informație. Dacă tu...

– Bine. Vrei să vorbim aici? E un secret?

– Nu. Cel puțin, pentru mine.

– Hai atunci undeva, la adăpost. Mi-e frig. Și te-ascult.

Intrară, unul în urma celuilalt, în defileul strâmt. Doctorul mergea grăbit, fără să-i pese că pietrele rostogolite de sub tălpile lui l-ar putea lovi pe Warner. După ce ajunseră la drumul asfaltat, se întoarse spre Phil, cu o privire întrebătoare.

– Am impresia că mi se ascunde ceva, începu geneticianul.

– Cine te-a speriat? Acum trei ceasuri, la petrecere, erai vesel și fără griji.

– Chiar așa arăt?

– Chiar.

– Spune-mi ce știi despre Sorensen. Ce program de cercetare a avut, ce descoperire făcuse, cum a căzut în dizgrație, cum s-a volatilizat fără urmă. Tot.

Brett se opri și îl trase de umăr, cu utăta bruschete, încât paltonul lui Phil alunecă și căzu pe asfaltul ud. Warner rămase descumpănit o clipă, dar celălalt nu schiță gestul de a-i culege haina de pe jos.

– Ești nebun! zise el cu asprime. Care descoperire? Nu pricep. Și ce te-a apucat tocmai acum să dezgropi...

– Morții, vrei să spui? Se zice că ar fi mort, într-adevăr. Dar și așa îmi stă în gât. Unde mă întorc îi aud numele. Se aplecă și-și luă paltonul, începu să-i scuture mânecile de umezeală. Cunoscuți și necunoscuți mă întreabă de el. Sunt socotit epigonul lui, acuzat că-i fur ideile. Ce dracului, dacă aveai un tip atât de grozav, la ce bun m-ai pescuit pe mine de pe unde eram și m-ai adus aici?

– Nu cumva te încearcă o criză de personalitate?

– Ascultă, Brett, pentru găselnița mea am tras pisica de coadă cincisprezece ani la rând. Și știi foarte bine că e o găselniță mare de tot; dacă i-ar fi venit altuia mai înainte, adică unuia mai puțin tâmpit decât mine – care țin cu dinții de niște principii nenorocite –, fii sigur că ăla s-ar fi vândut de o sută de ori cu ea în brațe cui ar fi vrut să-l cumpere. Și cine să-l cumpere se găsea la toate colțurile de stradă. Uite de ce fac crize de orgoliu când un toxicoman mă ia drept plagiator.

Hendricks se strâmbă ironic.

– Asta era! Gregor și-a bătut joc de tine.

– Nu, doc! Cineva îl lasă pe Gregor să-și bată joc. Vreau să dau de acest cineva și să am o explicație.

– Ești nebun și prost pe deasupra! Uite ce-ți provoacă ție insomniile, tocmai când ai mână liberă să începi treaba! Programul tău

extraordinar pus mai prejos de farsa grosolană a unui maniac!

– Evident. Fiindcă înainte să pornesc spre tine a trebuit să plătesc iarăși pentru ideile mele valoroase – care aud că nici nu sunt ale mele –, să plătesc, de fiecare dată mai scump, penitențe peste penitențe, ca să-mi câștig dreptul de a fi insultat.

– Ce-ai mai pățit?

– Ce-ți pasă? Un fleac de poveste lacrimogenă, cu final pe măsură. Dacă îmi ești prieten, să dezgropăm morții!

– E în regulă! Tipul lucra de mult aici, de vreo nouă-zece ani. Fermecător, așa, ca individ. Umbla pe la concerte...

– A strâns o discotecă formidabilă.

– Îmi închipui. N-am fost la el acasă. Ca specialist, se pare că n-a strălucit, consiliul de administrație discuta o dată dacă nu e cazul să-l schimbe de la conducerea diviziei. „Patronul” s-a opus la destituire.

– Cu ce argumente?

– Că e un executant bun. De altfel a scos-o la capăt de câteva ori cu niște lucrări dificile. Avea o minte bine organizată.

– De matematician.

– În ultima perioadă se interesa de matematică. Oamenii țineau la el, ca șef, vreau să zic. Știa să le organizeze munca, să obțină un randament bun, fără să-i obosească inutil, le folosea aptitudinile.

– Și descoperirea?

– Acum aud de ea prima oară.

– Ești sigur?

– Haide, Phil! Mă bănuiești de înșelătorie?

– Adică nu există descoperirea asta?

– Ți-am spus doar că nu știu de ea. N-a anunțat-o, nici n-a adus vreun program de cercetare special. Cel puțin nu pe cale oficială.

– Ar fi posibil să fi vorbit numai cu „patronul“?

– Nu-i exclus. Nu sunt la curent cu toate mișcările de culise, nu-mi prea găsesc timp și pentru ele.

– E drept, tu ai clinica.

– Aici investesc cu adevărat. La *Thunderbird* lucrez pentru reclamă și ca să-mi sporesc afacerile. Mai toți bătrânii care și-au vârat capitalul în institut sunt clienții mei. Și vor să aibă un om de încredere în consiliu, la avizarea programelor, ca să fie siguri că nu dau de bucluc. Știi, controlul, când e vorba de genetică...

– Știu.

Intrară pe aleea principală. Un adjunct al lui Brett, îmbrăcat numai cu halatul, le aștepta venirea și pesemne șezuse mult acolo, în răspântie – mâinile îi erau vinete de frig.

– Domnule Hendricks!

– Mai târziu! i-o reteză doctorul.

– Bolnavul din pavilionul zece... Ține să veniți dumneavoastră.

– Am spus, mai târziu!

– Du-te, doc! interveni tânărul. Dacă e o urgență...

– Urgență? reluă adjunctul, cu un surâs strâmb. Păi și-a pierdut cunoștința și se...

– Ajunge! îi opri Brett, aproape strigând. Eu hotărâsc ce e urgent acum.

Celălalt se retrase doi pași și începu să alerge înapoi, spre pavilion.

– Să nu ai neplăceri, urmă Phil.

– Cu tine am neplăceri și vreau să lămurim situația.

Warner ezită.

– Mă întreb dacă n-am sărit peste cal.

– Ai talentul de a te certa cu toți. Îmi plac oamenii incomozi, dacă sunt și deștepți, iar vanitatea, pentru unul de felul tău, e semn bun. Numai că n-ai de ce să te cerți cu mine, eu am fost și rămân de partea ta. Înțelegeți?

– Am sărit peste cal.

– Nu-l văd pe Sorensen autorul unei descoperiri, cu atât mai puțin al uneia similară cu a ta. N-a fost un tip de inițiativă, doar îndeplinea, corect, programele date de alții. Nu-mi amintesc să fi propus vreodată o temă de cercetare independentă. Bineînțeles, asta nu înseamnă mare lucru. O idee poate veni oricând...

– Atunci de ce n-a finalizat-o?

– Știu eu? Din pricina necazului de astă-primăvară...

– Așa! De fapt, ce s-a întâmplat atunci?

– O explozie devastatoare în pavilionul central al diviziei. Cauzele nu s-au prea lămurit nici până azi, dar, firește, el a fost tras la răspundere în primul rând.

– Talbot a avut vreun amestec?

– A condus ancheta, și fără menajamente, îl cunoști. I-a interogat câteva zile în șir pe Sorensen și pe Gregor. N-a scos nimic de la ei, ceea ce mă face să bănuiesc că oamenii nu prea aveau ce-i spune. Oricum, nu cred să li se fi stabilit vinovăția, dovadă că Gregor și-a păstrat postul.

– Au fost pagube mari? Victime?

– Totul s-a petrecut noaptea târziu, personalul plecase. Pagube mari în schimb. Calculatorul, instalațiile din laborator, grupul de dezinfecție.

– Sabotaj?

– Greu de dovedit. Raportul oficial specifică o dereglare a automatelor. Explicație destul de evazivă, dereglarea putea fi întâmplătoare sau provocată. Ca măsură de siguranță, toți oamenii de bază au fost înlocuiți.

– Cu excepția lui Mark.

– Dispoziția „patronului”, motivată prin nevoia continuării lucrărilor în curs, după ce Sorensen a dispărut. Gregor a condus divizia până la venirea ta, dar a condus-o prost, fără pricepere și prea fricos. Hai sus, să te încălzești puțin! Îți dau o cafea, alcoolul e interzis la noi.

– Vin. Și cum a fugit Sorensen?

– De la o petrecere. I-a dus de nas pe copiii lui Talbot, cu o șmecherie copilărească, la care nu se aștepta nimeni. Nu cunosc amănuntele, știu doar că Freddie a răscolit toată zona, nici măcar cu discreție, dar n-a dat de ei. Granița e aproape... Și-acum zi, te-ai lămurit, în fine?

– Oarecum.

– Unde ai auzit că e mort?

– Se vorbește că s-ar fi sinucis. Așa se vorbește.

– Nu sunt curios. Mai bine ar fi să te gândești dacă-ți folosesc la ceva toate astea. Lumea de pe aici nu-i făcută din îngeri, îți repet. Cu ce te alegi dacă le faci jocul tuturor...

– Nu le fac jocul. Tocmai asta vreau.

– Atunci? Ambiția priorității?

– Poate.

– Fii convins că Sorensen, de pe unde s-o găsi acum, n-o să-ți ceară despăgubiri.

– Țin să mă conving că nu are dreptul să mi le ceară. Altfel aș fi nevoit să i le acord, și nu vreau să i le acord de nevoie.

Refuzase invitația doctorului la o escapadă în împrejurimi și se eschivase, cu o scuză nu prea abilă, să dea curs invitației clubului de a-i sărbători primirea. Venise acasă și-și concediasse menajera, deși singurătatea era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Vila puse stăpânire pe el, caldă, curată și liniștită, cu desăvârșire impenetrabilă. O aglomerare de evenimente imposibil de reconstituit. Orice presupunere despre cauzele, sensul și ordinea lor cronologică ar fi fost adevărată și de aceea inoperantă. Semnificațiile obiectelor, ale formei și coloritului lor, ale dispunerii în spațiu se pierduseră pentru totdeauna. Aerul, lumina și muzica pătrundeau din direcții tainice, deschise tuturor interpretărilor, ca drumurile unui labirint. Niciodată nu va dezlega șarada acestei case, nu va descoperi cheia cifrului care își întindea stăpânirea până la *Thunderbird*, până în inima orașului și a lumii. Pentru asta venise prea târziu, iar lanțul condiționărilor era astfel alcătuit, încât nici n-ar fi putut veni altă dată decât prea târziu.

Rătăci prin camerele pustii. Trebuia să răstoarne mobile, să spargă porțelanuri, să arunce cărți, ca să le schimbe cu altele, *ale lui*. Numai că n-ar fi știut să înlocuiască discoteca printr-o alta, cel puțin de aceeași valoare, fiindcă în materie de muzică nu trecuse de stadiul amatorismului; nu putea aduce cărți pe placul lui, fiindcă nu-l interesase literatura; zadarnic ar fi căutat picturi și tapiserii care să-l reprezinte, câtă vreme criteriile lui de apreciere rămâneau prețurile afișate de anticari. Desigur, până să ajungă la *Thunderbird*, fusese un coate-goale, pe când *celălalt* ani la rând încasase veniturile substanțiale prevăzute în protocolul de rangul întâi al institutului. Dar și săracilor le stau la dispoziție muzee, biblioteci și galerii în sălile de teatru și de concert.

Mi se pare că asta te sâcăie, își spuse, ignoranța care te împiedică să-l descifrezi. Încerci să pricepi ce a adunat între pereții casei, fără să ai habar ce a lăsat pe dinafară. Cum poți să-i judeci slăbiciunile, să-ți dovedești că ai fi mai bun, dacă nu deții termenii de referință? Poate tot ce te înconjoară e de prost gust și ieșit din modă. Sau poate e un simplu decor cu pretenții, cărțile n-au fost răsfoite niciodată, discurile le-a atins numai când le verifica integritatea. Ce ocazie ai avea atunci să-l disprețuiești, uitând că de fapt nivelul tău rămâne același!

Telefonul sună de mai multe ori până ce izbuti să-l audă.

– Vă caută cineva! raportă paznicul.

– Să vină! răspunse, și doar după ce închisese își dădu seama că nu a întrebat cine-i vizitatorul.

Alergă la intrare. Un taxi tocmai demara din fața porții și Mad se apropia repede pe alee, ca și cum frigul pătrunzător ar fi silit-o să ajungă cât mai curând la adăpost. Dar îndată ce-l descoperi pe Phil își încetini pașii, parcă așteptându-se să fie alungată. El era prea surprins ca să-i remarce ezitarea și după câteva clipe Mad se opri de-a binelea. Purta o haină cu guler mare de blană și o căciuliță din aceeași blană de vulpe polară, pe care el nu i le văzuse niciodată, părul negru, despletit, fluturat de vânt ca o flamură, i se revărsase până pe umeri.

Surâse timid.

– Dacă nu mă primești, spune-mi! Dar va trebui să-mi cauți altă mașină.

Phil se dezmetici, în sfârșit, și îi ieși în întâmpinare.

– Cum de te-ai îndurat să mai vii?

Ea îl privi cu vechea seninătate, zâmbetul îi stăruia în ochi.

– Am vrut să te las și nu pot. Cred că nici n-am să pot vreodată, chiar dacă tu...

– Taci!

– Am fost nedreaptă, te-am jignit... Mă ierți?

O cuprinse în brațe, își înfundă fața în părul ei, în buclele asprite de frig, mirosind a iarnă; Mad se ghemui în el, ca altădată, își plecă tâmpla lângă a lui. Se regăseau cu fiecare gest.

– Tu să mă ierți, îi șopti Phil în urechea înghețată. Nu credeam să mai am norocul...

– După ce am aflat totul din ziare, mai ales că nu-mi spuseseși nimic... m-am gândit că n-are rost să aștept până ai să te plictisești de mine și ai să pleci, n-aș fi avut cum să te rețin și-atunci ce făceam fără tine?

– Doamne, ce prostii vorbești, Doamne! Hai înăuntru, ai înghețat de tot.

– Am mers pe străzi, nu știu pe unde. N-aveam curaj. Dacă nu mă primeai...

– Să intrăm!

– Ești singur?

– Cu cine să fiu?

– Și ai să-mi povestești proiectele tale?

Se rezemă de perete și-și strânse pledul în jurul picioarelor.

– Aștept! zise. Vino lângă mine, n-am de gând să te anchetez. Trebuie să-mi spui de bunăvoie.

– Ce?

– Planurile tale. Nu protesta! Crezi că nu sunt în stare să înțeleg, ori ți s-a cerut să păstrezi secretul?

– Iar începi!

– Ascultă, dă-mi o șansă! Altfel diferența dintre noi ajunge de netrecut. Prea ești deosebit de ceilalți, nu adânci inegalitatea!

– Vorbești serios?

– Cât se poate. Îmi închipuiam, la început, că vei avea nevoie de ajutorul meu, modest cum ar fi fost, știu bine cât îmi bate flinta. Azi-dimineață, când am citit ziarele, mi-am dat seama că nu-i loc pentru iluzii. Ești din altă lume, unde eu n-am acces, și chiar de-aș avea, nu

mă țin curelele să mă descurc.

– Thyl, ce ți se-ntâmplă?

Ea îi ciufuli părul, în glumă.

– Zilele trecute îmi vorbeai de o idee care va schimba lumea. Lasă-mă, cel puțin, să aflu ce ai în cap, dar spune-mi-o pe înțelesul meu.

– Tu ești gata să...

– N-avea teamă, nu te părăsesc! Dacă o să plece unul dintre noi, n-o să fiu eu aceea.

– Bine. Dar nu-i mare lucru de spus.

– Să te laud cu anticipație?

– Vreau să fabric un soi de medicament universal, care să poată vindeca toate bolile, cunoscute sau necunoscute în clipa de față.

– Cu neputință!

Mad se trase într-o parte, parcă să se ferească de atingerea lui și îl privi în ochi, neîncrezătoare.

– De ce? Doar nu e nimic spectaculos în asta.

– Ia-o de la început, te rog, și, dacă se poate, dă-mi și două-trei amănunte.

În lumina cenușie a lămpilor de afară, Phil avu impresia că devine palidă, continua să-i ținuiască ochii, parcă temându-se că, scăpat de sub observație, el va face vreo scamatorie.

– De fapt, zise Phil încercând să treacă peste senzația neplăcută, e impropriu să numesc preparatul medicament. Ar fi mai curând un vaccin care să ne imunizeze împotriva tuturor bolilor. Știi, dacă socotim boala drept o dereglare a funcțiilor din organism, datorată fie unor agenți externi, adică microbilor și virușilor de tot felul, fie unor cauze interne, adică tulburărilor metabolice sau moștenirii ereditare a unor predispoziții...

Mad nici nu clipea.

– De ce te-ai oprit?

– Să văd dacă mă mai ascuți! Încercă el o glumă, dar ea n-o luă în seamă, iar reacția lui de jenă se întări.

– Îți închipui că-mi arde să mă mai gândesc la altceva? Spune până la capăt!

– Vasăzică, asta! reluă Phil anevoie. Organismul are la dispoziție un sistem foarte fin și sensibil, dirijat de creier, prin care își reglează toate funcțiile. Este vorba, deci, în principal, despre găsirea unui mijloc de a mări eficiența acestui sistem și de a-i optimiza activitatea. Astfel încât nu numai să poată lichida de unul singur orice cauză generatoare de maladii, dar s-o și preîntâmpine. Cu alte cuvinte, am în vedere o adaptare totală și necondiționată la multitudinea de stimuli din partea mediului, socotind că și cauzele de ordin intern ale dereglărilor constituie, în ultimă instanță, un răspuns, însă eronat, la solicitările de mediu... Ia ascultă, chiar mă poți urmări, sau termenii ăștia...

– Nu sunt de-ajuns de proastă ca să nu înțeleg.

– Pentru Dumnezeu, Thyl!

– Asta ar trebui s-o spun eu. Continuă!

Phil îi întinse mâna, dar Mad se retrase și mai mult, cu ostilitate aproape și el își dădu seama, din privirea ei atentă și rece, că ar fi deplasat să mai insiste.

– Aici ai vrut să ajungi? șopti.

– Lasă întrebările în sarcina mea. Cum înveți corpul omenesc să se apere atât de grozav?

– Poate nu e cazul să mai...

– Poate e dreptul meu să hotărâsc asta, nu crezi? Ai spus prea mult ca să mai aibă rost să dai înapoi.

- Tonul nu te avantajează.
- N-avea grijă, nu mă avantajează nimic. Așadar?
- E simplu...
- Există și ceva simplu pe lume?!
- Creierul ni s-a dezvoltat de zece ori mai rapid decât era necesar. Adică acum lucrează cu abia o zecime din capacitatea integrală. Un adevăr cunoscut tuturor.
- Până și mie.
- Dacă nu încetezi...
- Haide, te las să termini.
- Am și terminat. E de-ajuns, mi se pare, un impuls adecvat și bine condus, pentru a sili creierul să funcționeze cu motoarele în plin. Să-și multiplice de zece ori puterea de acțiune. Teoretic știu cum arată și cum trebuie aplicat acest impuls. Când voi reuși să-l concretizez...
- Mad se ridică, încurcându-se în pled, pe care îl azvârli furioasă și-l lovi cu picioarele. Ochii îi sclipiră în lumina ori întunericul difuz.
- E clar! Tocmai mie trebuia să mi se întâmple!
- Nu pricep...
- Nu pricepi, desigur! Întorci lumea pe dos cu născocirile tale și mai stai liniștit, stai lângă mine ca un oarecare, îți faci timp să mă cauți, ai răbdare să mă aștepți. Ce fel de om poți să fii? Și tocmai eu... Cum de m-ai ales, ce ți s-a părut la mine?
- Thyl!...
- Ia te uită ce zăcea în el! Și eu ce-am putut să-mi închipui: că ești, pur și simplu, un băiat de treabă, cam retras, dacă nu chiar timid. Că vei fi știind tu câte ceva, de vreme ce ai ajuns șef de divizie, dar, oricum, ceva pe măsura noastră, a muritorilor. Și m-ai lăsat s-o cred, ai tăcut, a fost nevoie să te trag de limbă, să te șantajezi; seamănă a

șantaj ce ți-am zis azi în curte la institut, deși, vezi bine, numai la o descoperire ca asta nu mă așteptasem.

– Stai lângă mine!

– Ce să-ți spun ce era la noi în birouri la prima oră; nu-și mai vedea nici unul de treburile, toți comentau... Te socoteau nebun de legat, se știe că în spatele lui *Chemical* e bătrânul Mitchell, iar cine n-a știut a aflat-o astăzi. Și nu ai avut curajul să-l înfrunți, să-l dobori fără drept de apel. Nu-mi dă prin minte de unde ți-a venit puterea asta... În locul tău, după mizeria de scenă pe care ți-am făcut-o azi-dimineață, aș fi uitat de trei ori că mai există pe undeva o oarecare Madeleine, cu nume din cartea de telefon.

– Zău?

– Și nu era de ajuns povestea cu Mitchell, vii acum și eu experiențele astea, să mă complexezi definitiv. Cum supraviețuiesc eu în preajma ta? Au să mi te ia la prima reușită, și chiar să vrei să te împotrivești, deși nu înțeleg cum ar fi posibil, tot o să te lași purtat de succes, e lucrul cel mai firesc. Și eu n-o să mai am loc în nebunia care o să urmeze. N-o să te pot reține, n-ar fi nici drept...

– Uii că făcusem un târg! Ți-am dat zilele mele și nu glumeam.

– M-ai mințit. Mă conving că nu suntem din aceeași lume. Ce mai pot nădăjdui e să-ți întârzie succesul; câtă vreme îți va fi greu, o să ai nevoie de mine și o să-ți fiu folositoare măcar cu prezența. Pe urmă...

– Nu ne înțelegem deloc!

– Am să plec singură, înainte să fie prea târziu. Dar n-avea grijă, n-o să-mi pară rău!

Intrară în curtea de triaj a institutului odată cu ultimul autobuz de protocol trei și Mad deschise portiera înainte ca Phil să fi oprit.

– Mă grăbesc, zise, pentru tine e târziu. Te caut la telefon, să vedem ce facem diseară.

Plecă, după un ultim semn de salut, și în aceeași clipă Warner îl văzu, în celălalt capăt al platformei de parcare, pe Gregor, încremenit pe scara autobuzului. Privirile li se întâlniră, fostul asistent rămase în loc, până când cineva din spate, venind peste el, îl obligă să coboare. Mark își ridică gulerul, să se apere de vânt și se postă lângă ușă, ca și cum ar fi fost pus să păzească pasagerii, dar se uita mai departe la Phil.

– Bună dimineața! răsună deodată vocea lui Talbot. Nu cumva am întârziat la program?

– Bună, răspunse șeful de divizie, ieșind și el. Oricum, n-ați întârziat să mă prindeți că încalc iarăși regulamentul. Am adus pe cineva cu mine.

– Știam, de când ați plecat de acasă. Sau, mai exact, încă de aseară.

– Domnule Talbot!

– Nu mi-o luați în nume de rău! se scuză mai-marele paznicilor, cu un gest larg, care aruncă în nărilor lui Phil mirosul pătrunzător al unor produse cosmetice necunoscute. La noi se păstrează discreția,

mai ales în ceea ce vă privește.

– Nu înțeleg.

– Ieri, după recepție, mi s-a comunicat hotărârea și am ținut să vă întâlnesc ca să vă transmit asta personal, mi s-a comunicat că de aici înainte vă încadrați protocolului zero, laolaltă cu domnii din consiliul de administrație. Așa că, regulamentul schimbându-se, aveți, printre altele, libertatea deplină de a călători cu oricine...

Mirosul devenise iritant.

– Mulțumesc pentru veste, sunt foarte măgulit.

– Cele mai sincere felicitări. Sunteți singurul șef de divizie cu acest statut privilegiat. Sper să colaborăm și în continuare cu aceleași bune rezultate.

– Apropo de colaborare, domnule Talbot...

– Observ că vă supără insistența cu care ne spionează Mark Gregor. Despre el este vorba, nu? Ajunge să-mi spuneți...

– E ceva în legătură și cu el. Nu vreți să-mi faceți o vizită? Scurtă. Vă ofer o cafea. Chiar acum, dacă se poate.

– Cum să nu! Pentru un om important ca dumneavoastră!... Abia îmi cresc și mie acțiunile, dacă suntem văzuți împreună. Numai un moment! (Ridică aparatul portativ de radio.) Joël, ești pe recepție? Mașina de serviciu pentru domnul Warner!

Peste câteva minute, se instalau în fotoliile din cabinetul lui Phil și secretara le aducea sendvișuri pe un platou de argint, cafetiera și ceștile cu suport de argint, paharele-sondă, termosul cu gheață, sifonul – învelite toate în carcase de argint – și mai multe sticle neîncepte.

– Protocol zero! răspunse ea, cu un surâs, privirii întrebătoare a șefului. Până la prânz, vin să schimbe mobilierul din cabinet. Administrația vă roagă să comunicați preferințele pentru mărcile celor două mașini la care aveți dreptul. Cataloagele sunt la mine. De la club v-au trimis un program; se deschide sezonul de vânătoare și

aveți o invitație specială din partea președintelui...

– Domnișoară, interveni distant polițistul, uiți să-i comunicî domnului Warner decizia în legătură cu personalul.

– Iertați-mă! Secretara parcă realizează dintr-odată importanța lui Phil și-și pierdu cumpătul, deveni umilă, se sperie că a vorbit prea familiar. Întrucât vi se schimbă și personalul, sunteți rugat să alegeți, dintre dosarele prezentate...

– Ce mi se schimbă? Ce aiureală e și asta? Sunt mulțumit de toată lumea, în primul rând de dumneata. O să rămâneți pe loc.

– Înseamnă, implicit, că îi avansați, interveni iar Talbot.

Phil se încruntă.

– Foarte bine! De un singur om am vrut să scap; și nu din vina mea. În ordine, domnișoară! Te chem eu să vedem corespondența.

Secretara ieși cu spatele.

– Vă refereați la Gregor, preciză șeful pazei.

– Nu înțeleg cum se poate ca niște oameni să-și piardă brusc calitățile numai fiindcă șeful a fost avansat. Ce părere aveți?

– Desigur, eu...

Turnă cafeaua și cu un gest își invită oaspetele să aleagă o băutură.

– Ei bine, la Gregor mă refeream. Vreau să vă rog ceva, în particular, domnule Talbot. Și, fără supărare, dacă nu-mi puteți spune, nu insist, și asta nu va schimba cu nimic raporturile noastre amicale.

– La dispoziția dumneavoastră!

– Mă interesează în amănunt tot ce i s-a întâmplat lui Sorensen.

Fred rămase descumpănit și, instinctiv, își schimbă poziția în fotoliu, luând o atitudine rezervată, aproape umilă, aidoma cu a secretarei adineauri, ceea ce nu i se potrivea deloc.

– Păi, ce să vă spun? Într-un cuvânt, era cam neisprăvit – și asta o susțin nu numai eu, ci toți câți am avut de-a face cu dumnealui. Mă rog, mai puțin podoaba de asistent.

– Adică?

– Făcea pe cumsecadele și pe omul de lume, dar fără nicio acoperire, credeți-mă! Ani întregi a ars gazul de pomană, până când sus, la conducere, au început să se pună întrebări. Înțelegeți, nimeni nu îți oferă avantajele protocolului unu fără să aștepte ceva în schimb, doar nu suntem societate filantropică, deși lucrăm pentru binele societății!

Fred zâmbi cu gura până la urechi și repetă jocul de cuvinte, din plăcerea de a se asculta.

– Și pe urmă?

– Pe urmă, dacă a văzut că se îngroașă gluma, a lansat zvonul că în curând va da lovitura cu o descoperire epocală. Credeți că era vorba despre genetică?

– Așa bănuiesc.

– O să râdeți! Ajunsese expert cibernetician. Repet: cibernetician. El, care abia știa să despartă genele unui virus.

– Nu se poate!

– Vă închipuiți că a elaborat vreo temă de cercetare, că s-a dus cu ea la consiliul de administrație? Nu! A lansat un zvon și a avut grijă să-l expedieze în sus, la urechile „patronului”. Și acolo zvonul a prins.

– Fără dovezi?

– Parcă nu știți cum merg treburile pe-aici? Oricui îi vine o idee, oricât de trăsniță, mai ales trăsniță, gata, i se pune totul la dispoziție. Dovezile se cer abia după. Ei, și a ieșit tărăboi mare! Fred coborî glasul, conspirativ. „Patronul” a fost cât pe ce să se ardă, se zicea că va fi dat jos. Și nici de scăpat n-a scăpat întreg.

– Cum a fost?

– Sorensen s-a apucat să umble la computerul diviziei. Cerase aprobare să stea după program și obișnuia să facă o demonstrație din treaba asta. Credința mea e că nu urmărea altceva decât să tragă de timp. Eram cu ochii pe el, firește, și nu de capul meu, aveam ordine precise.

– Dar Gregor?

– Culmea e că Mark îl luase în serios. Am stat de vorbă cu el, pe ocolite, cum se obișnuiește. Credea ca un copil în potlogăriile lui Sorensen. Lucrau amândoi, ce mai lucru o fi fost, că s-a terminat rău de tot.

– O explozie în laborator.

– Și ce explozie, domnule Warner! Ca a unei tone de trotil. Dacă încăperile nu erau sub pământ, praful se alegea de *Thunderbird*. Am trecut la un deget de închisoare, vă dați seama, răspunderea căzuse pe capul meu.

– Pagube?

– Prăpăd. Toate instalațiile din clădirea principală, inclusiv calculatorul. De altfel, necazul a pornit de la calculator; el asigură securitatea diviziei, în relație cu centrul de calcul al institutului și computerele celelalte, răspândite în restul clădirilor. Împreună formează punctele-cheie ale pazei. Cei doi porumbei, după mai multe săptămâni de amuzament la instalația de programare, au reușit să deregleze atât de bine creierul electronic, încât l-au făcut să arunce prăvălia în aer, cu dinamita prevăzută pentru autodistrugere în caz de pericol iminent.

– Asta era și concluzia anchetei?

– Asta și nu prea.

– Nu înțeleg.

– Păi au fost chemați, printre alții, niște experți de la firma producătoare și ăștia au avut interesul să acopere afacerea.

– Cel mai bine o acopereau dând vina pe Sorensen..

– Nu chiar. Computerele au și ele un sistem de siguranță, așa au fost construite, adică se blochează singure în cazul când un ageamiu încurcă programele. Or, de data asta, siguranța a dat chix, și dacă povestea ieșea la iveală, firma era obligată să plătească pe rupte. Așa că s-au luptat să treacă în hârtii că a fost la mijloc o defecțiune a automatelor. Ce automate, nu se știe. Și cum nici ai noștri, oamenii „patronului”, nu erau interesați să insiste...

– Acum pricep. Dar pe Sorensen nu l-ați interogat?

– Puneți-vă în locul meu! Era singura cale de a mă dezvinovăți. Dar, bineînțeles, n-a recunoscut nimic. L-am acuzat pe față de impostură și el mi-a răs în nas. A cerut dovezi. Atunci am făcut o prostie pe care n-am să mi-o iert nici pe lumea cealaltă. I-am zis că în trei zile îi aduc dovezile. Trebuia să se aleagă între mine și el.

– Și le-ați adus?

– De unde? Care specialist era în stare să-mi confirme bănuielele, după semnarea protocolului de închidere a anchetei tehnice? Fusesse numai o manevră, un clenci psihologic. Peste trei zile, m-am dus să-l caut. Plecase la o petrecere, cu Gregor după el. I-am luat urma. Când a dat cu ochii cu mine, mi-a ieșit în întâmpinare, părea cam băut, m-a prins pe după umeri... ce mai, într-un cuvânt, m-a păcălit ca pe un prost. Am așteptat un sfert de oră să se întoarcă de la bar, unde se dusesse cu gazda, să-i ofere o rețetă de cocteil. Când m-am dezmeticit, dispăruse și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

– Deși l-ați căutat.

– Căutat, și degeaba. Într-un fel, a fost norocul meu – fugă asta a făcut să se întoarcă bănuielele împotriva lui și m-a descărcat pe mine de răspundere. Altfel, cum puteam dovedi că am dreptate?

– Și Gregor când a început să se drogheze?

– Cine mai știe? Eu am aflat că după.

– Ce credeți, de ce n-a fost concediat? Măcar pentru un asemenea viciu. Oricum, „patronul” trebuie să fie la curent.

Talbot își trecu palma peste obraji, verificând dacă nu i-a crescut

barba și privi la Phil cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate vicleană.

– Ei, domnule Warner! Nu-i greu de găsit o explicație, chiar fără să punem la socoteală intervenția „patronului”. Între noi fie spus, bietul Mark nu e protejat de nimeni, altfel nu-l scuteați dumneavoastră din divizie cu una, cu două.

– Un argument în favoarea întrebării mele.

– Trebuie să judecați mai nuanțat, iertați-mi îndrăzneala! Sunt împrejurări când e preferabil să ții oamenii pe lângă tine, chiar închizând ochii la unele lucruri, fiindcă așa ai posibilitatea să le supraveghezi toate mișcările și îi împiedici să-ți facă rău. Mark lucrează de mult la noi, adică știe multe. Pe de altă parte, trăim într-o lume a concurenței, iar genetica este, cum s-ar zice, o ramură de vârf, inclusiv în acest domeniu. Doar n-ați uitat ce lovitură au înghițit vecinii noștri de la *Chemical*, fiindcă s-au vârat pe un teritoriu străin și la propriu, și la figurat.

Fred râse iarăși, admirându-și subțirimea spiritului.

– Deci pe Gregor l-ar folosi adversarii...

– Vedeți că-i ușor de ghicit? La ce bun să ne batem cuie-n tălpi? Nu, domnule! Mai cu seamă după scandalul din primăvară, de pe urma căruia tragem ponoasele până-n ziua de azi. Dimpotrivă – nu vă ascund nimic, sunteți un om de bază aici și, personal, eu vă prețuiesc deosebit de mult – dimpotrivă, mergem cu atenția până acolo, încât avem grijă să-i procurăm drogurile prin intermediari de încredere. Ca să nu intre pe mâna... cum spuneți?... a adversarilor. Astea sunt afacerile, ce vreți?

Vremea ajunsese schimbătoare, ca de primăvară: la prânz ninsese abundent, câteva ceasuri; către asfințit, soarele spârgea norii, scaldând muntele într-o lumină de pe alt tărâm, iar seara, sub un cer de sticlă în care luna se răsfața ca un lampion de bal, din păduri începu să coboare ceața. Frigul se înăspri.

În rezervația celei mai mari companii turistice, animalele, până atunci hăituite fără cruțare de vânători, încă nu-și găsiseră liniștea. Phil, în trecere de-a lungul gardului, le auzea țipetele, tropotul pașilor înfundat de zăpadă ca de o pâslă, zărea, la marginea luminii de faruri, siluete nelămurite izbindu-se orbește de rețelele sârmei ghimpate.

Parcă atras de agitația lor bezmetică, la o cotitură, din tufișurile de pe margine țâșni până în mijlocul șoselei, cu pași mari și iuți, de jivină, vagabondul – bătrân, înalt, slab, înfășurat într-o adunătură de zdrențe multicolore. Nu auzise mașina, fiindcă motorul acesteia era silențios; din pricina curbei, nu văzuse nici farurile, și acum, încremenit, asemenea unui grotesc agent de circulație, pe banda de vopsea reflectorizantă care marca axul drumului, privea inexpressiv apropierea morții. Tânărul revăzu, ca o străfulgerare, manevra de odinioară a polițiștilor și, tot ca atunci, își dădu seama că el n-o poate reedita. Frânele sparseră aerul cu un vaier, zăpada, aruncată de roțile în derapaj, se ridică într-un vâl imaculat, lumina păru să explodeze peste crengile pinilor maritimi, în colțurile de stâncă și printre păienjenșiurile plasei de sârmă. Phil răsuci volanul, aducând mașina înapoi, în șosea. Cu ochii pe jumătate închiși, de parcă astfel

ar fi micșorat pericolul, pândeă săritura îngrozită a necunoscutului, repetându-și că va reuși să-l evite, că se va năpusti, la dreapta sau la stânga, odată cu el.

Nu-și dădu seama când și cum s-a oprit, doar într-un târziu observă că trupul subțire, cocoșat, nu mai vine amenințător peste parbriz. Abia atunci vagabondul intră și el în panică, își vântură brațele, ca și data trecută, să-și semnaleze prezența, șuvițe subțiri de abur îi marcau respirația scurtă, barba și părul hirsut, încâlcite laolaltă i se zbârliseră, traista peticită, din pânză de cort îi alunecă de pe umăr pe piept, făcându-l să se încovoae și mai mult sub greutatea ei, și în pofida șocului care se exterioriza tot mai violent, picioarele îi rămăseseră pironite, țepene, fără un tremur. Phil vru să-și șteargă transpirația care îi intra în ochi, dar încordarea îi chircise toți mușchii, încerca zadarnic să-și descleșteze degetele de pe volan. În același timp înregistra mișcările haotice și ilare ale celuiilalt și îl inerva inutilitatea lor, când cea mai simplă și mai eficientă dintre reacții ar fi trebuit să-l arunce dincolo de taluzul șoselei.

– Stai! ȋpă vagabondul. Oprește!

Vocea îi era limpede, melodioasă aproape, și sub efectul ei liniștitor Phil se destinse, se prăbuși înecat de greață. Măinile umede îi alunecară de pe volan, pânțelele i se contractă în spasme, cu un efort deschise portiera și-și rezemă fruntea de metalul ei înghețat. Continua să privească picioarele imobile ale zdrențărosului, încălțate acum, în locul pantofilor de pânză hărtăniți și murdari, cu o pereche de cizme ca vai de lume, scâlciate, roase la cusături, peticite ici-colo și rupte pe lângă petice.

– Oprește! repetă plin de convingere bătrânul.

– Ce faci, omule? șopti Phil, parcă la adresa lui însuși.

– Eu sunt Carmichael! strigă celălalt cu emfază. Carmichael! Nu te face că nu mă știi!

– Lasă-mă în legea mea, nu-mi tot ieși în cale! Ce ai cu mine?

– Te așteptam. I-am mințit că mă duc după mâncare. Acolo. Găsești câtă vrei! zise vagabondul, fluturându-și brațele spre gard. Împușcă

animalele și le lasă în zăpadă. Nu le scot, că s-ar mânji de sânge și nu merită, plăcerea e doar să le vadă murind.

– Cum mă așteptai? De ce?

– Cum îți spun! Și haine. Bune, oho! Nu ca astea ale mele. Dar haine nu iau, nu-mi trebuie. La două-trei săptămâni dai peste câte unul bine îmbrăcat. Nu ți-am spus că-i împușcă? Oameni ca dumneata și ca mine. Îi împușcă și-i lasă în zăpadă.

Phil auzi cum polițiștii din a doua mașină ies în drum și încep să vocifereze.

– De ce mă așteptai? Întrebă iar, plin de neliniște; îl încerca senzația că a nimerit în altă lume și parcă singura cale de întoarcere printre ai lui urma să-i fie relevată de acest emisar în zdrențe.

Un polițist apărui în razele farurilor, îl înșfăcă pe bătrân de guler și începu să-l tragă în afara șoselei. El se opuse, vrând să ajungă dincolo, în rezervație, iar ofițerul, neînțelegându-i împotrivirea, se pregăti să-l lovească.

– Voiam să te previn. Te previn: ești pe o cale greșită. Ia seama!

Vorbea aproape servil și continua să se smucească spre gard, iar din pricina mișcărilor dezordonate pumnul omului de pază îi trecu pe lângă tâmplă și se pierdu în gol.

– Carmichael! se văită. Degeaba încerci. Pe o cale greșită...

Înfuriat, paznicul îl răsuci cu o întoarcere a brațului, zvârlindu-l departe și în trecere îl plesni sălbatic peste față. La vederea sângelui, Warner simți că i se întunecă ochii. Se clătină, împinse fără voie portiera și, lipsit de sprijin, căzu, ca un copil, lovindu-și coatele de șosea. Polițistul îl zări cum se zbate să se ridice și alergă să-l ajute, scăpând o înjurătură.

Phil se propti bine pe picioare. Căută silueta bătrânului; înapoia mașinilor, în șanțul neluminat de faruri i se păru că descoperă o vânzoleală de trupuri în negru – ca și altă dată, la prima întâlnire cu vagabondul; ori își aducea aminte de părerea lui de-atunci și o proiecta, halucinant, în penumbra de sub gardul rezervației. Vru să

se îndrepte într-acolo, ezită un moment și începu să i se facă teamă. Era ceva absolut nou, surprinzător și cu neputință de prevenit, ca o lovitură pe la spate; cedă fără împotrivire impulsului și rămase pe loc, năucit și dezgustat. Atunci ochii îi căzură asupra polițistului care-și ștergea, cu o batistă albă, sângele de pe mâini. Într-o fracțiune de clipă, aburul spaimei și umilința insuportabilă se întoarseră, înțepite, într-o furie rece, căreia i se dăruie fără ezitare, cu speranța unei mântuiri.

– Ce i-ai făcut? murmură. Îl cunoști?

Ofițerul se întoarse spre el, uimit.

– Domnule Warner...

– Îl cunoști?

Simțea cum fiecare vorbă îl ușurează, îi spală sufletul și i-l vindecă.

– De unde? Vă stătea în drum.

– Te întorci acasă imediat. Și ferește-te să-mi mai apari în cale. Dacă te mai văd o dată, te concediez. Cum îți spune?

– Sean, domnule.

– Ține minte, Sean!

Se întoarse în mașină și porni încet, supraveghindu-și reflexele. Până la cabană abia își revenise cât să poată stăpâni ca lumea volanul, dar, deși coborâse ferestrele ambelor portiere, puseurile de greață tot îl mai încercau.

– Nu vă supărați, îl rugă Joel după ce coborâse, asta ne e meseria, știți cum se zice, mai trebuie să umblăm și prin gunoaie. Dacă era o capcană...

– Dumneata l-ai fi lovit?

– Sean e cam violent, ce-i drept, și...

– Și eu nu suport violența, replică Phil, evitând să-l privească. Te rog

să vii cu mine înăuntru, te-am înscris printre invitați. Să nu stai toată noaptea în mașină.

Cineva dăduse de veste că au sosit, fiindcă în veranda închisă cu geamuri și luminată de lampioane își găsi colegii de club, ieșiți să-i întâmpine. Apariția lui stârni un vacarm de urări, cântece și îndemnuri ale petrecăreților care se vedea că începuseră de mult „pregătirile pentru vânătoare” și nu-și pierduseră vremea. Președintele, flancat de secretari al căror sprijin, la propriu, îi era absolut trebuincios, ceru în gura mare să se aducă șampania și în timp ce chelnerii, cu dexteritate și zâmbete profesionale, împărțeau cupele, începu un lung discurs, de altfel ininteligibil, despre meritele nou-venitului. Ascultătorii îl aclamau la fiecă poticnire, cu semne complice către Phil, ceea ce, în loc să-l stânjenească, îl dispuneau și mai tare pe venerabilul orator – altminteri unul dintre oamenii cei mai de temut din oraș, principalul acționar al celor trei companii turistice mai importante. Când veselia ajunse la apogeu, rumoarea generală și râsetele acoperind până și dorința președintelui de a-și continua panegiricul – laudele înseși căpătaseră, prin forța împrejurărilor, neprevăzute nuanțe ironice –, maestrul Bronson porunci să se facă liniște, și glasul lui, bine antrenat să facă față vorbăriei adversarilor din tribunale, răzbătu prin vacarm ca lava ce se ridică dintre valurile mării. Surprinși, glumeții făcură o pauză și, în tăcerea nefirească, cerându-și scuze că și-a permis să întrerupă cuvântul celei mai importante personalități a clubului, avocatul propuse animarea festivităților pentru a doua zi, când oaspetele de onoare urma să primească botezul focului și investiția de vânător. Imediat bruma de solemnitate se destrămă, spre mulțumirea adunării și mai ales a președintelui, și toată lumea se întoarse la masa care înconjura în potcoavă încăpătorul salon al cabanei.

Phil rămase un moment lângă ușă, încercând să se dezmeticească. De la locul lui, Simon Crane îi făcu un semn, peste capetele celorlalți, și îi arătă scaunul gol de alături. Warner se apropie ezitant, gata să facă față unor noi manifestări de simpatie, dar cheflii încetaseră brusc să se mai intereseze de el, își reluaseră discuțiile și îndeletnicirile de mai înainte, cu detașarea proprie obișnuinței. Crane trebuia să fi băut doar puțin, fiind un cumpătat de felul lui și plăcându-i să privească de la distanță agitația lumii, dar lăsa impresia că s-a cherchelit la rând cu ceilalți, molipsit de antrenul

nițel cam deșucheat al acestei adunări de bărbați porniți să nu mai țină seama de conveniențe.

– E liber lângă dumneavoastră, conte? încercă Phil o glumă, oprindu-se la doi pași de cibernetician, conform regulilor celei mai stricte etichete.

– Stai jos, lasă mofturile! îl repezi Crane. La ora asta se vine? Și ce dracului ți s-a întâmplat, parcă ai văzut un strigoi!

– Era să omor pe cineva! spuse repede Phil și se lăsă moale în scaun. Un nenorocit, traversa în dreptul rezervației când veneam înapoi.

– Te-a speriat, nu glumă, ai o față ca un platou cu maioneză. Toarnă ceva tare peste toată afacerea, altfel nu mai dormi în noaptea asta.

– Ce să torn? Oricum nu vă mai ajung din urmă. Doctorul n-a apărut?

– Ba da, se învârtește nu știu pe unde. Dar ești grozav, băiete! Ai ambiția să ne oferi zilnic subiecte de bârfă, nu ne lași să respirăm deloc.

Phil înghiți greu sendvișul început, fără să-i simtă gustul, și-și încrucișă brațele, să scape de frisoane. Vacarmul și mirosul băuturilor îi dădeau amețeală.

– Cu ce-am mai păcătuțit?

Chipul plăcut al contelui se strâmbă disprețuitor.

– Ne scandalizezi cu aerele tale de ascet. Îți conduci singur mașina, nu vrei să-ți schimbi secretara, faci mofturi când ești invitat la club... Acuma dai și peste pietoni, ca ultimul dintre ageamii, să compromiți definitiv elita orașului.

Socotise pe degete contravențiile lui Phil și privi la el din spatele palmei desfăcute ca de după zăbrelele unei demarcații așezate definitiv între ei.

– Povești de demult! ripostă Warner, întorcându-i strâmbătura. Mă rog, mai puțin accidentul.

– Ia uite ce bine ții socotelile! Poate îți amintești că în vremea asta ai mai fost poftit de trei ori la vânătoare, fără să dai curs, cel puțin o dată, amabilei solicitări a președintelui. Și că ai venit azi doar fiindcă mă cauți cu insistență, iar eu am acceptat, în fine, să te văd, avertizându-te că în altă parte nu mă găsești.

– E o dovadă pe cine prețuiesc mai mult. Și am avut de lucru...

– Adică noi aici lenevim! Nu tragem din greu să ne consolidăm pozițiile proprii, șubrezindu-le pe ale prietenilor!

– Poziția mea nu intră în joc.

– Zău? Cine o mai spune în afară de tine?

– N-ai înțeles. Nimeni, nu se interesează ce fac; vezi și cât s-a necăjit iubitul președinte că i-am refuzat invitațiile, și mascarada de primire de adineauri, și atenția pe care mi-o acordă elita voastră în clipa când vorbim.

– Tu, în schimb, înțelegi totul de minune. Te pomenești că și suferi, te chinuie vanitatea.

Phil începu să se înfurie din nou, dar peste agitația asta mărunță și inutilă îl cuprindea înstrăinarea; de ce oare așteptase anume de la vagabond dezlegarea ieșirii spre lumea cea adevărată?

– Hai să ieșim, murmură, nu-mi priește aerul de pe aici.

– Domol! răspunse Crane, tot pe șoptite. Lași impresia că mă chemi să ne luăm la bătaie, și vânătorii sunt mereu cu ochii pe noi, chiar dacă tu te faci că nu observi! Zâmbește mai întâi, detașat, sigur de tine, ridică-te cu gesturi leneșe, bea un pahar, așa, în picioare. Nu-i nicio glumă, pricepi?

– Nu-mi vine, conte! Pur și simplu, vreau să mă răcoresc.

– Prefă-te, omule, pentru Dumnezeu! N-am zis să-ți stăpânești nervii, n-ai decât să și înjuri, dacă asta te ușurează, dar, în prezența colegilor de club, fă-o *numai* cu un aer de nepăsare amabilă. Altfel mâine bețivii te vor bârfi că ți-ai băut mințile, violenții că te-ai luat la bătaie, drogații că te-ai îndopat cu LSD... Prefă-te, e simplu, eu

practic treaba asta de când mă știu.

Warner îl privi lung, să-i surprindă licărul de batjocură din ochi, dar contele nu glumea, într-adevăr, sau izbutea chiar el să se prefacă foarte bine.

Se ridicară domol, Simon fără să-și schimbe cu nimic expresia obișnuită, jovială, nu lipsită de distincție și care i se potrivea de minune.

– Ce-ai zice, întrebă tare Phil, așezând neglijent pe masă paharul gol, ce-ai zice de o baie, să ne păstrăm forma pentru mâine?

– Baie? La miezul nopții?

– La urma urmei, de ce nu? răsună lângă ei vocea doctorului. Bună, Phil! Te așteptăm de la prânz.

– Am avut...

– Lasă! Vezi numai să nu-l superi pe conte, e sensibil ca orice aristocrat, când se vorbește de etichetă. Ascultă. Sim, prietenul nostru, n-a fost niciodată în peșteră.

– Atunci sunteți invitații mei! acceptă Crane. Să mergem!

Piscina ocupa un soi de terasă, o latură a ei sprijinindu-se de marginea povârnișului pe care fusese ridicat întregul edificiu. În hol, cei trei se despărțiră să-și lase hainele în cabine. Warner urmări cizmele moi ale lui Simon, cu tocul înalt și carâmbii strânși în curele; se împotrivi imaginii, copleșitoare încă, a picioarelor vagabondului pironite în șosea ca o pereche de proteze.

„...Dai peste câte unul bine îmbrăcat! auzi vorbele lui Carmichael, ca o ripostă tragică la prefăcătorii lui de contrabandă. Îi împușcă și-i lasă în zăpadă...”

În apa încălzită și parfumată după toate regulile se buluceau fără convingere câțiva indivizi, dornici mai mult să-și omoare plictisul ori să se curețe, măcar pe dinafară, între două reprize de bourbon, decât aduși de plăcerea înotului.

– Fii atent, îl dăscăli Brett pe tânăr, amicul știe o mulțime de lucruri despre Sorensen. Trebuie numai să-l lași până-și deșartă singur sacul, nu-i place să fie sâcâit cu întrebări.

– Asta nu-l împiedică să rămână un om de treabă, replică Phil.

– Poate cel mai de treabă din câți lucrăm la *Thunderbird*. Nu sunteți prieteni?

– Ba da. Dar asta iarăși nu l-a împiedicat să mă evite de vreo lună încoace.

Simon apăru escortat de doi inși care purtau o complicată barcă pneumatică din plastic străveziu – trei fotolii îngemănate și în fața lor o platformă cu lăcașuri speciale pentru pahare și sticle. Lansară ambarcația la apă apoi contele așteptă până ce chelnerii așezară cuvenitele ustensile în lăcașurile cu pricina și deschise brațele spre ceilalți, ca un nabab gata să-și uimească oaspeții aflați la prima vizită în regat.

– Fiți bine veniți pe insula mea plutitoare! Am să vă plimb pe canale, prin peșteri și labirinturi cum nu se văd nici în vis. Precizez, tinere, că mă număr printre proiectanții acestei minuni. De altfel și barca e tot o invenție de-a noastră. N-are cârmă, deci n-are nevoie de cârmaci. Pofțiți!

Se instalară în fotolii, Simon aruncă pe umerii lui Phil un halat și puse în mișcare motorul electric. Ciudata ambarcație porni încetisor către peretele dinspre munte al piscinei.

– Vă cer scuze pentru întârziere, începui Hendricks.

– A, nu ne-am plictisit în doi, răspunse Crane, am avut o discuție despre cum e bine să ne purtăm în lume, în lumea bună, evident.

– În privința asta, ești un cicerone desăvârșit! îl flată Brett.

– După mine, e un personaj contradictoriu, ripostă Phil. Pare că vrea să rămână deoparte, să nu se amestece printre muritorii de rând, dar în realitate e foarte grijuliu să nu devină... Ce? Subiect de bârfe, așa spuneai, Sim? Și din turnul lui de fildeș proiectează labirinturi pentru vânătorii clubului, construiește bizarerii plutitoare.

– Numai pentru pescari! îl corectă Crane.

Un panou se deschise în perete, către un canal întunecos, și îndată ce pătrunseră în el sute de reflectoare licăriră în apă, scoțând la iveală priveliștea mirifică a unui ținut de basm. Deasupra lor se arcuia o boltă de sticlă, dincolo de care, printre coroanele grele ale brazilor ninși, la capătul defileului abrupt, încremenit în gerul de iulie, scânteia luna, un reflex, un capăt al luminilor ce se pierdeau serpuitoare în munte. Phil își strânse halatul pe umeri, deși aerul era cald și umed ca într-o seră cu plante tropicale. Nu știa unde să privească mai întâi, se apleca să vadă umbrele peștilor treziți din somn sau deranjați din veghea nocturnă, care lunecau printre alge, țâșneau din nisipul curat, în mijlocul unor nori de explozii depărtate și silențioase – pești de toate culorile, pietre și alge de toate culorile, greu de identificat chiar când porneau fără veste să-și schimbe locul, fiindcă în contururile înșelătoare ale adâncului niciun detaliu nu rămânea în același loc.

Contele sorbi discret din pahar și surâse, cu o subțirime nobiliară care nu-i scăpă geneticianului.

– Adică mă port iarăși ca un ageamiu! traduse el zâmbetul. Am rămas cu gura căscată, nu mai pot simula blazarea. Credeam că lecția ta de bună purtare s-a terminat.

– Hai să vorbim foarte sincer, vreți? propuse Crane, iar la auzul vocilor, peștii, în loc să se ascundă, năvăliră la suprafață, brăzdând apa cu boturile deschise. Credința mea e că Phil n-o să aparțină niciodată lumii unde a nimerit – nu-i vorbă că nici nu se străduiește. Să nu te superi, Phil, n-am intenția să te jignesc; de altfel, nici tu nu-i aparții.

Umplu un pahar și i-l întinse, tânărul îl luă, fără să-l ducă la buze.

– Ia uite ce declarații lansează reprezentantul nobilimii! exclamă doctorul. Surprinzător, dragă Sim! Tocmai tu, miezul elitei din oraș!

– Surprinzător și contradictoriu! zise Phil. Înseamnă atunci că ți-ai făurit o altă lume, a ta, și oricum mai bună, devreme ce nu-ți părăsești echilibrul și seninătatea.

– Asta e, băiete, seninătatea! Fiindcă nu eu am făcut lumea unde trăiesc – singura, totuși, pe măsura felului meu de viață –, nu pot nici s-o schimb atunci când mă nemulțumește. Așa că refuz să-mi asum vreo răspundere în privința ei. Îi constat de departe contradicțiile și melodramele, aclam pe învingători și deplâng pe învinși, știind bine că data viitoare, când se ia piesa de la capăt, se vor schimba între ei. Sunt un simplu spectator de teatru, foarte mulțumit de poziția lui. De altfel, vă puteți imagina existența spectacolului în afara existenței mele? Reprezintă unul dintre termenii definiției și pare-mi-se, cel hotărâtor: diferența specifică.

– Având grijă să n-ajungi subiect de bârfe! îi aminti Warner.

– Chiar așa! Dar e un preț pe care îl achită conștient și fără mustrare de cuget. Mă prefac, în limitele decenței și cu respect față de tradiții. Mă prefac că sunt rău, fiindcă asta mi se cere și fiindcă astfel îmi apar dreptul să fiu bun când nu mă văd actorii.

– Din nevoia de a fi bun? îl iscodi Brett. Și asta nu înseamnă că îți părăsești scaunul din lojă și urci pe scenă?

– Din nevoia de a pune un strop de noblete în felul cum îmi duc viața; așa am fost învățat și așa mă îndeamnă cugetul meu.

Își urmau plutirea deasupra apei, pe sub apa razelor de lună, fotoliile și platforma dintre ele aproape nu se vedeau, într-atât transparența le difuza în lumină, singure cele trei pahare și sticlele, parcă suspendate deasupra adâncului, lăsau impresia unor prezențe materiale. Din loc în loc, algele se clătinau pe cer în bătaia vântului, sau brazii se mișcau pe dedesubt, mânați de curenți, scuturând trene de nisip, de zăpadă; o pasăre-pește cu ochi galbeni tăie cu înotătoarele, cu aripile în cearcănul vântat al marginii de pădure.

– Îmi propui o soluție, conte? întrebă tânărul.

– Într-un fel, ne înrudit. Amândoi niște corpuri străine aici – din pricini diferite, desigur – și amândoi tolerați: tu lucrezi la o descoperire epocală, asta ține trează atenția și stârnește interesele tuturor; eu, cu armele și deviza familiei, figurez pe un câmp al stemei orașului, și asta dă strălucire statuilor și atrage mulțimile de gură-cască.

– Mulțumesc pentru înrudire, deși e o mezialianță. Familia mea nu se ridică, prin obârșie și îndeletniciri...

– Phil, eu vorbesc serios!

– De ce corpuri străine? interveni Hendricks. Doar recunoști că nouă, celor care trăim fără un strop de noblețe, ne sunteți necesari.

– Mai întâi, doctore, să știi că nu pentru asta te-am scos din discuție. Am să-ți spun la timpul potrivit ce ne deosebește de tine. Și fiindcă veni vorba, află că nu dintr-un capriciu am refuzat până acum să mă întâlnesc cu băiatul și nu din cauza intervenției tale am consimțit. Ca să lămurim lucrurile, nu de alta! Și ție, personal, am niște reproșuri să-ți fac. Dar să revenim! Tolerăți, pentru că amândoi visăm ceva mai bun decât clubul unde am avut cinstea să fim primiți, din care pricină bucuroși ne-am vedea de treburi. Iar colegii au simțit asta și nu ne iartă. Atenție, însă, Phil! Mie strămoșii mi-au conferit o poziție privilegiată și eu mă străduiesc – în limitele decenței, repet – s-o mențin. În schimb, poziția ta e șubredă, îți faci iluzii că nu intră în joc. Dacă nu-ți termini cu bine experiențele, ai să dai de dracu' pentru tot restul vieții, oricât ar vrea prietenii să te apere, și prieteni, în afară de doctor și de mine, nu ți-ai câștigat.

– De acord, Sim, răspunse tânărul. Cu două corective, dacă-mi permiți. Primo: experiențele mele se vor încheia cu strălucire. Secundo: după ce le termin, nu mai rămân nicio clipă în lumea unde am nimerit. În general, lumea *asta*, așa cum e, va începe să nu mai existe.

– Oho! ripostă Crane, izbucnind în râs. Noroc că ești modest!

– Vezi că s-ar putea să aibă dreptate, zise doctorul, fără să-i împărtășească veselia.

– Mai e ceva, continuă Phil, nu vreau să-mi pierd vremea la atâtea petreceri zilnice. Mese la cabane, partide de vânatoare, mese în oraș, partide de pescuit, cocteiluri la familia Cutare, partide de călărie, de patinaj, de schi, de schi nautic, recepții cu ocazia căsătoriilor, cu ocazia nașterilor, cu ocazia inaugurării noilor vile, a noilor hoteluri, a noilor locuri de agrement, și iar partide de golf, de cricket, de tenis și base-ball, curse de automobile, curse de motociclete...

Contele, răsese iar, în hohote, gata să se înece cu băutura.

– Nu le mai înșira ca pe chinurile iadului, că n-ai trecut prin ele!

– Veșnic același lucru, repetat fără noimă. Trebuie să muncesc și, dacă mai am timp, să ascult muzică și să mă uit prin cărți. Cu riscul de a-i jigni pe președinții de cluburi și societăți și a mă expune cancanurilor.

La capătul tunelului se deschidea, masivă și încărcată de podoabe ca un arc de triumf, intrarea în peșterile vulcanice. Luminile își schimbau culoarea pe măsura apropierii celor trei, sticla bolții de deasupra devenea jivrată, apoi lăptoasă și opacă, fundul apei se acoperea cu pietre colțuroase, numai peștii, parcă aceiași de fiecare dată, ieșeau mereu împrejurul bărcii.

– Hai atunci să facem un test, propuse Crane, un test de fiabilitate. Și nu socotiți că sunt prozaic folosind termeni ingineriești.

– Adică?

– Să studiem, în lipsă de ceva mai bun, comportarea unor sisteme în funcțiune și să vedem ce se face pe-aici pentru prelungirea, cât mai mult cu putință, a acestei funcționări. E corect cum am spus?

– În sfârșit, exclamă Hendricks, aflu și eu ce înseamnă fiabilitatea asta de care se tot aude pe la *Thunderbird*!

– Credeți că e de râs! ripostă contele. Ia uitați-vă ce frumos ne ies peștii în întâmpinare! Când simt prezența oamenilor, își părăsesc mediul natural și vin spre ei. Un reflex condiționat. Clubul plătește o echipă de dresori care se ocupă special cu treaba asta. Și acum, băiete, închipuie-ți ce se întâmplă când apar pescarii, întovărășiți de chelneri cu mâncăruri și băuturi, de femei dornice de spectacol, ei înșiși plini de ambiție, grozăvindu-se, organizând întreceri.

– O mizerie, spuse doctorul, asta așa e!

– În biologie, fiabilitatea se traduce prin putere de supraviețuire. Din acest punct de vedere, reflexul condiționat al peștilor de aici, care e o latură a funcționării sistemului nervos, limitează, în proporții catastrofale, durata de funcționare a întregului lor organism.

Va să zică, își spuse Phil, cuprins iarăși de obsesia întâlnirilor cu vagabondul, pentru Carmichael picioarele deveniseră zona vulnerabilă sub raportul fiabilității. Oare aici să fie soluția, în capacitatea de a nu te înstrăina, de a rămâne tu însuți în orice împrejurare?

– Oribil! remarcă apoi, cu voce tare.

– Unii, replică Simon, consideră, dimpotrivă, că e foarte plăcut. Depinde din ce parte privești lucrurile. Așa că e bine, pentru obiectivitate, să rămânem la termenii tehnici. De fapt, are loc o schimbare a sistemului de referință; mai întâi, într-un sistem cu un cod specific, peștii sunt obișnuiți să nu se teamă de om și învățați că, odată ajunși în preajma lui, primesc o recompensă. Apoi sistemul se modifică și ce urmează v-ați imaginat.

Un sunet grav, de gong, răsună când trecură prin porticul strălucitor. Grotele se deschideau cu o încăpere ovală, ca un vestibul, cu pereții tăiați drept și îngrijit polizați, pe a căror oglindă șerpuiau zeci de filoane metalifere, detașându-se în rocă asemenea unei extravagante picturi murale. Phil își aminti de pahar și bău o înghițitură, dar alcoolul se încălzise și avea un gust leșios.

– E o parabolă, conte, dacă înțelegem noi bine, spuse Brett Hendricks.

– Nici eu, nici voi nu ne numărăm printre pescari. Țsta e tâlcul parabolei. Vreau să-l ajut pe amicul Warner să privească puțin mai departe. Am o datorie față de mine, deși cred că și fără ea l-aș fi ajutat.

– În felul tău, ești un filozof.

– Regret că nu vrei să fim sinceri, cum vă rugasem.

– Adică, interveni Phil, să te aplaudăm că proiectezi pentru pescari un decor feeric, dar care e al morții, cu toate că, singur o afirmi, nu te numeri printre ei.

– Decorul proiectat de noi a fost numai unul al frumuseții și pentru folosul turiștilor, așa cum și ambarcația în care vă plimb era numai

una de agrement. Alții le-au deturnat scopul și sensul, au ridicat gardurile de sârmă ghimpată, au interzis accesul publicului. Nu mă simt vinovat cu nimic. Iar tu, băiatule, te ascunzi pe după cuvinte, să nu bag de seamă că m-ai mințit.

– Conte, îl admonestă doctorul, ești atent la ce spui?

Tonul părea aspru, fără să fie cu adevărat. Își vorbiseră mereu, prietenește; se prețuiau, se legaseră prin întâmplări comune, deși contele Simon, iubitor al solitudinii și izolării – fiindcă, amenințat să dispară din pricina anacronismului, își confecționase o aură de erou romantic, distant, paseist și misterios – se lăsa mai greu întâlnit de ceilalți.

– Ce să-i fac, l-am prins în delict, și tu umbli să-l acoperi! Vasăzică, plănuiește să abandoneze splendida poziție asigurată atât de mărinimos de orașul nostru, după ce-i va fi dat acestui oraș o lovitură de moarte. Rămâne între noi, cum împacă renumele de salvator cu intențiile de asasin? Dar să terminăm cu divagațiile! Dacă descoperirea îi reușește, în vecii vecilor nu va mai scăpa de statutul privilegiului. Are de pe acum un loc rezervat, și încă unul central, în nepieritorul panteon al științei, iar o dată gloria postumă asigurată, cu atât mai mult va beneficia de onoruri în timpul vieții.

– Uite, zise Phil, pentru mine onorurile...

– Doamne, omul ăsta nu pricepe nimic! După prima descoperire vor veni celelalte, lanțul care se naște totdeauna în cercetare. Poate lucruri absolut noi, poate numai direcții aplicative – ar fi de ajuns și atât. Cum să scapi de ele, și pentru ce? Dimpotrivă, o să ai nevoie de bani, din ce în ce mai mulți, și vor fi la fel de mulți oameni gata să te finanțeze, iar asta înseamnă o lungă serie de scadențe pe care trebuie să le onorezi. Adică, aici vreau să ajung, te-ai legat pe viață de lumea bună, și când se va pune problema rezilierii contractului dintre voi, deși eu nu ți-o doresc, lumea asta va intenta acțiunea și nu tu. Fiindcă are prea puțin nevoie de tine, iar tu depinzi în întregime de ea. E clar?

Ajunseră într-un labirint de coridoare subpământene largi și înalte, pe ai căror pereți, în nișe deschise în marmură albă ca spuma, fuseseră încrustate geode rupte neregulat, asemenea unor imense

fructe de piatră. Spoturi de lumină făceau să scânteieze cristalele violete și negre fumurii, albastre și roșii, verzi și galbene cum e mierea, o beție de culori inimitabile, printre colți rotunjiți de bazalt și obsidiană, masivi, greoi, scoțând cu atât mai mult în evidență delicatețea pietrelor semiprețioase.

– Uiți un singur lucru, spuse doctorul, întinzându-se leneș în fotoliu. Băiatul e un tip foarte tare. Nu-i pedagogic c-o spun de față cu el, dar e figura numărul unu a institutului la ora asta, mai grozav decât noi doi și decât „patronul”. Ca un fin observator al vieții cum ești, ar trebui să fi remarcat că în biografia oricărui om de prestigiu există un prag, o linie de demarcație. Înainte de a fi ajuns acolo, omul e nevoit să asculte de restul lumii, să se conducă după regulile ei; după ce a trecut pragul, raporturile se schimbă: lumea ia aminte, admiră, urmează vorbele și faptele lui. Phil e călare pe demarcație, cu un picior bine pus dincolo. Nu i se mai potrivesc unitățile de măsură comune, de-acum are nevoie de altele, personale. A iscălit un contract pe viață cu orașul? De trei luni orașul trăiește mulțumită lui. Are nevoia de banii acționarilor de la *Thunderbird*? Niciodată miliardarii noștri n-au să găsească o altă investiție măcar pe sfert la fel de rentabilă. Dacă băiatul pățește ceva sau îi vine în minte să ne lase baltă, pierdem cu toții, pentru că el ne oferă o descoperire folositoare tuturor.

– E foarte frumos cum spui, zâmbi contele, cu aceeași subțirime ca mai înainte, numai că n-am terminat de trecut în revistă minciunile.

Doctorul se întoarse spre Phil și deschise brațele a neputință, ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru îndărătnicia lui Crane.

– A, exclamă, simulând revelația, n-ai terminat?

– Sunt de acord și cu valoarea băiatului, și cu pragul și toate celelalte, numai că ele funcționează, după propria ta expresie, doar la ora asta. Mai târziu, e nevoie să fie confirmate, și va fi nevoie periodic. Iar cercetările în care a fost angrenată divizia a patra merg foarte prost. Așa e, Philip Warner, care te lauzi că le vei termina cu strălucire?

– Ei, bravo! ricană Hendricks. Îți descopăr un nou talent: sari peste cal. Te pomenești că așteptai să vezi și rezultatele în câteva

săptămâni?!

– Nu fi caraghios, cine vorbește de rezultate? răspunse Crane. Eu sunt cel dintâi interesat de reușita lui Phil, din simpatie, v-am explicat, din sentimentul că aparținem, spiritual, aceleiași familii. De asta, uite, n-am vrut să ne întâlnim atâta vreme, am așteptat să aflu cum se descurcă, să-l pot felicita. Și când colo, nu știi ce rău a pornit-o! N-are pic de talent organizatoric, își obosește oamenii cu mărunțișuri, îi pune să repete lucrări care s-au dovedit eșecuri. Toți se plâng și zvonurile au început să circule. Amicului îi trebuie ajutor, nu cuvinte frumoase; până nu intră în alertă consiliul de administrație, atunci o să-i fie greu să-și reabiliteze firma.

– E nerăbdător, i se pare că lucrurile merg prea încet, se întâmplă cu debutanții...

– De ce nu-i dai voie lui să vorbească?

– În regulă! răspunse Phil, fără chef. Ce vrei să-ți mai spun, după ce ai aflat totul?

– Eu vreau să-ți spun ceva ție, ascultă-mă până la capăt! Există, în ce te privește, avantajul unei experiențe anterioare, sfârșită tragic, dar poate cu atât mai valoroasă. Nu clădim niciodată pe un teren cu desăvârșire gol, pentru bunul motiv că lumea nu începe cu noi. Și totdeauna, nu-i așa? pentru prezent se ia ca termen de comparație trecutul. E un obicei care se verifică mai cu seamă la schimbarea șefilor. Cel care vine e măsurat cu unitățile metrice ale antecesorului, oricât susține Brett că există măsuri unice ale oamenilor aleși. Sorensen era un om desăvârșit sub toate aspectele, una dintre cele mai luminate minți și un suflet rar. L-am cunoscut bine, am fost prieteni la cataramă, cum se zice, și cred că și pe tine te cunosc atât cât să vă pot compara obiectiv. Până acum, el rămâne mai bun, în primul rând ca șef.

– E și firesc să-l lauzi, făcu doctorul, ați muncit împreună la proiectarea acestui paradis.

– Exact. Acum șapte ani, când începuse să-l pasioneze cibernetica. De fapt, ideea lumii acvatice de aici a lui a fost și proiectul a apărut ca aplicare în practică a programării speciale a unui computer. La

program am lucrat amândoi.

Pentru Phil, plăcerea drumului se sfârși brusc. Ar fi vrut să se întoarcă imediat, să plece fără nicio explicație – dar nu, era în interesul lui să rămână și să asculte, cu orice preț.

– A fost chiar atât de grozav? Ca specialist? Întrebă umplându-și din nou paharul. N-am auzit să fi rămas vreo lucrare...

– Cred și eu că nu, după ce s-a prăpădit calculatorul diviziei. Elabora un nou limbaj de programare pentru mașinile de calcul, o modelare matematică a proceselor genetice, mai exact de inginerie genetică. Mi-a cerut sprijinul pe vremuri, dar ce să zic, condițiile lui erau atât de generoase, încât m-am jenat, pur și simplu să-i devin partener – rămâneam cu senzația că i-am furat ideile. A fost o eroare. Dacă aș fi primit, nu se pierdea, în explozia din laborator, o muncă de atâția ani. Părerea mea e că ajunsese la unele rezultate. Dar mi-e imposibil să verific, deși, în mod normal, orice lucrare efectuată de computerele de la *Thunderbird*, indiferent de amplasarea acestora și de gradul lor de complexitate, se înregistrează automat în banca de date a institutului, sub un cifru de identificare.

– Și, întrebă Phil, crezând că-și ascunde nerăbdarea dacă privește, cu un aer interesat, peisajul; dar nu i se arăta pretutindeni decât iarăși imaginea obsesivă a picioarelor vagabondului.

– În blocurile de memorie acționate de cifrul diviziei voastre nu se află nimic.

– Înseamnă că...

– Putea să disimuleze informația, risipind-o prin sectoarele din bancă rezervate altor brigăzi. V-am spus că ajunsese specialist în coduri.

– Cu ce interes?

– Întâmpinase opoziții. A vrut, pesemne, să păstreze secretul, ca să nu i se pună bețe în roate, câtă vreme nu-și încheiase cercetarea. Deseori mă gândesc că în circuitele băncii zace inutilizabil tot rodul eforturilor lui și că nu vom intra niciodată în posesia cheii sub care a

blocat informațiile de o importanță covârșitoare. Ce mai foloase ar fi tras Phil de la ele, cu ajutorul unui cibernetician serios! Apropo, băiete, ai făcut o prostie că l-ai îndepărtat pe Gregor! Fusese singurul colaborator apropiat al lui Sorensen, m-aș mira să nu știe o groază de lucruri despre ce vorbim noi acum.

– Aiurea! ripostă Hendricks. Ar fi avut destule motive să le povestească, măcar ca să scape de interogatoriile lui Talbot. Mai bine te-ai gândi, fiindcă tot ești tare în materie de presupuneri, cine a provocat explozia din laborator.

– Fred Talbot susține că Sorensen, care a zăpăcit computerul! aruncă tânărul, nu fără o umbră de satisfacție.

– Freddie e un țăranoi bolnav de parvenitism! strigă Simon, într-un acces de furie care făcu să clocotească întreaga sevă a mărețului său arbore genealogic. O gorilă, la propriu și la figurat, a cărei singură scânteie de inteligență îi hrănește viclenia fără margini. Unul ca el putea prea bine să defecteze calculatorul, dar un Sorensen niciodată. Și asta o spun ca șef al diviziei cibernetică, e o declarație oficială.

– Totuși, cine a făcut-o, conte? insinuă Hendricks. Nu cumva chiar acest Gregor, cum s-a zvonit la un moment dat?

– Gregor?!

– Poate îi iei și lui apărarea în mod oficial, mă rog!

– Prostii! Mark n-a fost...

– Sigur e doar că n-a fost destituit, mai departe răspunde-ți singur la orice fel de întrebare.

– Știi mai multe?

– Nu știu nimic, omule! M-am luat după afirmațiile tale, asta e tot. Dar și așa Mark e un bun cunoscător al problemei, parcă de aici pornisem.

– Adică să fi fost în serviciul lui Freddie? exclamă contele, și în gura lui numele Albăstruiul suna ca o sudalmă.

– Oricum cu Phil n-ar fi colaborat, fiindcă el însuși a cerut să plece. Așa că prea târziu îți deșerți sacul cu amintiri despre Sorensen și vii să faci reproșuri. Mai bine îl preveneai pe băiat din vreme, măcar despre cunoștințele și utilitatea lui Gregor.

– Ar fi trebuit. V-am zis că vreau să plătesc o datorie – să-mi răscumpăr greșeala de a nu fi vegheat asupra celui alt și de a-l fi lăsat singur. Era exact în situația lui Phil. Cu toate că e foarte bun conducător, desăvârșit om de lume, o fire deschisă și prietenoasă, deci opusul tânărului nostru, pe deasupra un rafinat iubitor al artei și posesorul unei faimoase biblioteci – s-ar părea că au prea puține lucruri comune ca să-i putem asemui, dar, repet, poziția lor se aseamănă. Începând cu îndrăzneala nebunească a proiectelor și terminând cu singurătatea, din pricina căreia, în fond, acela s-a pierdut, iar băiatul se rătăcește în nimicuri și contradicții.

– Cum s-a pierdut? Întrebă Warner, abia mișcându-și buzele.

– Era sfârșit din clipa când a intrat pe mâna gorilei Freddie. Atunci să-mi fi cerut ajutorul sau eu să-mi fi dat seama ce primejdie l-a încolțit... Doctore, l-ai adus pe Phil la *Thunderbird*, dar cu asta datoria ta abia începe. Împiedică-l să repete experiența lui Sorensen, o să-i fie cu atât mai nefastă, cu cât e lipsit, deocamdată, de calități esențiale ale meseriei. Eu, unul, sunt gata să te ajut.

– Ai un plan?

– Trebuie să prevenim manevrele răuvoitorilor. Ar fi de-ajuns o simplă înscenare și toată puterea de azi a lui Phil s-ar întoarce împotriva lui.

– Vasăzică, ajungi să apelezi la unul dintre pescari! zâmbi Hendricks, mai degrabă crispat decât vesel.

– Am convenit să fim sinceri! Tu ai un statut aparte, din cauza clinicii. Nimeni nu te socotește străin, le *ești* prea necesar ca să-și permită să te izoleze. Ia spune, Phil, tu de ce mă căutai?

– Pentru asta, să vă cer ajutorul! răspunse Warner, cu un zâmbet la fel de silit ca al doctorului. Și mulțumesc pentru lecțiile de conduită în lume, nu știam *cum* să mă descurc mâine la vânătoare.

S-ar fi zis că Mark se așteptase la vizita aceea, că pândise mereu, din dosul ușii, cu ochiul lipit de vizor, fiindcă deschise înainte ca Phil să-și ridice degetul de pe butonul soneriei și nu se arătă deloc surprins.

– Bună! salută tânărul, încurcat de reacția lui nefiresc de firească.

– Bine ați venit! răspunse Mark. Intrați!

– Te deranjez cumva? Poate ar fi trebuit să mă anunț...

– Intrați, vă rog! Îmi faceți multă plăcere.

Locuința era modestă, însă bine întreținută, se vedea pedanteria caracteristică a gazdei. Ferestrele camerei de zi fuseseră date de perete, în ciuda frigului de afară. Phil își aminti de anii studenției și în aceeași clipă interiorul sărăcăcios i se păru plin de intimitate.

– Te pregăteai să ieși, am impresia.

– Din pricina geamurilor? Nu, e un obicei. Dar faceți-vă comod și stați jos! Sau vreți să și plecați?

– Sper că nu asta aștepți!

– Așa mă cunoașteți?

– Eram curios cum te-ai instalat. Credeam că o să mă inviți o dată; uite, sticla am adus-o...

– Mulțumesc! Un moment, să caut niște pahare. Dispăru în bucătărie și se auzi cum umblă prin dulapuri. Am vrut să vă caut, dar știam că aveți prea multă treabă, nu vă mai găseați timp și pentru mine. Doriți sifon?

– Dacă ai.

– Gheața îmi lipsește, tocmai am decongelat frigiderul.

Intră cu paharele și sifonul pe o tavă și surâse întâlnind privirea lui Phil.

– După cum constați, am găsit timp. Te-ai acomodat cu noua muncă?

– Să fiu drept, nu prea!

Închise ferestrele și trase perdeaua, apoi se așeză de cealaltă parte a măsuței, urmărind cum Warner destupă sticla.

– E obositor?

– Nu numai. Toate sunt altfel decât la noi în divizie sau nu reușesc eu să mă adaptez... Se întreprind experiențe păcătoase, încrucișări de specii, o mizerie întreagă. Zilnic cărăm la crematoriu fetești monstruoși, morți la testarea fiabilității și disecați până în măruntaie. Ce să mai vorbim, simt nevoia de aer proaspăt. Ridică paharul. În sănătatea dumneavoastră!

– Și a dumitale!

– Nu vă închipuiți cât mă bucur că ați venit!

– E plăcut la dumneata. Deși dincolo, la hotel, trebuie să fi stat mai confortabil.

– Aici sunt mai liniștit, asta contează. Mi-ați făcut un mare bine lăsându-mă să plec.

– Nu s-ar zice, după câte îmi povestești.

– De ce? Situația, în general, mi s-a schimbat cum îmi dorisem. Îmi pare rău doar că n-am nici un amic pe acolo. Oamenii ca

dumneavoastră sunt rari și, după ce v-am cunoscut, e greu să mai pot lega o prietenie la fel de sinceră și deschisă... Phil își stăpâni o tresărire și puse paharul pe masuță. Vreau să spun, nu fiindcă vă referiți la principii, asta o face toată lumea, dar dumneavoastră credeți în ele și le respectați. M-am gândit în ultima vreme că ați avut dreptate în ce mă privește, probabil n-aș fi putut să vă stau alături, nu mai am destulă tărie, nici, dacă vreți, dorință de afirmare. Sună cam declarativ, totuși, sunt sigur că înțelegeți.

– Înseamnă că altădată le-ai avut.

– Altădată. Când lucram... Mai bine vorbiți-mi despre dumneavoastră. Ați pornit cercetările, aud că vi s-a instalat o întreagă menajerie, cu toate neamurile de animale pentru experiențe.

– Și o echipă numeroasă, cu toate neamurile de specialiști.

– Și cu un asistent nou, desigur!

– Dacă ar fi să te necăjesc, aș zice că unul mai bun.

– Mi-e totuna, domnule Warner!

– Nu e mai bun, e un oarecare.

– Vă fac o mărturisire, și momentul e potrivit, nu mă veți bănuî că urmăresc nu știu ce avantaje. Mi se pare că vă judecasem eronat tot timpul cât am fost împreună. V-am pus la îndoială buna-credință, prea erați foarte siguri în orice împrejurare, prea vă laudau cunoscuți și necunoscuți... Când m-am lămurit oarecum, am vrut să vă arăt prietenia și altfel decât de la distanță, dar nu mai era posibil.

– Ții să mă emoționezi? Întrebă tânărul, stingherit. Cum te-ai edificat?

– Întâmplător. Cu atât mai sigur. Pe urmă aș fi vrut să mi se ofere un prilej de a vă întâlni, dar nu l-am prins.

Gregor purta un impecabil costum de interior, cu batistă în buzunarul de la piept și fular de mătase în jurul gâtului, era bărbierit proaspăt, avea unghiile îngrijite ca ale unui chirurg. Ca și

cum nu coborâse treptele ierarhiei și nu ajunsese în locuința aceea ieftină, de periferie. Phil trăia o acută senzație de continuitate, parcă amândoi s-ar fi despărțit abia ieri; dar cu amândoi se întâmplase ceva fundamental, care îi transformase, le întorsese raporturile. Mark devenise un altul sub masca înfățișării lui de toate zilele – dornic de comunicare, fără umilințe ostentative, grijuliu să nu-l supere cumva pe fostul șef cu aluzii la disputele lor de odinioară. Rămânea omul surprizelor, dacă o asemenea consecvență se potrivește schimbării neîncetate presupuse de un comportament surprinzător. Și, așa cum se petrec lucrurile în astfel de cazuri, Phil se așteptase la refuzuri și încrâncenări, la umilința unor concesii, cel puțin formale, cu al căror preț să cumpere informațiile pentru care venise.

Era pregătit, de altfel, să simuleze orice, după rețeta contelui, deși umbra lui Sorensen, prezentă aici aproape la fel de stingheritor ca și în vilă, îi dădea emoțiile nesuferite ale tracului.

– Am impresia, începu nesigur, că nici eu nu te-am cunoscut de ajuns.

– Din vina mea. V-am ocolit încercările de apropiere, am evitat să mă confesez. Într-o singură privință vă înșelați în aprecieri: m-am drogat doar puțin timp, astă-vară, ca să-i oblig pe cei de la institut să-mi accepte demisia. De atunci mă prefac numai, în virtutea obișnuinței n-avea sens să continui un joc pierdut. În rest, totul e adevărat. Lașitatea, tentația de a da înapoi la cel dintâi obstacol, lipsa de răspundere, totul. Poate narcoticele m-ar fi ajutat să evadez; de frică am renunțat la ele. Mă agăț de viață, ca un prost, mă sperie boala, mă sperie...

– De ce, Gregor?

– Ar trebui să rostesc un nume care o să vă indispuină.

– Atunci, hai să te indispuin eu mai întâi! Se zvonește că explozia de acum un an, de la divizia patru, a fost opera dumată. Ca să pui capăt cercetărilor lui Sorensen.

Mark se înclină, aprobator.

– Și că am fost în slujba lui Talbot, nu? Mi-a zis-o și mie chiar Albastrul, cu ceremonialul pe care obișnuiește să-l desfășoare când e vesel și treburile îi merg din plin. Părea să fi avut o surpriză plăcută.

Warner vru să mimeze destăinuirea; intra în tonul discuției și îl obliga pe celălalt să răspundă în aceeași fel, cel puțin printr-o convenție reciproc acceptată.

– Nu mă descurc în toate bârfele astea. Încerc să le ocolesc, și mereu mă agăț în ele. Până la urmă devin copleșitoare, se strecoară unde nu te aștepti, le descopăr acasă, în laborator, pe stradă... Parcă niște oameni sunt puși anume să le împrăstie, să mi le arunce pe urme. Credeam că o să-mi pot vedea de treburi, nu-ți dai seama ce important e să fiu lăsat cu treburile mele, și când colo...

Se opri, realizând cum prefăcătoria devine brusc formală, cum își exprimă sincer convingerea în loialitatea lui Mark față de Sorensen, cum el însuși începe să se confuze, dar și mai mult îl surprinse că nu regretă, că are o ciudată senzație de liniște și siguranță, pentru întâia oară după seara când Mad se întorsese la el și când viitorul i să părea încă un șir de speranțe, de promisiuni ispititoare.

– Acum vă întreb eu: de ce? auzi vocea lui Gregor.

– Am nevoie de adevăr, continuă, simțind, pe măsură ce se descărca, și povara crescândă a derutei, și nevoia eliberării, de parcă, printr-o accidentală scânteie de sinceritate, fostul asistent i-ar fi declanșat o reacție în lanț. Fără el, pășesc în gol. N-am bănuat că va fi atât de greu, eram sigur că ajunge să știu ce vreau, să obțin ce-mi trebuie, și tot ce există dincolo de pereții laboratorului va înceta să mă preocupe. Se întâmplă invers și nu înțeleg mecanismele acestei mașinării. El cum a fost doborât? S-a lăsat prins în mașinărie?

Gregor nu se miră de aluzia la Sorensen, ca și cum era pregătit să discute anume despre idolul lui și se ferise doar să-i pronunțe cel dintâi numele.

– Ați aflat la ce lucra?

– Un nou limbaj de programare a computerelor, pentru rezolvarea, pe modele matematice, a problemelor de inginerie...

– De inginerie genetică. Dar nu numai atât. Căuta cheia unei autoprogramări, care să transforme computerul într-un fel de supervisor al lucrărilor. Adică acesta ar fi validat, din etapă în etapă, prin mijloace stohastice, exactitatea fiecărei asamblări, într-o nouă alcătuire, a materialului genetic. Și ar fi evaluat, prin intermediul calculului probabilităților, evoluția mutanților intermediari, raportându-se la forma și însușirile urmărite în final de experiment. O parte a acestor operații se realizează și în momentul de față. Așa cum știți, calculatoarele țin evidența materialului genetic obținut și manipulat în toate laboratoarele, înregistrându-l pe măsura apariției, după un cod de citire propriu. Datele se comunică băncii, unde stau la dispoziția tuturor diviziilor de inginerie și se radiază de acolo când materialul a fost consumat, ori a devenit inutilizabil, după căderea la testele de fiabilitate. Era vorba, deci, de o dezvoltare...

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Pricepeți cum vă explic?

– Pricep prea bine.

Repetau, fără să-și amintească, un schimb de replici de la ultima lor convorbire, dar acum rolurile se inversaseră, și asta ar fi fost de-ajuns ca să-i dea lui Phil de gândit. Numai că el părea să fi uitat de mult vremurile când juca rolul celui care pune astfel de întrebări.

– Inițiasem și o aplicație, urmă Gregor. Adică de la ea am pornit.

– Desfășurarea normală a proceselor metabolice din organism, în prezența germenilor patogeni activi.

– Ați ținut minte!

– Atât ar mai lipsi! E tema mea de cercetare.

– Înseamnă că și eu am ghicit bine atunci, la sărbătorirea...

– Până unde ați mers cu lucrul? Cum vedeți materializarea programului? Pe ce căi se ajungea, după opinia voastră...

– Domnule Werner, glumiți?

– Trebuie să mă lămuresc, Mark! exclamă Phil. Replica suna patetic, dar el nu mai avea timp și putere să se controleze, cum nici nu-și dădea seama că-i spune celuiilalt pe numele mic. Prin ce mijloace e posibilă ignorarea de către organism a factorilor de perturbare...

– Lăsați-mă să termin, că nu mai am mult! îl întrerupse Gregor, și în glasul lui se simțea compasiunea. Degeaba vorbiți la plural, nu i-am fost părtaș cu adevărat la descoperire. Numai la discuții.

– Nu! se revoltă Phil, ridicându-se în picioare.

– Ba chiar așa! Ce v-am povestit adineauri sunt principii foarte generale, pe care le sintetizez pentru dumneavoastră din niște gânduri risipite de el de-a lungul câtorva ani.

– Cum adică, nu-i trebuiau ajutoare? Cine dracu se mai apucă azi de cercetări fără specialiști din toate domeniile implicate? Apropo, ce era de meserie?

– Urmase medicina generală.

– Doamne, aproape un diletant! Cel puțin cibernetica s-o fi stăpânit ca lumea!

Vorbea cu invidie și cu un soi de înțelegere admirativă dincolo de jocul de-a mărturisirile, care nu încetase încă să-l preocupe.

– Eu, replică Mark, îmi făcusem o glorie din a-l ajuta, cum vă și imaginați. Mă documentam serios în cibernetică. La început, mă încuraja, venisem în legătură, tot prin intermediul lui, cu Simon Crane, contele. Dar mai târziu m-a sfătuit s-o las domol cu învățătura și într-o zi chiar mi-a interzis-o de-a dreptul, pretinzând că-mi ajunge cât știu ca să-i pot înțelege ideile, iar de altfel de ajutor n-are nevoie.

– Nu cumva...

– Nu era omul care să păstreze gloria numai pentru sine. Poate a vrut să mă ferească de neplăceri, fiindcă mașinăria, cum ziceți dumneavoastră, intrase în funcțiune.

– De ce n-a dat un proiect de cercetare oficial?

– Bănuiesc că din aceleași motive, ca să nu i se pună bețe în roate. A preferat să trateze direct cu domnul Boyne și de la el a obținut permisiunea să utilizeze computerul diviziei noastre.

– Asta am auzit! spuse Phil, cu o strâmbătură de nerăbdare.

– Bine, să trecem! consimți Mark. La un moment dat, în toamna trecută, ba mai devreme, pe la sfârșitul verii, i s-a întâmplat ceva pe nepusă masă. M-am gândit de multe ori, după aceea, ce-o fi fost la mijloc. Parcă avusese o revelație, descoperise, fără să vrea, un lucru foarte important sau ajunsese cu experimentul la o cotitură. În orice caz, povestea nu-l încânta din cale-afară, începuse chiar să se ferească de mine, cu toate că eu îi eram cel mai apropiat de suflet, pe altcineva nu mă duce gândul să fi avut.

Phil se plimba în spațiul strâmt al camerei, aproape lovindu-se de mobile.

– De ce te oprești? Continua să muncească? îl îndemnă pe Mark.

– De unul singur. Habar n-am până unde a mers cu tema noastră, nici măcar dacă n-o fi schimbat-o pe drum. Nu mai sufla o vorbă despre asta și, de vreo două ori, când l-am întrebat, s-a făcut că nu înțelege. Cel mai pus pe jeratic era Freddie Talbot, căruia nu știu cine îi dăduse în grijă să ne spioneze și de dragul meseriei sau din antipatie pentru noi – că nu suferea să ne vadă în ochi – s-a ținut de treabă cum scrie la carte. Se și pricepe, nimic de zis, dovadă starea în care m-a adus după câteva interogatorii. Credința mea e că din cauza lui s-a produs și explozia. El trebuie să fi umblat la calculator, fie să ne afle secretul, fie ca să aibă un motiv de interogatoriu.

– „Patronul” n-a sărit să vă apere.

– N-a mișcat un deget. Intervenise o răceală între noi și el, de atunci, de la sfârșitul verii.

– Și Sorensen cum a primit-o?

– M-ați crede că nu-i păsa? De aceea presupun că descoperise un lucru de mare însemnătate, dacă a trecut cu vederea supărările domnului Boyne. Dar o dată, la o întâlnire, când „patronul” s-a

arătat prea distant, l-am auzit șoptind: „Sigur că da, o mașină independentă, dar la cheremul oricui!” N-am avut curaj să deschid o discuție, trebuie că se referea la el însuși. Oricum, au fost ultimele vorbe pe care le-a rostit pe această temă de față cu mine. Încă de atunci eram speriat de felul cum se întorc lucrurile, mai ales că mă ținuse atâta vreme în ignoranță și nu puteam măsura nici măcar întinderea pericolului. Pe urmă a venit înscenarea din laborator, și temerile mi s-au adevărat. Sunt sigur că a fost o înscenare. Ne-au adus pe sus la *Thunderbird*, dar, când el a vrut să intre în laborator, Albastrul l-a oprit aproape cu forța. Ca și cum s-ar fi temut să nu fie dat de gol. Și înainte de a avea rezultatul primelor investigații, a început să ne ancheteze.

– Cum i-a ținut piept lui Freddie?

– A râs de el. Acuzațiile că e un impostor îl amuzau cel mai tare și se grăbea să le încuviințeze, foarte supus și plin de respect – au fost singurele împrejurări când îmi simțeam și eu inima cât de cât ușurată. De altfel, Albastrul se făcea că înghite provocările, consemna cu seriozitate fiecare declarație... Mai târziu am aflat eu ce-i poate pielea, după ce l-am văzut organizând vânătoarea. Cu dichis, fără să uite un amănunt: instruirea gonacilor, pânda, somațiile derutante, strigăte la microfon, promisiunile, împușcăturile trase aiurea, pentru ca pistolarii să-l poată lovi pe la spate... O lucrare de artă, o capodoperă a genului.

– L-au ucis?

Phil întrebese de lângă geam, cu spatele la Gregor, din delicatețe, deși teribil ar fi vrut să-i urmărească ochii, să vadă răspunsul în ei.

– Pentru mine, da. Pentru Albastru, a scăpat. Sub pământ sau în altă țară, totuna. Nu l-a văzut nimeni, nici viu, nici... Îmi așteptam rândul, terifiat nu de eveniment, închipuiți-vă, cât de ceremonial.

– Chiar așa, o execuție? se miră Phil.

– Execuție, iată cuvântul. În sens figurat, se înțelege! Era firesc să-și verse toți furia și neputința asupra mea. Și totuși nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Freddie îmi arăta bunăvoință, domnul Boyne a dispus să preia conducerea diviziei. Viața își urma cursul, de parcă

tulburările n-ar fi existat niciodată.

– Nu ți s-a cerut să lucrezi în continuare?

– De asta mă temeam și eu, dar nu! Se purtau ciudat: pe de o parte mă lăseau în apele mele, pe de alta mă țineau legat de ei. Mi-au respins demisia. Am presupus că va veni un nou șef care să reia cercetările și că eu voi avea misiunea să-l informez asupra cercetărilor lui Sorensen și să-l sprijin pe mai departe. Iar eu n-aveam habar de cercetări...

Warner se întoarse lângă scaun și rămase în picioare, scrutându-l pe Mark, dar privirea lui mărturisea doar curiozitate și iritarea că n-a aflat mai mult, ca de altfel întrebările febrile, și umbletul fără astâmpăr prin cameră; Gregor nu-i mai descoperi în ochi ironia, nici suficiența din trecut.

– Și m-ai silit să-ți aranjez transferul, deși, mai mult decât dumneata, n-avusem habar de toate câte mi le spui.

– Mi-ați cerut să verific la computer corectitudinea analizei de la *Chemical*. Eram convins că după asta o să mă puneți să reconstitui...

– Prostii! aruncă tânărul, lovind în ciudat în spătarul scaunului. Vasăzică, mi-e dat să nu pot afla de la nimeni ordinea de prioritate în cercetarea asta blestemată! Sau măcar drumul lui Sorensen, teoretic, speculativ, cum o fi fost. Mark, juri că n-ai uitat nici un amănunt?

– N-aveam ce uita, credeți-mă! Să fi rămas vreun rezultat concret de pe urma lui, vi se pune la dispoziție. De vreme ce aveți aceeași temă. Chiar dacă, mă rog, metodologiile sunt diferite.

– Poate cineva așteaptă să mă înfund până la capăt în experiențe sterile, ca să nu mai am încotro.

– Ce vorbă-i asta? întrebă Gregor, liniștit. Adică...

– Sunt într-o situație idioată! Phil răsuca scaunul spre el și se așeză călare, cu brațele pe spătar și obrazii rezemați în palme. Îmi merge deosebit de prost, mă învârtesc între un eșec și altul.

Fostul asistent clătină din cap, și mâinile, puse cuminte pe genunchi, începură să-i tremure. Tânărul își umplu paharul până sus, gata să verse băutura pe masă, apoi îi turnă și lui, cu mai multă grijă.

– Glumiți! repetă Mark, ca și cum altceva nu mai știa să spună.

– Nu pot arunca vina asupra nimănui. Aveam compoziția unei formații genetice artificiale, foarte complexe, o aveam prin deducție, nu mi se oferise prilejul s-o verific experimental. Rodul a cincisprezece ani de muncă îndârjită până la silnicie. Acuma am obținut, în fine, această faimoasă formație. E un spanac. Un hibrid inert, fără putere de reacție. Organismul o izolează și o elimină mai simplu decât pe o biată bacterie, nici măcar nu se ostenește să o descompună. De două luni, de când am sintetizat-o mă chinui să-i dau viață și s-o impun celor câteva animale de experiență pe care am lucrat în vremea asta. Aiurea! Efect de injecție cu apă distilată.

– Și ce rol ar fi trebuit să aibă? întrebă Mark, cu jumătate de glas.

Phil își goli paharul, cu înghițituri mici, congestionându-se din pricina tăriei alcoolului, dar nu-și îngădui să răsuflă, de parcă astfel s-ar fi pedepsit.

– Păi, odată ajunsă la creier, dezvoltă o reacție generalizată, de pe urma căreia sistemul neurovegetativ ajungea atât de puternic, încât dirija toate procesele fiziologice mai grozav decât un șef de orchestră genial. Nici o perturbație, fie provocată de viruși, fie de originie glandulară sau de orice alte origini mai poștești n-ar fi fost suficient de tare încât să strice armonia desăvârșită a metabolismului.

– E un delir! mormăi Gregor.

– Un vis.

Warner se grizase ușor, cu lipsa de rezistență a unui copil andru. Nici el nu mai știa cât simulează și cât s-a lăsat prins cu adevărat în labirintul plin de fundături și întoarceri neașteptate al acestei discuții.

– Panaceul universal! continuă Mark. Imunizarea totală și nelimitată. Sunteți un...

– Nimeni. Idei ca asta au avut sute de geneticieni. Chiar șeful dumatăle. Mare scofală! Eficiența e totul. La eficiență, nu trec de nota zero. Mai departe poți să-mi spui ce e de făcut? Ce s-a ales de ambiția lui Sorensen?

– Ați fi fost o echipă ideală dumneavoastră și el. Exact oamenii potriviți pentru o asemenea treabă. Când mă gândesc că puteați veni la noi cu un an în urmă! Ce-ar mai fi ieșit!...

– Nu zău! se împotrivi Phil. Dumneata crezi că te-am tras de limbă fiindcă am vreo nevoie de secretele lui? Adică îi cer ajutorul, așa, post-mortem? N-ai niciun haz, dragul meu!

– A fost numai o părere! se apără Gregor și reveni pentru o clipă la umilința de odinioară, ascunzându-se sub ea ca o broască sub carapace.

– Hai, lasă! exclamă tânărul, cu un soi de generozitate deplasată. Am înțeles greșit amândoi, vorbeam despre altceva fiecare. Dintr-un singur punct de vedere mă interesa descoperirea voastră: ca să nu vă încalc, din ignoranță, teritoriul. Și așa mă descurc mizerabil în toate intrigile din jur, nu-mi mai trebuie în ruptul capului și o acuzație de furt.

Mark își înfundă mâinile în buzunare, să le mascheze tremurul, dar îndată le scoase și le duse la spate, ca un școlar, sau ca un deținut învățat cu disciplina, socotind că atitudinea dinainte friza impertinența.

– Mă copleșiți cu atâtea mărturisiri, spuse apoi, ca o scuză. Pur și simplu nu știu... nu știu cum aș face...

– Ascultă-mă numai! îl rugă Phil, și ochii îi străluceau din cauza băuturii sau poate a acestui copleșitor îndemn spre confesiune, atât de neașteptat încât încă îl deruta, care își găsisese în alcool și în dorința de prefăcătorie o scuză, dincolo de rațiune și care trecea astfel, eliberat, peste ultimele bariere ale reținerii. Cred, privind în urmă, că avusesem un fel de plan de bătaie, unde intra, ca o etapă, victoria asupra lui *Chemical*, dar a cărui cheie era materializarea acelei nenorocite formații genetice. Am trăit cu ideea că țin în vârful degetelor remediul împotriva tuturor necazurilor lumii, că sunt

apostolul celui mai teribil eveniment pentru specia omenească de la descoperirea focului încoace.

– Mult mai important, zise Mark, nu e nevoie de prea multă filozofie ca să-ți dai seama. Mai important decât vă închipuiți...

Se ridică domol de pe scaun și pași fără ținută până în mijlocul camerei, își privi mâinile scăpate de sub control, parcă mirându-se că le vede, apoi își strânse palmele la subțiori, dar tremurul se transmise coatelor și-l făcu să se înfioare, să i se asprească pielea colindată de frisoane. Trecu de cealaltă parte a mesei, cu spatele în lumină; Phil se uita după el cu pleoapele mijite, îi urmărea anevoie mișcările încete, lipsite de finalitate, care din cauza asta îi cereau un efort de atenție.

– Împlinirea minunii era numai o problemă de timp, așa că treceam prin viață fără să-mi pese de nimic. Eram sigur că nu mai pot pierde. Ți amintești o discuție a noastră? Dumneata încercai să mă aduci cu picioarele pe pământ, eu o țineam pe-a mea. Succesul îmi suna în buzunare ca un pumn de monede, ajungea să-l scot și să-l risipesc deasupra omenirii ameteite de recunoștință. Singurele îndoieli care m-au încercat nu țineau în niciun caz de formula genetică; m-am temut, până să încep experimentul, că nu mai am puterea de muncă din tinerețe și la un moment dat va trebui să-mi dau lucrările pe mâna altora.

Mark își dezveli dinții într-un surâs.

– Se vede că nu vă place amestecul străinilor.

– Nu mă înțelege iar greșit! se grăbi Warner să-l întrerupă. N-am nevoie de bani. M-am învățat să mă folosesc de obiecte fără să le consider ale mele. Și casa unde stau, până și hainele, pe care știi bine că le schimbăm zilnic la *Thunderbird*, ca să fie dezinfectate, sunt niște mijloace care ne asigură existența, nu ajung la zonele ei esențiale. Dumneata singur spui că nu te deranjează condițiile modeste de aici.

– Atunci renumele, spuse Gregor. Titlul de salvator al orașului vă făcea plăcere, nu contestați.

– Renumerele, poate! Nu atât recunoașterea de către alții, ci un examen pe care țin să-l trec cu bine în fața mea. Conștiința faptului că ești în stare de un lucru, asta nu vine decât obținând lucrul acela, cu mijloacele și puterile tale. Da... Mă abat de la subiect.

– Înseamnă că nu sunteți un strateg prea bun. N-ați inclus în calcul înfrângerea.

– M-am lăsat prins în vorbe și manevre de toate soiurile, ca într-o plasă. Știind de ele, dar fără să le dau importanță, pentru că, după primele reușite, aveau să cadă de la sine, ca niște scorii inutile, cum și sunt de fapt.

Învăluit în lumina ferestrei ca într-o mantie protectoare, care îi ascundea propriile reacții, Gregor își studia oaspetele cu atenție, ca pe un straniu expozat de muzeu, profita de mărturisirea lui, din pricina căreia acesta rămăsese descoperit, îi cântărea fiecare gest – și era imposibil de spus dacă în privirile lui nu se amestecau puțină compătimire malițioasă și puțină ranchiună adunate de pe urma conflictelor lor mai vechi.

– Vă trebuie, înainte de orice, o victorie.

– Unde o găsesc? Mi s-au dat o armată de oameni de știință, un vagon de compuși organici complecși și o menajerie de cobai. Mi se așteaptă ordinele. Ce să ordon? Am vrut să pun la cale o lovitură de teatru, să livrez statului major formula magică și să-l las s-o experimenteze cum va vrea, s-o valorifice pe toate căile. Acum sunt complexat de cunoștințele lor de specialiști, va trebui să încep prin a analiza cu ei de ce formula magică nu funcționează și știu bine că îi vor descoperi cincisprezece erori de concepție, câte una pentru fiecare an irosit din viața mea. Și odată compromisă ideea, ca și în cazul lui Sorensen, cine se va opune la îngroparea ei pentru lungă vreme de aici înainte? Când și așa ar fi lovit în interesele atâtoră?

Gregor tăcu și-și plecă ochii. În cameră se așternu liniștea, și de afară se auzi, ca un murmur, zgomotul mașinii lui Joel – polițistul pornise motorul să se mai încălzească. Phil ridică sticla să-și toarne din nou, dar la jumătatea gestului se răzgândi și o puse la loc. Își trecu degetele prin păr, se încheie la haină. Aștepta, fără să știe ce anume sau abia în minutul acela realizează așteptarea, odată cu inutilitatea ei.

Mișcă din umeri, ca o scuză, și se pregăti să-și ia rămas bun. Mark îi surprinse gesturile și îl privi pe sub sprâncene.

– Aveți vreun cibernetician în echipă? Întrebă cu alt ton.

– Doi, răspunse mecanic Phil.

– Atunci folosiți computerul.

Era un foarte bizar ton de poruncă, deși vorbele ieșeau leneș din gura lui Mark, cu ezitări și pauze, de parcă laborantul căuta greoi câteva fraze încurajatoare, înaintea despărțirii.

– La ce să-l folosesc?

– La tot ce vreți să faceți. E o metodă eficientă, incontestabil. Poate chiar îi încredințați unele lucrări. Nu! (Gregor preîntâmpină împotrivirea lui Phil, ridicând mâinile în semn de apărare.) Vă garantez că Sorensen n-a preconizat o asemenea formulă. Puneți-vă specialiștii să facă un program de manipulare a aparaturii din laborator, incluzând, desigur, avizarea prealabilă a fiecărei operații și raportarea ulterioară a rezultatelor.

Warner deveni suspicios, ca și când ar fi simțit o capcană.

– Și ce câștig?

– Timp. Deocamdată, asta e mișcarea de primă urgență. Vă trebuie timp pentru calcularea următoarelor mișcări.

– Mă obligi s-o iau pe urmele lui.

– Nici vorbă! Veți crea impresia că vă organizați munca după criterii științifice și oricum vă va prinde bine mai târziu. Doar n-o să abandonați definitiv computerul, numai din cauza unei umbre. Ar fi absurd.

– Vino înapoi, Gregor! exclamă tânărul pe neașteptate. Îți redau postul de asistent, te scutesc de orice justificare sau explicație față de ceilalți.

Mark își clătină capul.

– Nu ne înțelegem, domnule Warner! Abia vă mulțumeam pentru binefacerea de a mă fi lăsat să fug.

– Ascultă, nu te ispitesc cu recompense, nu înseamnă nimic, știu, avem amândoi aceleași vederi. Îți ofer să lucrezi cu mine și asta înseamnă totul.

– Nu mă interesează decât să încetez să exist, fără să-mi pun capăt zilelor.

– O dorință macabră.

– Este ecuația mea nedeterminată. Aș vrea să mă socotiți prietenul dumneavoastră. Să mă vizitați din când în când. Facem o convenție?

– Care?

– Îmi dau seama că sunt singurul om căruia v-ați destăinuit. Presupun că o slăbiciune...

– M-am îmbătat și mi-am pierdut controlul.

Laborantul răsese tăcut, dar nu-și descrețise fruntea. Ochii îi ardeau, încruntați, gânditori. Condusesese încă de la început discuția, o stăpânise, de parcă ar fi repetat toate replicile în minte, cu mult înaintea apariției lui Phil și ar fi prevăzut desfășurarea ei și deznodământul.

– Într-un singur fel vă pot mulțumi pentru bunăvoința de altădată și pentru încredere. Veniți să stăm de vorbă, dar numai dacă aveți necazuri. Eu n-am să vă bârfesc, nici n-am să împrăstii zvonuri despre dumneavoastră – sunt un proscris terorizat de represalii. Dar de ceilalți chiar e bine să vă ascundeți, de absolut toți. El n-a făcut-o.

– Bun, încercă tânărul o glumă, și când lucrurile îmi vor merge ca pe roate?

– Amintiți-vă că sunt un laș, un suflet mic și un narcoman; viciul ăsta rămâne o amenințare veșnică pentru cei care l-au practicat odată. Și, ca să nu vă încerce regretul, să mai știți că nu vă iubesc, deși am multă stimă față de dumneavoastră și vă port o mare recunoștință.

– Mda! mormăi Phil, nedumerit de acest lung, întortocheat și – avea senzația – pe alocuri înșelător schimb de cuvinte. Ești enigmatic, ai învățat-o de la Sorensen?

– Asta, domnule Warner, e fața nemachiată a înfrângerii. Vă doresc să n-o vedeți decât la mine. Și oboseala, care mă împiedică să vă mai explic de ce vorbesc așa și nu altfel.

Patetismul lui înclina vădit spre ridicol, prea vădit ca să fi fost sincer până la capăt. Warner îi întinse mâna și, în răstimpul scurtei atingeri, îi simți degetele încă tremurând.

– Unde l-ai văzut ultima oară pe Graham Linden? întrebă din ușă.

– Pe cine? Iertați-mă, n-am fost atent.

– Graham Linden, ziaristul.

– Dar nu-l cunosc personal. Numai din ce scrie.

– Atunci spune-mi un cuvânt despre Carmichael.

Gregor, surprins, făcu ochii mari și, cu un reflex spontan, deschise gura să vorbească, dar tot atunci se stăpâni, mușcându-și buzele. Phil trecu pragul, fără să se mai întoarcă.

– Ascultă, Mad, n-ar fi timpul să te instalezi de-a binelea aici?

– Nu pricep aluzia.

– Și eu nu pricep de ce te eschivezi. Nu vrei să ieși nicăieri cu mine, vii parcă pe ascuns, nu stai mai mult de câteva ceasuri, nu ți-ai adus nimic de-al tău, veșnic ești în trecere, permanentizezi o situație incertă. Și găsești că-i firesc să nu ne vedem zile de-a rândul, ca și cum n-ai ști câtă nevoie am de prezența ta.

– Cam devreme ai început cu reproșurile, nu ți se pare?

Era într-o dispoziție excelentă.

– Râzi, și eu vorbesc foarte serios!

– Nu-ți stă bine seriozitatea asta, tinere!

– Am un nume: Philip Warner. Nu e cel mai frumos din câte există, dar servește la identificare. Și dacă nu-ți place chiar deloc, dă-mi altul, nu mă supăr.

– Nu mai spune! se amuză Mad. Asta îmi aduce aminte de apelul de seară din cazărmi. Apropo, care ți-e inițiala tatălui?

– Bună! Să râd și eu?

– Nu fi urâcios! Chiar nu înțelegi de glumă? În loc să vezi că aștept

cu atâta nerăbdare să ne întâlnim...

– A fost un răspuns, da?

– Chiar vrei să ne certăm? Te previn că o să ai de pierdut. S-a întâmplat o dată și n-a ieșit bine.

– E cazul să-ți cer scuze!

– În locul tău, m-aș grăbi cu ele. Uیți niște lucruri despre care am mai vorbit, și degeaba. Hai să judecăm realist. Importantă e numai descoperirea ta și, dacă ar trebui să alegi între ea și mine, e limpede ce opțiune ai avea. Din păcate, nu putem sta alături, n-ai nici timp, nici energie pentru amândouă. Eu știu să rămân la locul meu, să nu mă amestec mai mult decât socotesc că-ți e necesar și, drept recunoștință, tu te agăți de fleacuri. Ce câștigi dacă ne căsătorim? Obligația de a intra în viața mondenă, ca să-ți irosești patru seri din cinci cu vizite, iar în seara când stăm acasă să te simți stânjenit că mă plictisesc? Și ieșind în lume, cum pretinzi, vrei să se comenteze că te afișezi cu o oarecare și să începi să fii evitat de snobii orașului? Nu mă întrerupe! Interesul tău e să-ți păstrezi prestigiul și să dai cât mai puține prilejuri de a fi lovit. Până termini lucrările de la institut. Pe urmă ți stau la dispoziție: du-mă la primărie, la recepții și oriunde poțtești. Dacă o să mai accepți să te cobori până la mine, dar asta-i altă poveste!

– Excelentă analiză a situației!

– Mulțumește-te deocamdată cu ce ai, este exact ce-ți trebuie. Și lasă-mă să-ți ofer eu toate astea, e nedelicat să mi le ceri, în asemenea condiții nu mai am nicio bucurie să continui.

– Mă pui la zid...

– Mă necăjești, din cauze pe care nu le cunosc. Te rog să te gândești singur, mai târziu, cu mintea limpede, și o să te convingi că-ți vreau binele. Și te mai rog ceva: nu mai aborda subiectul până ce nu finalizezi descoperirea.

– De fapt, când ești tu cea adevărată?

– Ghicește! Misterul feminin...

– La tine ajunge imprevizibil.

– Singurul mijloc de a ține piept gloriei tale. Și acum nu vorbim despre altceva.

El se ridică într-un cot și aprinse lumina. Mad clipi și se ascunse în umbra abajurului. Pieptănătura îi rămăsese intactă, nici un fir clintit de la locul lui; nu suferea ca Phil să-i mângâie părul, tresărea, ferindu-se cu ostentație la orice atingere întâmplătoare.

– Nu găsesc subiecte, zise el și scoase țigările din sertarul noptierei. Doar dacă suporți să improvizez.

– Suport, am început să mă obișnuiesc.

Phil trase adânc în piept câteva fumuri. I-ar fi prins bine lecția învățată de la Simon Crane, dar știa că nu-i aplicabilă totdeauna, și mai cu seamă nu te poți preface față de tine însuși.

– Mi s-a întâmplat, de când sunt aici, să mă întâlnesc în două rânduri cu un vagabond, în împrejurări identice: eu într-o mașină, gonind cu optzeci de mile pe oră, el încremenit în mijlocul șoselei și nereușind sau nevrând să se dea la o parte. Accidentul părea de neînălăturat.

– Bizar început!

– Evident, între mine și el nu se putea stabili niciun alt fel de legătură. Amândoi, în afara acelei situații, eram probabil niște oameni ca toți ceilalți, cu necazurile noastre obișnuite, dar toate astea deveneau elemente inoperante la locul și în timpul întâlnirii, unde ni se juca, pe o singură carte, existența însăși. Iar dacă se punea problema să scape unul singur, cine să fi fost judecătorul imparțial care să facă alegerea cea mai nimerită și apoi să fie sigur că nu a nedreptățit pe nici unul dintre noi? Nu vorbesc despre cine era cel mai puternic, rolul acela îl jucam eu, dar puterea e și ea un lucru foarte relativ.

– Și cum ați depășit conflictul?

– Printr-un artificiu care mi-a dat câștig de cauză, cum e și firesc, dar n-a rezolvat contradicția. Deși aveam avantajul mașinii și al poziției

superioare, eram totuși în mers, deci cu posibilitățile de manevră limitate. Adevărata opțiune îi revenea vagabondului, el mă putea face să alunec de pe șosea, în timpul unei tentative de a-l ocoli, îmi putea lăsa cale liberă ori, stând pe loc, ne putea ucide pe amândoi.

– Ce vrea să însemne povestea asta?

– Prima dată a intervenit unul din polițiști, care l-a măturat de pe drum, din goana limuzinei. A doua oară, am ajuns să frânez, a fost un miracol, mă pierdusem de-a binelea. Mă întreb și acum ce ar fi ales el în cele din urmă, nefiind deloc judecătorul insensibil la motivații personale, ci parte direct implicată în cauză. Dacă era, pur și simplu, un sinucigaș? M-ar fi transformat în asasin din imprudență, fără să fiu cu nimic vinovat. Se poate și asta, e o temă de meditație, deși inutilizabilă. Culmea, nefericitul pretindea că m-ar fi așteptat anume ca să mă prevină de nu știu ce greșeli care m-ar pândi. Înțelegi cum se leagă lucrurile? El – o conștiință – un ucigaș nelegiuit, iar miza întâmplării – o binefacere hărăzită tot mie. Sărmanul nebun!

– Nu înțeleg chiar deloc.

– Și eu sunt pe drumul mare și constat că aleargă pe urma mea un intrus, cu o mașinărie ca un tăvălug. Sunt în pragul unei hotărâri. Am toate avariantele la îndemână. Să-l arunc în neființă, deși nu l-am văzut niciodată, și viețile noastre nu se întretaie altfel decât în acest punct, întâmplător pentru amândoi. Să mă dau la o parte, cu rapiditatea și premonițiunea necesare, ca să previn eventuala lui manevră în aceeași direcție. Sau, în fine, să aștept ciocnirea care ne va pulveriza în egală măsură. Încă nu știu nu cum ar fi mai corect să procedez, ci mai folositor. Experiența cu vagabondul e nesemnificativă, fiindcă, în ciuda strădaniilor lui demne de laudă, s-a întrerupt înainte de a fi căpătat un sens. Sunt foarte sigur, însă, că omul care-mi vine pe urme nu se va opri la timp pentru evitarea coliziunii; în general nu se poate opri, n-a aflat de existența mea. Ce părere ai?

– Acum faci tu pe misteriosul.

– Sunt înconjurat de ciudățeni și nu văd decât o cale de scăpare să-mi finalizez descoperirea. Dă-mi o povață, ai datele problemei.

Termină de fumat țigara. O strivi în scrumieră. De pe hol răsunară bătaile încete ale unei pendule cu greutate, o piesă veche, culeasă de Sorensen de la vreun anticar de lux.

– Alege varianta cea mai puțin periculoasă pentru amândoi, replică Mad într-un târziu.

– Adică să mă dau la o parte?

– Cine s-a luat după tine? Mitchell!

– Unul mult mai puternic. Mă dau la o parte și nu mai pot reveni pe șosea. Mă sacrific în favoarea lui, dar eu n-am dreptul la existență, ca și el? La a doua întâlnire cu vagabondul, după ce opriseam mașina, un polițist din escorta mea, plin de aroganța celui mai tare, l-a bătut pe nefericit la sânge. N-am poftă să mă las molestată de oamenii urmăritorului. În fața morții, suntem absolut egali și nu e firesc ca mărinimia să-mi fie plătită cu lovituri. Ar mai fi amănuntul că acest Carmichael – e numele îngerului meu păzitor în zdrențe – ca și mine, are în spate, după cum mi se pare, niște gardieni; în cazul lui poate, doi-trei polițiști de la moravuri, sau poate cu totul alt soi de indivizi, la care e mai cuminte să nici nu te gândești și care, aparent, îl lasă în voia lui; dar îndată ce insul face un pas alături, își dau colții la iveală. Asta vrea să spună că și libertatea mea de acțiune e relativă, sunt nevoit să mă înscriu pe un culoar de alergare – larg, totuși cu demarcații precise.

– Îți plac șaradele, ce mai, te crezi plin de farmec așa, înconjurat de taine.

– Tu judecă problema în termenii ăștia dacă poți!

– Mi-aș arunca în aer urmăritorul, cu oamenii lui și cu gardienii mei cu tot.

– Răpindu-i dreptul la viață, nu? Problema e aceeași, numai termenii se inversează.

– În ce fel de încurcătură ai intrat? izbucni Mad neliniștită.

– Lucrez mai departe la descoperirea pe care o știi. Te întreb despre metode; în împrejurările de față, pot deveni hotărâtoare. Sunt nevoit

să mă grăbesc, și am nevoie de izbândă ca de aer. Până și tu mă împingi...

– Spre binele tău.

– Evident! Așa că m-aș gândi să aleg a treia variantă. Îmi unesc forțele cu următorul și dispar odată cu el. Altfel nu pot păstra șoseaua. Și cum aș fi vrut să am liniște! Doar atâta ceream în schimbul descoperirii, să rămân eu însumi și... Ajungi să crezi în predestinare.

– Pentru Dumnezeu, vorbește lămurit, nu te mai încurca în șarade!

– Prefă-te că nu observi și rămânem în limitele normalului. Povestea asta nu-mi schimbă dragostea. Sper că nici pe a ta.

– Ai încăput pe mâna cine știe cui, exact cum mă temusem.

– Jocul mă depășește deocamdată, m-a luat prin surprindere. Mă leagă de indivizi pe care aș vrea din tot sufletul să-i ignor, să-i ocolesc, să-i las în lumea lor de umbre...

– Și pe urmă cum o să fie? De ce trebuie să dispari?

– Ei, nu mă amenință chiar un accident de automobil Voi rămâne în viață. Pentru noi doi nimic altceva nu e important. De acord?

– Luați loc! îl invită „patronul”, cu un gest lipsit de bunăvoință. Mă așteptam, domnule Warner, să fiu anunțat din timp că operați schimbări în program.

Phil se așează pe un colț de fotoliu, amintindu-și atitudinea deliberat umilă a lui Mark Gregor și-și corectă îndată poziția, cu un fel de revoltă spontană.

– V-am scris despre asta în raportul săptămânal.

– Ați luat o decizie cel puțin surprinzătoare, în contradicție cu expunerea de motive pe temeiul căreia vi s-a permis deschiderea cercetărilor. Vreau să ne lămurim.

– Există neclarități în text?

Oliver Boyne se foi în scaunul lui impozant. Privea jos și pe fața prelungă și smeadă mușchii maxilarelor se încordau fără astâmpăr.

– Probabil de la bun început n-ați înțeles relațiile dintre noi. Trebuie să vă fie limpede că aveți obligația colaborării cu mine, așa cum prevede statutul de independență pe care vi l-am acordat. Nu să-mi aduceți la cunoștință măsuri deja puse în practică...

– V-aș ruga, domnule Boyne, să fiți ceva mai explicit.

Tonul lui Phil era politicos, dar plin de răceală, din care pricină părea obraznic.

– E de prisos să detaliem lucrurile, răspunse „patronul”, și vocea i se alterase imperceptibil. Amănuntele țin de munca dumneavoastră și cad în răspunderea dumneavoastră. Cu mine discutați numai despre procedură în general.

– După câte știu, colaborarea presupune reciprocitate, indiferent de raporturile ierarhice.

– Unde vreți să ajungeți?

– Prin protocolul de stabilire a independenței, v-ați obligat să-mi puneți la dispoziție orice material existent în institut cu privire la tema abordată de mine. Unde sunt rezultatele cercetării lui Sorensen?

Boyne se așteptase la întrebare, era evident după lipsa reacției.

– Ce a cercetat Sorensen? ripostă, plin de siguranță. Ar fi bine, domnule Warner, să vă revizuiți armele înainte de a porni la atac.

– Dumneavoastră vorbeați despre colaborare și mi-am permis s-o iau în serios.

– Vă previn că nu acesta e subiectul discuției. Dar ca să încheiem capitolul, vă răspund că aveți la dispoziție tot materialul existent la institut cu privire la tema abordată de dumneavoastră. Dacă descoperiți o singură filă a vreunei lucrări pe care v-aș fi ascuns-o, sunteți dator s-o prezentați consiliului de administrație.

Duritatea schimbului de cuvinte îl ajuta pe Phil să-și regăsească vechiul aplomb, iar în privirea semeață ațintită asupra lui, Boyne ar fi putut descoperi, cu puțin fler, o ciudată umbră de recunoștință.

– Mi-am dat seama, încă de la primele întâlniri, că nu mă agreeați din cale afară, dar asta...

– Să lăsăm deoparte relațiile particulare!

– ...dar asta n-ar trebui să ne împiedice să fim fair play. Toată lumea știe că Sorensen lucra, cu aprobarea dumneavoastră neoficială, la un program care înscrisesse ca latură aplicativă, tema mea de cercetare. Se mai știe și că, în urma poveștii din primăvara anului trecut,

poziția dumneavoastră la *Thunderbird* n-a ieșit tocmai întărită. Eu vă înțeleg resentimentele, dovadă că nici nu mă gândeam să vă provoc la o asemenea discuție. Înțeleg și de ce v-ați opus să intre în lucru tema asta, și de ce a fost nevoie să vă forțez mâna, să vă smulg aprobarea. Dar, tocmai, lăsați deoparte reacțiile personale și puneți-vă în locul meu: pentru mine nu mai există cale de întoarcere, sunt cu mult mai interesat de reușită decât dumneavoastră; îmi lipsește, printre altele, acoperirea consiliului de administrație, care vă scoate din cauză în eventualitatea unui eșec. Spre deosebire de eșecul cu Sorensen.

„Patronul” ascultă răbdător vorbele spuse pe nerăsuflăte de Warner sau mai exact îl lăasă pe acesta să termine, fără să pară că a înregistrat vreun cuvânt. Continua să se uite în jos și să strângă din măsele, cum făcea în timpul oricărei convorbiri. Doar la sfârșit ridică din umeri, ca pentru a alunga o muscă oprită din zborul ei zgomotos.

– Îmi dați voie să revin la subiect? întrebă, și vocea îi era din nou cea obișnuită, fără nicio schimbare de ton.

Phil șovăi o clipă, derutat de inerția lui.

– Care e subiectul, vă rog?

– Îl repet, cu o condiție: să nu luați, de la început divagațiile. Cadrul acestei întrevederi e strict oficial, aprecierile dumneavoastră tendențioase l-au depășit în mod regretabil. Așadar, de ce ați intervenit în programul de cercetare, neavând acordul meu?

– Nu consider că prin a da în grija computerului manipularea aparaturii de laborator se modifică programul. Chiar dacă – mă întorc puțin la aprecierile mele tendențioase –, chiar dacă vi se pare că o astfel de măsură exploatează întru câțva căutările lui Sorensen. Vă asigur însă că nu e nicio legătură între una și alta, am verificat cu toată atenția acest aspect. Desigur, sub rezerva seriozității sursei de informare.

Oliver Boyne încetă deodată să-și mai macine dinții, și un surâs îi strâmbă colțul buzelor.

– S-ar zice că v-ați pierdut încrederea în laboranți.

– Îi scutesc de munca mecanică și îi determin să se concentreze asupra celei de concepție.

– Cunosc avantajele automatizării.

– Dar nu o aplicați.

– N-am socotit că e util, în raport cu fragilitatea materialului genetic și cu minuția lucrărilor. Poate deschideți dumneavoastră o eră nouă în domeniu.

Phil înregistrează ironia ca pe un răspuns la insolența lui și o înscrie în atmosfera generală a discuției.

– Ciberneticienii mei au și elaborat un program. E nevoie de avizul consiliului?

– Nu! declară Boyne, cu toată seriozitatea.

Tânărul clipi repede, să-și ascundă licărul de triumf din priviri.

– În cazul acesta, vă cer permisiunea să mă retrag. Din punctul meu de vedere, explicațiile sunt încheiate.

– Domnule Warner, v-am oferit, printr-o întâlnire fără martori, prilejul de a mă lămuri sincer asupra intențiilor dumneavoastră și eram convins că veți aprecia delicatețea, să spunem, cu care încerc să rezolv problemele. Regret că n-ați înțeles, dacă e, într-adevăr, lipsă de înțelegere. Agresivitatea și divagațiile nu-mi distrag atenția, e bine să rețineți asta pentru viitor.

Phil se ridicase pe jumătate, iar cuvintele „patronului” îl făcuseră să încremenească în poziția aceea caraghioasă.

– Nu... bâigui. Nu știu ce...

– E prematur să vă retrageți. În interesul dumneavoastră.

– Păi nu s-a...

– Din punctul meu de vedere, nu!

Tânărul se lăasă înapoi, cu senzația că se află deasupra unui gol. „Patronul” jucase cu o viclenie de pisică, dar el, Warner, nu era câinele, cum singur își închipuise, ci numai un șoarece lăsat să zburde înainte de a fi încolțit.

– O luăm de la început?

– De data asta, la obiect. Va ăzică, aveam garanția dumneavoastră că veți obține în timp record formațiunea genetică artificială care e piatra unghiulară, nu?, cheia de boltă a programului de cercetare propus. La un moment dat, afirmaseți chiar că ați materializat-o. Există rapoartele oficiale. Și acum? Ce se întâmplă?

– O verific. Atăta tot.

Își dădea seama că se lasă dus de inerție și că devine penibil, ca un copil care continuă să mintă, în speranța că îi vor fi crezute și minciunile dinainte. Dar toată discuția fusese o capcană, încă din pornire: el intrase în cabinet, cu intenția să se certe și „patronul” îi oferise motivele s-o facă. Să schimbe dintr-odată tonul, însemna o umilință nefolositoare.

– Verificarea a scos la iveală inconsistența proiectului dumneavoastră.

– Ce document înregistrează rezultatele?

– Ne-ați pus în situația să vă acordăm credit... Așa cum spuneți, ați smuls aprobarea consiliului și ați angajat forțe și mijloace foarte costisitoare, promițând o revelație. Atitudine de... Atitudine de visător.

– Vă cer răgazul să finalizez verificarea, e dreptul meu. Ați fost greșit informat și nu știu de cine, pe baza unor elemente nesemnificative. Nu există niciun document oficial care să consemneze...

Plutea deasupra golului, încă mai plutea, cu speranța absurdă a unui redresări, fiindcă și prăbușirea echivalează cu zborul câtă vreme nu te-ai zdrobit de pământ. E posibil să arunci peste bord mult lăudata, ireproșabila cinste, pentru că, într-o derivă întâmplătoare, a devenit balast și îți îngreunează legănarea prin eter? „Domnule Boyne, ar fi

cazul să zică, mai presus de acest posibil eșec sunt eu, Philip Warner, care am tăria să mă declar învins. Eu v-am propus calea de a ajunge să stăpânim mizeriile biologice ale oamenilor, o cale întrezărită numai, și e de datoria mea să vă previn că am dat greș. Nimic mai simplu. Consecințele de suportat le stabiliți dumneavoastră, așa e drept.”

– Asta e tot ce găsiți să-mi spuneți?

– Domnule Boyne, zise Phil, mai presus de noi amândoi stă această descoperire, în numele căreia am tăria de a vă cere să nu mă declarați învins. Eu v-am propus calea de a ajunge să stăpânim mizeriile biologice ale oamenilor, și e de datoria mea să vă previn asupra consecințelor de suportat dacă mă faceți să dau greș. Nimic mai simplu.

O vrie amețitoare, cu motorul oprit, și un echilibru precar, în centrul unui curent de aer descendent. Până jos, câteva minute de iluzii. Agonie lucidă. Obligația de a salva aparențele.

„Patronul” se amuza ca de o anecdotă hazlie, dar avea decența să n-o arate, ceea ce, într-un fel, era cu atât mai jignitor.

– Ar fi fost bine să vă înregistrez declarațiile.

– Sunt gata să le repet în fața oricui.

– Nu-i nevoie de garanții. Aveam în vedere neconcordanța cu realitatea.

Un vis urât, care se încăpățâna să nu se întrerupă. Phil sonda ieșirile posibile și se lovea pretutindeni de fundături.

– În aceste condiții, e de dorit...

– Să-mi înaintați un raport. Cât timp vă trebuie?

– Un raport? Despre ce?

– Cât timp vă trebuie?

– Trei săptămâni, cel puțin.

- Șase. În a șaptea, dispun o anchetă. Vor fi necazuri mari.
- Mă provocați. Primesc.
- Sigur că primiți. E un răgaz pentru supraviețuire. O singură condiție – corectitudinea. Și o promisiune – ieșirea din scenă cu discreție, fiindcă, totuși, ne-ați adus unele servicii. De bună seamă, dacă nu aveți până atunci o revenire spectaculoasă.

La bufet era animație și gălăgie, ca întotdeauna la începutul pauzei; nou-veniții, majoritatea tineri, se zoreau să mănânce ca să mai prindă puțin timp și pentru alte treburi. Conducerii i se rezervase o masă lungă, cu douăsprezece scaune – numită în jargonul locului „masa apostolilor” –, unde obișnuia să prânzească și Phil, când singurătatea salonului particular, din apartamentul lui de șef, ajungea de nesuportat.

Vremea se încălzise imprevizibil, deși august era abia pe sfârșite. Cu o săptămână înainte, bănuise dinspre ocean o furtună pustiitoare, gonind din oraș grupurile de turiști întârziați care sperau să prindă ultimele răbufniri ale înghețului, iar în urma ei apăruseră cele dintâi semne ale unei primăveri îndrăznețe, hotărâtă să ia lumea în stăpânire dintr-odată, fără să-i lase timp să se dezmeticească. Prin geamurile deschise năvălea în sală aerul umed, plin de mirosuri, și oamenii, încă neadaptați schimbării de anotimp, se agitau febril, vorbeau tare și râdeau la orice fleac. Phil, care simțea și el, din plin, tensiunea trecerii la starea cea nouă, privea îngăduitor explozia de vitalitate a tinerilor, le urmărea chipurile proaspete, mersul grăbit, mișcărilor repezi ale mâinilor – tot atâtea semne ale bucuriei de a trăi, ale nevoii de descătușare.

Era singur, ascuns după colțul draperiei pe care o impunea protocolul ca să izoleze vârfurile ierarhice de restul personalului. Colaboratorii apropiați își făcuseră un obicei din a-l evita, cu mai multă sau mai puțină discreție, și el respecta reticențele, din orgoliu, în bună măsură, dar și pentru a se feri de informatorii lui Boyne.

Refuză delicatesele recomandate cu insistență de consilierul dietetician și se mulțumește cu o gustare aleasă fără discernământ. Mănca în silă, cu gândurile aiurea, dar deodată deveni atent. Un băiat și o fată, așezați la masa de dincolo de draperie, ridicaseră glasul. Discutau despre el, fără să bănuiască, probabil, că pot fi auziți ori fără să le pese; până într-atât, își spuse singur, poziția lui devenise nesigură la *Thunderbird*, în numai câteva luni.

– Înțelegi, zicea cu aprindere băiatul, nu-mi pasă dacă e un sfânt ori un simplu negustor. Doar două lucruri sunt importante în situația lui: ce știe și ce poate face cu ce știe. Când ai măsura exactă a amândurora și nu contezi mai mult pe noroc, celelalte îți vin de la sine – respectul echipei, ușurința de a sări obstacolele și tot ce vrei.

– Ești un prost! replică fata. E nevoie de credința tuturor în boss și în programul lui. Altfel nu se poate. Scepticismul tocește spiritul de observație, favorizează greșelile, aduce descurajare și, cum ziceai, tot ce vrei.

– Sună frumos în teorie, surioară! Și teribila formație genetică pe care o tot visăm arată splendid în hârtii, și totuși e imposibil de concretizat. Asta ce înseamnă? Sau că bossul nu știa destul, și a pornit experimentul la noroc, sau că n-a putut face nimic cu ce știa, și iar a pornit la noroc. De-acum înainte, spune-mi tot ce vrei despre farmecul lui personal și despre puterea credinței tale în el, lista n-o să-i țină nimănui nici cald, nici rece.

– Ți se pare, fiindcă nu vezi cum neîncrederea îl doboară.

– Nu, zău? Cere-i o dată o audiență și întreabă-l cât mai crede singur în „programul lui”. Parcă nu te plângi și tu că ne dă numai dispoziții contradictorii!

– N-are pe cine să se bizuie, ăsta-i motivul.

– Auzi, auzi! Atunci hai să-ți spun ce-a făcut săptămâna trecută, dar ține-te de scaun, să nu cazi pe jos de râs! Șeful nostru a fost la el, cu un dosar de cincizeci de file, în care îi argumentam sub toate aspectele că singura cale de a-și salva pielea e să recurgă la sprijinul calculatoarelor. Prin modele matematice, pricepi cum? E nevoie, ce-i drept, de programe speciale, foarte complicate, poate chiar de un

computer construit anume, cu niște caracteristici mai deosebite; asta cere timp, fără îndoială, dar e o ieșire posibilă. Eram convinși că mergem la sigur, cu atât mai mult cu cât bossul ne-a și cerut să trecem pe seama calculatorului manipularea aparaturii din laborator. I-am servit și acolo o lucrare pe cinste...

– S-au terminat testările?

– Cu rezultate excelente. Cum zic, mergeam la sigur. Și acum, vine bomba! Ne-a povestit șeful în amănunt, scenă antologică de comedie, merita s-o filmezi, nu alta. La auzul propunerii, omul s-a înverzit pe loc; ridicat încetîșor de pe scaun, parcă ar fi descoperit că stătuse pe o murdărie, și-a tras pantalonii în sus – trebuia să vezi imitația șefului! –, a dat târcoale mapei, a întins mâna, a scuturat-o în aer, și-a dres glasul, s-a întors cu spatele. Îi venea ba să se repeadă la dosar, ba să-l arunce cât colo, îl trecuseră sudorile. A deschis un geam, s-a vîrât sub perdele și cu o voce cavernoasă a început o predică despre îngustimea de minte a ciberneticienilor, precaritatea soluției avansate fără consultarea lui, marele conducător, despre munca irosită în gol... Minuni de astea. Șeful, îl cunoști ce sigur e și stăpîn pe el, nici n-a clipit. „Să vă las documentația, zice, cu așa ceva nu vă întâlniți în fiecare zi, merită măcar o privire.” „Domnule, răspunde bossul, dau telefon la divizia personal, s-o atașeze la dosarul dumitale pentru noile avansări. Cu altceva nu pot să te ajut. Și ține minte, să fie ultima dumitale inițiativă!”

– Mă înec de rîs, ai avut dreptate! spuse disprețuitoare fata.

– Trebuia să mă aștept! exclamă băiatul, cu același dispreț. Nu degeaba se zvonește că ești un indicator care arată în orice moment unde poate fi găsit bossul.

Nu era adevărat, protestă Phil în sinea lui, cu o împotrivire spontană, nu remarcase nici o fată ținându-i-se pe urme.

– Ești un prost, repetă ea, dar la tine se constată asta la prima vedere, nu mai e nevoie de zvonuri. Un prost fericit.

– Fericit?

– Că poți fi invidios pe un om cu care n-o să te compari nici când vei

ajunge la bătrânețe.

– Acum ai nimerit-o, bravo ție! Cum să mă compar, dacă noi îl ajutăm să-și ducă la capăt nefericita aia de găselniță sau cel puțin s-o urnească de pe linia moartă unde tot el a împins-o, iar dumnealui, parcă pus de cineva să se saboteze singur, ne dă peste mână și ne acuză de rea-voință? E limpede că nu mai crede în ea nici cât negru sub unghie! Se teme că, odată adusă în faza testării fiabilității, își va dovedi inconsistența și îl va face de răs. Adică mai de răs ca acum e greu să ajungă, deși nu știi de ce în stare omul când își pune ceva în cap.

– Un singur lucru e regretabil, zise fata, că nu are ocazia să vă afle părerile. Sunteți prea lași să-l provocați la o discuție deschisă. Vă socotește prieteni, vă așteaptă colaborarea și voi îl detestați.

– Așa! râse el. Atunci mărturisește-i tu credința. Organizăm și o spovedanie? Dacă vrei, aranjez eu totul.

– M-ai dat gata, ce să-ți spun! Îmi aduc aminte ce entuziast erai la venire, după ce boss ne-a primit atât de grozav, făcându-ne din primul moment egalii lui. Parcă nu-l imitați nici unul în batjocură.

– Nu-i vina mea că a promis mai mult decât poate face.

– Mai rău e că nu se poate bizui pe voi. Orice soluție ar găsi pentru finalizarea experienței, n-o să vă aibă alături. Nici chiar adoptând soluția voastră.

– Surioară, ai nimerit-o din nou, felicitări! Șeful ne-a declarat că o să-l boicoteze pe toate căile și noi suntem gata să-l ascultăm, ca niște subordonați model. Rămâne între noi sau nu rămâne, ce contează – și celelalte sectoare îi pregătesc bossului aceeași lovitură. Știu sigur că e pe cale să izbucnească un mic scandal; se face un document pentru consiliul de administrație, despre boss: că are păreri preconcepute, că nu ne conduce cum trebuie, că, refractar la metodele noi de cercetare... Mă rog, tot tacâmul. Și se dă ca exemplu studiul nostru, al ciberneticienilor. Lasă, că nu-i strică omului o scuturătură! Măcar de-ar învăța cum să se poarte ori ar învăța numai meserie, dacă e prea bătrân ca să-și schimbe firea.

Phil se ridică în grabă, ieși prin coridorul rezervat conducerii și alergă la birou, spre surprinderea oamenilor întâlniți în drum, pe care îi dădu la o parte fără menajamente. Secretara schiță un gest de reverență, el n-o luă în seamă, trecu printre ușile capitonate, le încuie în urma lui, se precipită spre telefon, din pricina febrilității scăpă jos aparatul și abia atunci, descumpănit pentru clipă, își îngădui să răsuflă. Timpul lui își alterase curgerea, se prăvălea înainte, cu forța și bruschețea distrugătoare a unui tsunami – un val gigantic, alergând ca fulgerul pe suprafața indiferentă a timpului celorlalți, să înconjoare planeta, și el trebuia, cu prețul vieții, să se mențină în ritmul demential al acestei formidabile descătușări, era singura șansă de a smulge victoria, până nu va observa și se va împotrivi lumea.

Îngenunche lângă telefon, formă numărul centralei, ceru o legătură urgentă cu domnul Mark Gregor, laborant-supraveghetor la divizia doi. O sună pe secretară, dispuse să fie convocați șefii sectoarelor de concepție, peste zece minute – fără tratațiile de protocol; scopul convocării va fi comunicat la sosire.

Puse aparatul la loc, intră în cabinetul de odihnă, se spală și-și aranjă ținuta, se strădui să-și compună un aer politic și distant. La primul apel al telefonului, ridică receptorul.

– De unde vorbești, Gregor? întrebă autoritar. Bine, ascultă și răspunde-mi numai dacă ești sau nu de acord. Ne vedem astă-seară, dar nu la dumneata. Într-un loc care să nu bată la ochi, pentru liniștea dumată. La intrarea în hipermagazin, îți convine? La șase și jumătate. Un sfert de oră, nu mai mult. Îți explic atunci. Te rog! Neapărat!

Închise. Își verifică nodul cravatei. Merse și descuie ușile. Cei patru care așteptau îi aruncară priviri nedumerite.

– Ceva urgent? se interesă într-o doară ciberneticianul-șef.

– Vă rog să poftiți! îi invită el. Domnișoară, nici o legătură cu nimeni, dacă nu ți-o cer personal. Da, și mai am nevoie de niște materiale, să mi se aducă înăuntru imediat ce vin.

Se așază în capul mesei de consiliu, așteptând nerăbdător să ia loc și

ceilalți. Îl sâcăia o ameteală ușoară. Nervii, își spuse.

– Atât de urgent? comentă ciberneticianul.

– Încep cu dumneata, răspunse Phil, mi se pare că te-am luat de la lucru și nu vreau să te rețin. Cere dosarele privind manipularea aparatului de către computer și modelarea matematică a formației genetice. Știi, cel despre care am vorbit sau mai exact n-am vorbit săptămâna trecută. Documentația integrală, da? Și, te rog, de la telefonul din fața dumatile.

Omul își ascunse uimirea printr-un zâmbet care lui Phil i se păru mai puțin stingherit și mai mult batjocoritor; șeful diviziei se consolă cu gândul că, oricum, îl eliminase pe om de pe eșichier și că, prin urmare, i se cuvine libertatea de a râde în liniște.

– Dar nu știi numărul! protestă el.

– Se întâmplă, admise Phil binevoitor, dorindu-și să fi fost de față contele, să-i audă tonul replicii. Dar secretarele n-au fost născocite degeaba. Domnișoară, se adresează apoi siluetei apărute lângă ușă, la ce număr răspunde cabinetul șefului de la sectorul cibernetică?

Mulțumesc! Te rog, domnule! De la dumneavoastră, se întoarse spre ceilalți, doresc situația de ultimă oră a stocurilor de material genetic, a celor de reactivi biochimici, stadiul noilor testări efectuate asupra formației la care lucrăm și al rezultatelor experiențelor pe animale. Tot acum și tot prin telefoanele de aici.

Împinși de reflexul disciplinei, cei trei se conformară, renunțând să pună întrebări. Phil se simțea iar stăpân pe evenimente; trăia, cu un început de plăcere aproape perversă, sentimentul, devorant al puterii, triumful de a fi readus la ascultare, în câteva minute, posibili adversari. Cu atât mai prețioase, îi trecu prin minte și insistă să și-o repete – fiindcă avea nevoie de un anestezic tare, ca să-și amortească reacțiunile de împotrivire, conștiința că a fost încolțit, exasperarea și rușinea –, poate cu atât mai prețioase când ți-a trebuit prea multă vreme până să iei o decizie și când îți dai seama că totuși vei izbuti să prinzi un moment prielnic, ultimul moment.

Șefii de sector așezaseră receptoarele în furcă și așteptau. Patru copii cumiți, sortiți și ei înșiși să joace de aici încolo exact acest rol, deși

avuseseră șansa de intra în istorie. Vor rămâne nici măcar executanți, ci doar supraveghetori de mașini, vor vedea împlinindu-se sub nasul lor formidabila descoperire a lui Phil, fără s-o poată atinge.

– Dacă-mi permiteți... încercă asistentul, cu jumătate de voce. Ieri după-masă am pus în lucru variantele din seria o sută zece, cu stimulatori organici supraactivi, administrați periodic în faza de incubație. Azi-dimineață, la verificarea de control, s-a constatat o evoluție relativ neobișnuită a genelor tratate, comparativ cu lotul martor.

– Cât de relativ? întrebă Warner, fără prea mare interes; asemenea știri se dovediseră de fiecare dată înșelătoare.

– Am testat pe nevertebrate, prin sondaj. Reacția a fost pozitivă. E drept, în proporție de numai cincisprezece la sută, dar formația nu era stabilizată pe deplin. Comportamentul organismelor este însă foarte neobișnuit și deocamdată indescifrabil. Pare să fi apărut elemente noi.

– S-a consemnat în raport?

– Ca de obicei. Ar fi bine, eventual, să schimbăm mediul de cultură, tocmai dorisem să vă cer avizul.

– La ce v-ați gândit?

– Să inoculăm formația noastră pe organisme superioare, îndată după încheierea mutației, unificând deci mediul de cultură cu receptorul și solicitând un singur proces de adaptare din partea mutantului. Să operăm pe mamifere, unde putem urmări cu mai mare precizie reacția organismului. Am micșora astfel și riscul erorilor de interpretare.

– Se poate, numai dacă îmi garantați stabilitatea formației. Altfel riscul va crește și mai mult.

– Vechea alternativă! mormăi plictisit ciberneticianul.

– Exact! replică Phil. Mutantul nostru ori e stabil, dar inert, ori se activează cât de cât, dar în contact cu organismul receptor se transformă într-un virus banal.

- Poate că în noua variantă... încercă prevenitor asistentul.
- Mamiferele dispun de arme defensive prea puternice, nu e cazul să insistăm prematur. De altfel, foarte curând vom schimba radical întregul sistem de lucru. În câteva zile sau chiar mai devreme vă comunic noile decizii; până atunci, vă rog să dați curs doar acelor experiențe aflate în plină desfășurare – de pildă, cea cu biostimulatorii – și să respectați cu strictețe tehnologiile.

Secretara, anunțându-și apariția printr-o sonerie cu timbru muzical, deschise ușa.

- Au sosit materialele.
- Mulțumesc pentru amabilitate, domnilor! spuse Warner și se ridică. Încă ceva! Am nevoie de un operator priceput, care să introducă în computer programul modelării matematice propus de ciberneticieni. Începând de acum. Cât îi trebuie să încheie operația? Câteva zile? Bine, îl voi supraveghea personal.

Gregor întoarse repede capul, tresărind. Slăbise, ochii îi erau umbriți de cearcăne; cu toată căldura înserării primăvăraticе, purta palton, căciulă, fular și ghete îmblănite. Îl privi neprietenos pe Phil și păru că nu remarcă aerul jovial al acestuia.

- Ți-am pregătit o surpriză, anunță Warner, arătându-i geanta diplomat. Dar întâi să stăm de vorbă.

- Mi-era teamă că vom ajunge aici! răspunse Mark.
- După cum se vede, n-ai scăpat. Să lăsăm vorbele pe ocolite și întrebările de circumstanță: ești singura mea soluție operativă, și pe deasupra timpul ne presează foarte tare. Dacă exact peste trei săptămâni și trei zile nu prezint primele rezultate care să dovedească progresul experimentului, totul se va sfârși definitiv. Am două speranțe fundamentale – una că nu ești superstițios, a doua că răgazul acordat de Oliver Boyne îți e suficient.

- N-am înțeles nimic.

– Haide, nu suntem copii! Îți făgăduiesc, pe cuvânt de onoare, că nu voi sufla nimănui despre colaborarea dumată, sau, dacă vrei, dimpotrivă, semnez imediat o declarație prin care îți atribui meritul principal.

– Totuși, n-am înțeles!

– Atunci ține asta! porunci Phil, cu imboldul unei inspirații subite și îi îndesă geanta sub braț. Te rog s-o iei cu frumosul, altfel strig că ai vrut să mi-o furi. Și de ajuns să vadă Freddie ce are înăuntru, că nu mai ieși viu din mâna lui.

De surpriză și spaimă, lui Gregor i se muia încheieturile. Se rezemă de o vitrină, umerii îi căzură ca ai unei marionete cu sforile tăiate, deschise gura și rămase așa parcă uitând ce voise să spună. Dar brațul strâns deasupra cutiei negre îi înțepenise de încordare. Pe chip i se citea atât de bine vinovăția, încât orice spectator străin de discuție ar fi jurat că are în față un delincvent prins asupra faptului. Phil simți, dar abia lămurit, o umbră de milă și o reprimă în aceeași clipă.

– Ce are înăuntru? izbuti să articuleze Mark.

– Numai lucruri compromițătoare. Warner făcu un pas înapoi, să se depărteze de geantă. Toate rapoartele cu privire la stadiul actual al experiențelor mele. Și în plus un studiu despre folosirea modelului matematic pentru obținerea formației genetice de care îți povestisem. Cam ce căuta și Sorensen. E o bază teoretică indispensabilă, o să-ți prindă bine.

– Ce vrei de la mine, domnule Warner?

– Lasă-mă să-ți spun și o să afli! Știu că fostul dumată șef și-a stocat rezultatele cercetării în banca de informații a institutului, disimulându-le sub cifrurile celorlalte divizii. Pe de altă parte, eu am început de azi să introduc în computerul diviziei a patra datele noului experiment; ciberneticienii mi-au oferit în studiul lor o posibilă variantă de programare și mă folosesc de ea. Dumneata va trebui să comanzi extragerea informațiilor din bancă, să întreprinzi coroborarea lor cu datele oferite de ciberneticienii mei... Înțelegi unde vreau să ajung? Unificarea cercetării mele cu aceea a lui

Sorensen. Singura cale posibilă de reușită, și dumneata ești singurul în stare s-o deschidă. Primo, fiindcă ai cheia cifrului utilizat de el.

– Nu!

– Secundo, pentru că, foarte bun cibernetician, ai fost toată vremea mâna lui dreaptă și prin urmare îi cunoști la perfecție descoperirea, metodele de lucru și modul lor de aplicare.

– Nu-i adevărat!

– Terțio, pentru că ai rămas singurul om în care mai am încredere. Colaboratorii mei au decis să mă saboteze și, de pildă, ca să fiu sigur că rapoartele din geanta aflată sub brațul dumatăle nu sunt falsificate, am recurs la o stratagemă aproape polițienească.

– Vă reclam „patronului”.

– Quarto, pentru că, deși speriat de moarte din pricina eșecului lui Sorensen și a brutalităților lui Fred, abia așteptai un prilej favorabil ca să reiei lucrările, cu condiția să nu fii implicat prin răspunderi; eu îți ofer din plin acest prilej.

– Sunteți un șantajist dezinformant.

– Nu te-ai fi agățat de viață cu atâta îndârjire, dacă nu sperai să poți reveni. Între sinucidere și stupefiant, ca mijloc de evadare, orice individ cu suficient amor propriu alegea prima variantă; iar dumneata ești altceva și mai mult decât un vanitos – ești un om demn.

– Mi-ați întins o cursă prostească! Am să vă arunc geanta în primul canal și...

– Și, quinto, știu prea bine că nu vei încerca să te descotorosești de geantă, altfel nici nu ți-o încredințam fără un martor ascuns, care să te immortalizeze într-o fotografie compromițătoare.

Gregor își încleștă dinții ca un cal care mușcă zăbala. Phil, cu privirile pironite în el, simțea aproape fizic cum îl apasă, îl strivesc în vitrină amenințările sale, cum puterea sa l-a prins și îl strânge din toate părțile, implacabil. Puterea. Ezitase prea mult s-o arunce în

luptă, ca și cum s-ar fi temut să nu fie târât de ea la întâmplare, ca de un automobil fără frâne; sau poate nu înțelese cu adevărat nici foloasele ei, nici calitatea de remediu universal, repeziciunea soluționării tranșante a încurcăturilor. Și, cu titlu de beneficiu privat, siguranța de sine a purtătorului ei, spiritul combativ, agerimea minții, stropul de orgoliu care îi dă un motiv în plus să nu ocolească nicio bătălie și să nu hipertrofieze înfrângerile.

– Vă denunț! mormăi Gregor, zbătându-se să scape din strânsoare.

– Iar te copilărești! Îți dai seama cât plătesc eu aventura? De ce dracului am ajuns să apelez la Sorensen al dumitale, exact cum n-aș fi vrut să mi se întâmple în ruptul capului! Să nu-ți închipui, amice, că, după ce am luat hotărârea asta, vei mai reuși să mă oprești cu niște scâncete de domnișoară! Și, ca să-ți fie limpede subiectul discuției, chiar dumneata ai avut în vedere combinația dintre mine și Sorensen, altfel cum să-mi explic îndemnul de a lăsa în grija computerului operațiile de laborator? Ai vrut să mă spionezi de departe și, într-un moment pe care l-ai fi socotit propice, să-mi vâri pe gât povestea idolului dumitale, cea cu modelarea matematică. Direct prin computer înainte să mă dumiresc și să iau măsuri. Recunoaște!

– Ce să recunosc? Abia am așteptat să-mi câștig liniștea...

– Iubești moștenirea lui mai mult decât liniștea dumitale. E în regulă, facem târgul! Dar nu cum și când ai pofti dumneata, ci la ordinul meu și în trei săptămâni de aici încolo. Fără să ai de ales. Și cel care pierde, care a recurs la un compromis înjositor, care a ajuns să te caute și ți-a înghițit replicile umilitoare sunt numai și numai eu. Mi-a trebuit mult până să mă decid, am dat înapoi de nu știu câte ori, m-am gândit și m-am răzgândit, am jucat toate jocurile – acum gata! Am decis, și pentru amândoi.

– Nu știți ce spuneți!

– Știu ce am de făcut.

– Crezusem că m-am înșelat în privința dumneavoastră. Că nu sunteți un om rău. Că principiile pe care le afișați...

– Îți schimbi credințele ca pe rufe – cum ți se pare că s-a murdărit vreuna, o arunci repede pentru alta, din raft. Statornic în nestatornicie, cum zicea un estetic al antichității despre personajul de teatru. De asta nici nu am remușcări să te strâng cu ușa. Oricum, din noroiul unde ne bălăcim amândoi o să iasă o capodoperă a geneticii, și asta datorită și duminicilor.

– Da... Bucățița de zahăr după lovitura de picior.

– Eu m-aș socoti răsplătit dacă aș putea să mă ofer cel dintâi pentru testarea formației genetice... Dumneata reclami recunoașterea unui merit despre care habar n-am în ce măsură îți aparține. Fie, nu mi se îngăduie să-mi aleg colaboratorii; am încercat la început și am dat greș, iau acum ce-mi cade în mână.

Mark se urni de lângă vitrină și se îndepărtă, prin labirintul luminat de sărbătoare, spre marele bulevard. Prinse geanta cu amândouă mâinile, ca pe un lucru de mare preț sau o mașină infernală și, pentru el, era cumva și una, și alta. Warner vru un moment să-l însoțească; singurătatea, după ce făcuse, îl apăsa mai mult decât remușcărilor. Amețeala îi dădea târcoale din nou și se gândi să-i ceară lui Brett o consultație în afara obișnuitului control de serviciu.

Chipurile trecătorilor, încă decolorate de frigul iernii, tălăzuiau pe deasupra șirurilor de trupuri în haine pestrițe, ca o succesiune de măști încremenite în câte o expresie nobilă – de frumusețe, de prosperitate, de plăcere, de nepăsare, poate de triumf.

- Vă deranjez cu o problemă personală, domnule Boyne!
- Aveți grijă, nu acord niciodată prelungiri de termen! Sau ați reușit să vă puneți la punct descoperirea?
- Nici una, nici alta. Va sosi în curând la dumneavoastră un soi de... un material despre felul cum se lucrează în divizia patru.
- A sosit. Mă pregătesc să-l prezint pentru studiu consiliului de administrație.
- V-aș ruga să nu-i dați curs până nu expiră cele șase săptămâni asupra cărora am convenit.
- Așteptați o minune? Vă previn că, la o verificare sumară și discretă, totul s-a dovedit adevărat.
- Permiteți-mi să nu vă răspund încă la întrebare.
- Dacă nu mă înșel, ar mai fi încă vreo patru săptămâni?
- Douăzeci și trei de zile. N-a rămas mult, după cum vedeți.
- Sunt informat că oamenii dumneavoastră își pierd vremea cu treburi de rutină.
- Cu un corectiv: nu-și pierd vremea.

- Părerea dumneavoastră, domnule Warner!
- Dați-mi voie să mă retrag. Și adăugați materialului pentru consiliu impolitețea mea.
- Cum adică, impolitețe? Doar aveți treburi foarte însemnate și urgente. Vă rog! Succes!

- Îți trebuie odihnă, în primul rând. Și schimbarea aerului. Ia-ți cel puțin două săptămâni de concediu și pleacă unde vrei, numai să fii departe de *Thunderbird*, îți scriu chiar acum recomandarea.
- Doc, ai trecut de partea adversarilor!
- Iar începi cu suspiciunile?
- Adică nu știi ce mă așteaptă peste douăzeci și două de zile!
- Ce te așteaptă?
- Contam pe prietenia ta, îmi pare rău!
- Ce vorbești tu acolo?
- Nimic. Dacă vrei să-mi faci un ultim serviciu, lasă-mă cu necazurile mele, da? Fără îngrijorări și sfaturi de circumstanță. Vreo lună sau mai mult.
- Ce ți se întâmplă, omule? Ai nevoie de ajutor?
- Închipuie-ți că nu. O să auzi și o să citești tot felul de lucruri despre mine. Să nu mă cauți și să nu mă întrebi. Trimite pe altcineva să controleze personalul medical al diviziei. Când voi reveni la normal, o să-ți dau de știre. Mă rog, dacă n-o să afli și singur. La revedere!
- A sosit un colet postal pentru dumneavoastră, domnule! Nu vă supărați că am semnat de primire?
- Nu, sigur! De la cine?

- Manuel Gonzales, domnule! A fost depus de aici, din oraș.
- Nu cunosc... Bine! Unde e?
- Pe birou, în camera de lucru. I-am spus menajerei să nu se atingă de el.
- Mulțumesc. Mai aveți treabă?
- Nu, domnule!
- În regulă, sunteți liberi astă-seară. Puteți pleca îndată.
- Prea bine, domnule!

Un pachet mic, elegant, învelit în hârtie și sigilat pe toate laturile. Nu părea să ascundă o bombă. Sau bomba ar fi explodat la manipulare. Ștampila poștei semăna cu un detaliu ornamental, discret adăugat celor ale ambalajului. Manuel Gonzales. În materie de conspirativitate, Gregor nu era, hotărât lucru, un ingenu.

O cutie frumoasă, ca pentru bijuterii. Înăuntru, un fel de medalion, fără nici un însemn – un disc de material negru, sticlos, parcă obsidiană, agățat de un lănișor oarecare. Și o carte de vizită, evident, cu „Manuel Gonzales”, iar pe dosul ei patru cuvinte dactilografiate cu majuscule: DE PURTAT SUB CĂMAȘA.

„Peter Pan, unde-ai ajuns? Sub cămașă ce-ai ascuns?”

- Cu domnul laborant-supraveghetor Mark Gregor!
- Ne pare rău, a plecat din oraș.
- Nu se poate! Când?
- Azi-dimineață. A anunțat telefonic, la secretariat. Are trei săptămâni de concediu.
- Cu aprobarea cui?
- A domnului Clinton, șeful diviziei.
- Unde poate fi găsit? Când se întoarce?

- La cabana de protocol trei. Reia serviciul pe 28.
- Îmi dați telefonul de acolo?
- Desigur, domnule! Notați, vă rog! Alo!
- Mulțumesc, nu mai e nevoie.

- S-a mai ales ceva de încercările cu biostimulatorii? Sper că n-ați trecut la testarea pe mamifere!
- Nu. Conform dispozițiilor dumneavoastră.
- Formația e mereu instabilă, așa-i?
- Întocmai.
- De câte exemplare dispunem?
- Optzeci și opt în incubație. Trei sute patru în diferite faze ale încercării pe nevertebrate.
- Reacția organismelor la fel de puternică?
- Da. Și tot indescifrabilă. Alterări neobișnuite ale sistemului nervos, cu repercusiuni metabolice interne. Echipa de fiziopatologi elaborează un program...
- Să se renunțe la orice testări. Păstrați în incubator cei optzeci și opt de mutanți. Am să înnoiesc personal mediile de cultură. Când au fost schimbate ultima oară?
- Astăzi, în cursul dimineții.
- Voi dispune să fie sigilate containerele. Avertizează oamenii să nu se mai atingă de ele. Voi continua singur experimentările.
- Bănuiți vreo tentativă de sabotaj?
- Cum ți-a venit ideea?

– Nu mai putem continua așa. Ești mereu sub tensiune, gata să arunci scânteii la prima atingere. Și nu mă lămurești în niciun fel pentru ce.

– Rabdă numai puțin. Peste vreo zece zile, o să râdem de toate astea.

– Îmi închipui cum o să râdem. Dacă ai vedea cu ce aer mi-o spui...

– Trebuie să mă lași în legea mea. Și să nu ne mai întâlnim o vreme.

– Vorbești serios?

– Cât se poate. L-am silit și pe Hendricks s-o facă, simulând că mă cert cu el. E mai bine.

– Înseamnă să mă țin deoparte?!

– Nu. Departe. Am nevoie de libertate de mișcare și, să zicem, de un spațiu de protecție.

– Grozavă poveste îmi istorisești!

– Nu vreau să te sperii – există posibilitatea să sfârșesc prost. Îmi iau măsuri să nu vă trag după mine. Nu mă încred în nimeni la institut, se pare că în divizie se clocește o conspirație întreagă, mă tem de boicoturi și sabotaje. Am ajuns să lucrez de unul singur cu un lot de mutanți.

– Ai reușit să mă sperii.

– Nu pot să-ți dau amănunte, înțelegi și de ce. Nu pot nici anticipa finalul. Am șanse să termin cu o mare victorie, dar nu cu toate șansele.

– Deși ai hotărât să-ți unești forțele cu următorul de pe șosea, înfruntând riscul de a pieri amândoi?

– Ai ținut minte... Da. Sunt în așteptarea coliziunii! Mașinăria a fost pornită, am și o amuletă din partea șoferului. Ori poate un semn de recunoaștere, pe care îl port mereu, ca să nu fiu confundat, probabil,

cu vreun alt pieton. Ca în filme, așa-i? Și totuși știi cum m-ar putea ucide urmăritorul fără ca el să pățească ceva? Evitând să dea peste mine.

Miezul nopții trecuse de mult, dar oaspeții nici nu se gândeau să se retragă. Peretele de sticlă dinspre mare al serei fusese deschis, briza sufla abia simțit, agitând flacăra lumânărilor, femeile în rochii decoltate râdeau, mirosul plantelor tropicale, purtat în valuri de adierea ușoară, se schimba neconținut, amestecându-se cu aburul băuturilor mereu înmprospătate, țișetele celor câteva perechi care se amuzau în piscină răzbăteau până aici, ca un ecou, chelneri în frac, câte unul în dreptul fiecărui invitat, vegheau să nu se golească în niciun moment farfuriile și paharele. Totul părea foarte în regulă. Replici spirituale se schimbau pe deasupra mesei ca mingile de ping-pong, oamenii erau bine-dispuși, iar îndată ce vreunul se întrecea cu băutura, dispărea cu discreție și revenea mai târziu dezmeticit sau nu mai revenea: tinerii, care se plictisiseră de atâta bonomie tihnită și aveau chef de o petrecere mai tare, pe gustul lor, se grupaseră treptat în alt colț al uriașei sere și, cu excepția celor din bazinul de înot, aveau grijă să nu se facă auziți: într-un cuvânt, decența și bunul gust, ridicate de gazde la rang de legi, se respectau cu o strictețe de fier.

Și totuși Phil Warner simțea o încordare plutind în aer, poate chiar din pricina acestei prea desăvârșite etichete, a supunerii necondiționate a oaspeților față de severitatea regulilor de conduită; erau adunați aici indivizi pe care el însuși îi văzuse, în alte împrejurări, purtându-se infinit mai puțin civilizat. De altfel, lumea bună a orașului primise, cu sau fără plăcere, în urmă cu un an sau doi – ca efect al unor lovituri spectaculoase în industria turismului –, o mulțime de parveniți, iar aceștia fuseseră, involuntar, punctul de

pornire al unei bizare „mode a mitocăniei“. Adoptată întâi de câțiva snobi dornici de originalitate, îmbrățișată apoi de vârfurile *en vogue* care dictau sloganurile în materie ale sezonului și ajunsă, prin preluări și degradări succesive, până la imitatorii de mână a șaptea, hrăniți cu resturile culese de prin prospectele magazinelor și rubricile de scandal din ziare, moda cu pricina se dovedise mai plină de vitalitate decât altele, deși în vârtejul timpului și în labirinturile concurenței mulți dintre purtătorii ei originari se pierduseră fără urmă.

Nu era deci numai obișnuitul respect pentru manierele elegante, impus cumva, prin tradiție, de primirile de la Simon Crane și acceptat, poate mai mult de dragul jocului decât din convingere; toți vedeau o grijă deosebită de a nu depăși limitele decenței, ca și cum ar fi ținut în mod special să fie pe placul cuiva. Simon și contesa Claire – o frumusețe delicată, blondă, respirând distincție, parcă desprinsă dintr-o legendă nordică – acordau aceeași atenție tuturor; Warner se și întrebese, la un moment dat, ce procent de prefăcătorie se ascunde sub surâsul afabil al contelui...

În sfârșit, după desert și cafea, mesenii se ridicară, împrăștiindu-se în grupuri printre arborii tropicali. Phil, rămas singur, se pregătea să se despartă de gazde și să se retragă, nădăjduind că-și îndeplinesc suficient de bine sarcina de a-și fi înnoit contactul cu lumea bună, încât să nu mai aibă nevoie de prelungiri. Crane, probabil ghicindu-i intențiile, îi veni în întâmpinare.

– Ce spui, dragul meu, ce priză ai avut la public? Pur și simplu, aristocrația noastră lipsită de orice blazon se teme de tine. Splendidă demonstrație de forță, zău așa, și când mă gândesc că te codeai să ne onorezi cu prezența!

– Fă-mă să înțeleg, conte! exclamă Phil.

– Lasă prefăcătoria! Doar de la mine ai învățat-o, nici nu te descurci rău, numai că acum vorbim serios. Oamenii îți simt puterea și s-au ferit să te supere. Ți-a mers vestea că ții la bunele principii de altădată și uite că până și copiii de bani gata, care altminteri nu mai au de mult nici un dumnezeu, ai reușit să li te impui fără efort.

Chipul contelui era transfigurat de plăcerea izbânzii și de satisfacția

unei răzbunări îndelung râvnite. Warner își dădu seama că i-ar fi stricat micul triumf povestindu-i despre impasul de la institut și preferă să amâne momentul. De altfel la ce ar mai fi servit să-și deșerte sacul cu necazuri?

– Aș fi vrut să plec, zise, și e bine s-o fac cât sunt în culmea gloriei.

Depart, în bezna nopții, spre cotitura munților, se aprinse deodată o lumină. Pâlpâi, albastru-verzuie, se ridică spre cer, agitându-se întruna.

– Ar trebui, răspunse Crane. Să-i înveți minte până la capăt pe neciopliți, dându-le de înțeles că nu sunt o companie pe măsura ta. Dar mai oferă-mi măcar un ceas de desfătare! E timpul când oaspeții mei obișnuiesc s-o ia razna de tot, să dea frâu liber grosolăniilor, au băut mult și abia așteaptă ocazia să se simtă bine așa cum știi ei, să terfelească orice și pe oricine le ajunge în mână. Strică-le cheful! Te vor urî de-a binelea, au și început, și nu de azi, de ieri; asta înseamnă că se vor teme și mai tare și vor ține și mai mult să-ți arate deferență. Psihologie de valeți!

– Ești pornit rău, conte!

– Îți amintești cum făceau pe nepăsătorii astă-iarnă, la cabana de vânătoare? Ți-am spus că te urmăreau toată vremea, dar încă își mai permiteau să pară că te ignoră. Acum au intrat într-o altă fază, previzibilă și ea – te respectă de la distanță. În final, vor ajunge să te imite, să-ți câștige bunăvoința. Se vor bate să fie în preajma ta, să capete un zâmbet, un semn de atenție. Îi cunosc. Dar, altfel, bucuroși ți-ar veni de hac, ca lui Sorensen.

Era greu de înțeles unde și cum apăruse flăcăruia aceea și de ce se colorase cerul într-un alb lăptos, mai intens decât de la focul care dansa pe linia orizontului. Lui Phil i se trezi în minte o asociație de idei.

– La cine fusese invitat Sorensen în seara când a dispărut?

– La noi.

Depart, abia sesizabil, tânărului începu să-i țârâie un clopoțel de

alarmă.

– Nu!

– La noi, cum ai auzit. E aproape un an. Special aranjasem serata, să-l mai scot din casă. Știi, era după explozia din laborator, și el, săracul, pus sub acuzație de Freddie Talbot... Am avut și o discuție cu Claire, fiindcă lansasem invitațiile de pe o zi pe alta, contrar etichetei; contesa ține la etichetă mai grozav ca mine. Dacă nu pregătim totul cu două săptămâni înainte, i se pare că am cedat în mod nepermis prostului gust. Și are dreptate. Apropo, să-ți spun ceva foarte nostim! Nu știu cum de-am uitat! Când a apărut la rubrica mondenă anunțul petrecerii de azi, cineva a făcut o intervenție prin telefon pentru tine.

– O intervenție?

Sunetul clopoțelului se întări brusc, devenind neliniștitor.

– Exact. Să te invităm cu orice preț. Cum naiba am uitat să-ți povestesc, a fost o surpriză de zile mari. E drept, omul m-a pus să-i promit că nu-l divulg, dar față de tine oricum n-am secrete. Ghicești?

– M-ai luat cam repede...

– N-ai să ghicești niciodată. Mark Gregor, închipuie-ți!

Pe Phil îl învălui frigul, deși cămașa i se umezise de sudoare.

– Ce glumă-i asta?

– Zicea că mai demult i-ai făcut o vizită și te-ai plâns că ești singur, abandonat de prieteni. L-ai cerut ajutor să-ți rezolvi problemele? Iartă-mă că te întreb, nu e politicos să mă amestec... Phil, la ce te gândești? Credeam că o să te amuze povestea!

Flăcăruia era pe cale să se stingă, dar cerul rămânea mai departe luminescent, parcă intensificându-și strălucirea. Simon, întors cu spatele, nu observase încă nimic și își închipuia că reacția lui Phil se datorează turnurii neplăcute a discuției.

– Dar e foarte interesant ce-mi spui! murmură Warner, ca să-i abată atenția.

– Interesant? Iartă-mă, a fost o remarcabilă lipsă de tact din partea mea! Avusesem impresia că ai păstrat legătura cu Gregor, sau, mă rog... mă rog, el a vrut să glumească...

Tânărul simțea ca pe niște înțepături privirile avide ale oaspeților.

– Ei, conte, ai început să fantazezi! spuse, cu vocea ușor alterată. Dar e hazliu de-a binelea ce faci, mai grozav decât farsa lui Mark! Sau ați pus-o amândoi la cale?

Joël apărură ca din pământ în marginea opusă a terasei, cu fața agitată de convulsii, ca și cum ar fi scăpat din mâinile unor bătauși. Privi împrejur, în căutarea lui Phil. Încă nu-l remarcase nimeni, atenția generală era îndreptată spre Warner.

– Ia ascultă, tocmai zicea contele, înțelegând iarăși pe dos reacția oaspetelui privilegiat și revenindu-și cu un zâmbet. Acum te joci tu de-a spiritualul? Ți face plăcere să mă pui în încurcătură?

Un valet se apropie, purtând pe tava de argint un aparat telefonic și se opri în spatele lui Crane, într-o atitudine respectuoasă.

– În locul tău, iubite conte, lui Gregor i-aș cere socoteală pentru toate. Scuză-mă un moment, am de luat ceva din mașină. Și pe tine te caută la telefon.

Joël îl văzuse și coborî treptele spre locul de parcare. Phil îl ajunse din urmă, străduindu-se să nu meargă prea repede. Avea senzația că sub fiecare pas al lui dalele de piatră se prăbușesc în gol.

– Ce e? întrebă, fără să-și mai ascundă îngrijorarea.

– Rău de tot, domnule Warner! Un accident la sediul diviziei patru.

– Ce fel de accident?

– Nu ni s-a spus. Un elicopter e pe drum înapoi, trebuie să-i ieșim în întâmpinare. Au nevoie de dumneavoastră. Mi s-a ordonat să vă duc cu mașina mea.

Cel de-al doilea om de pază deschisese portiera din spate a limuzinei. Îl lăsă să urce și se așeză lângă ei. Phil deveni prevenitor.

– Am de vorbit cu cineva. Dă-mi telefonul!

– Iertați-mă, replică sec celălalt. Avem ordin să ținem permanent legătura cu șefii noștri.

Mașina demarase cu maximum de viteză. Joël puse în funcțiune sirena și aprinse toate farurile. Phil se așeză mai bine pe banchetă și își impuse să rămână calm. N-avea rost să-și irosească forțele într-o ceartă inutilă cu poliștii, și, oricum, Gregor nu era omul cel mai indicat să furnizeze informații.

Elicopterul lui Talbot aștepta într-un luminiș de lângă șosea. Warner fugi spre el, urmat îndeaproape de paznici. Mătăhălosul Freddie și o gardă de trei subordonați în uniformă îl înconjurară ca pe un răufăcător.

– N-am întârziat, așa e? întrebă el, din obișnuință. Urcați iute, nu e timp de pierdut.

– Lămuriți-mă, pentru Dumnezeu!

Talbot îl așeză într-un scaun, cu o grabă care semăna a brutalitate.

– Dă-i drumul, sergent! Chiar nu bănuți?

– Vă bateți joc de mine?

– A explodat laboratorul. Exact ca acum un an.

– *Cine...*

– Asta o s-o lămurim noi, domnule Warner! La institut e alarmă generală, încă nu se pune problema investigațiilor polițienești.

– Era cineva înăuntru?

– Nimeni. Exact ca acum un an.

– Care sunt pagubele?

– Deocamdată nu știm. Trebuie ca un tip cu nervii tari să intre acolo, să aprecieze situația. Sau unul cu răspundere. Păstrați-vă cumpătul, domnule, dansul abia începe!

Toate drumurile interioare de la *Thunderbird* erau blocate cu baricade și mașini ale paznicilor, iar de jur împrejurul gardului de incintă patrulau camioane și elicoptere. S-ar fi zis că se așteaptă atacul iminent al unor trupe dușmane. Lângă clădirile diviziei a patra se lăsase un spațiu de protecție de mai multe sute de metri, în perimetrul căruia se instalaseră tunuri ultrasonice și de radiații, iar cei din echipele sanitare pulverizau în aer, pe ziduri și pe pământ, o perdea opacă de substanțe dezinfectante. Pe terasa imobilului principal, unde se deschidea o gaură neagră, cu marginile neregulate și arse, aceleași instalații concentrate asupra golului împiedicau eventuala împrăștiere spontană a formațiilor genetice evadate din interior. Mai mulți oameni, în costume monstruoase căptușite cu țesătură de plumb și plăci protectoare antison, lucrau la acoperirea spărturii cu materiale adezive.

În fața acestui spectacol, care vorbea de la sine despre proporțiile dezastrului și nu oferea deloc siguranța evitării pericolelor, ci mai degrabă sugera amplexarea lor, Phil resimți un al doilea șoc, și mai puternic. Consecințele îi apărură în toată semnificația lor zdrobitoare; fără voie, în timp ce elicopterul ateriza, le asemui cu falsa alarmă provocată de tehnicienii de la *Chemical*, care stârnise totuși o asemenea vâlvă pretutindeni, și realizează, cutremurându-se, că, prin comparație, acela ar fi fost un incident minor.

Degetele cuiva îl strânseseră cu violență de deasupra coatelor, dar asta nu-l ajută să-și revină. Se dezmetici abia când ajunsese, fără să știe cum, dinaintea lui Oliver Boyne și a aceloră dintre membrii consiliului care izbutiseră să se adune până atunci. Îl căută cu privirea pe Hendricks, dar medicul și contele Crane lipseau deocamdată.

– Frumoasă surpriză, domnule Warner! îl luă în primire „patronul”. Drept să spun, la așa ceva nu mă așteptasem, lipsa de imaginație a loviturii e desăvârșită.

– Vă cer permisiunea să intru în laborator.

- Numai că trucul n-o să funcționeze și a doua oară.
- ...Să intru în laborator! repetă Phil, obosit. Ca să rupem identitatea de situații. Lui Sorensen, la vremea lui, nu i se îngăduise s-o facă.
- Bineînțeles că aveți să intrați! De aceea v-am și chemat. Cine e dispus să riște pentru dumneavoastră ori să ordone cuiva să riște?
- Dacă se poate, merg de unul singur.
- Asta în orice caz! Vă va însoți o echipă de sanitari, să curețe coridoarele până la fostul punct de dezinfectie, dacă e liber drumul. Mai departe, vă descurcați cum vă taie capul.
- Un costum de protecție?
- E pregătit în mașina utilitară.

Mașina era, de fapt, un furgon uriaș, cu o ecluză largă la ușa de acces, și lui Phil i se ceru să se dezbrace acolo. Doi sanitari și doi polițiști, cu câte un combinezon de plastic tras pe deasupra uniformelor și cu măști și filtre de aer îi supravegheau mișcările.

- Ce-aveți la gât, o amuletă? Dați-o încoace! porunci un paznic.

Warner prinse discul în palmă și cu un gest reflex îl ridică până în dreptul frunții, dar se opri.

- Nici vorbă! Fără asta, refuz să particip la acțiune.

Dacă însuși Gregor l-ar fi întrebat de ce vrea să păstreze amuleta, i-ar fi răspuns că din superstiție.

- Lăsați-l! interveni un sanitar. Oricum trece prin dezinfectie.

Îi luară hainele, i le închiseră într-o etuvă și îl împrășcară cu o substanță lipicioasă, care-i înțepă ochii, nările și gura, apoi îl spălară cu furtunurile, sucindu-l pe toate părțile, repede, indiferenți, ca pe un animal la abator, înaintea sacrificării.

- Treceți dincolo! auzi, și o lumină puternică i se revărsă peste pleoapele injectate.

Porni spre ea, cu mâinile întinse orbește. În urmă, cu zgomot metalic, se închise o trapă. I se făcu frig, începu să tremure, apa îi siroia pe corp. O stofă moale îi atinse degetele.

– Ce faceți? Puneți-vă halatul!

Își șterse fața și părul, își frecă ochii, se îmbracă stângaci. În jurul unei mese erau adunați vreo douăzeci de oameni, purtând același fel de halate și studiau o planșă multicoloră.

– Apropiați-vă!

Îl priveau ostil, convinși, ca toată lumea, că din vina lui a avut loc explozia, și, chiar fără să fi imitat atitudinea șefilor, erau suficient de porniți împotriva sa – pentru nenorocirea întâmplată și pentru riscul căruia i se supuneau vrând-nevrând – ca să-și mai ascundă resentimentele.

– Acesta e planul subsolului, cu amplasarea depozitelor de explozibil care se detonează în caz de avarie! Începu conducătorul grupei. În mod normal, ar fi trebuit ca întregul subsol să fie îngropat prin prăbușirea unui planșeu de beton existent deasupra lui, și apoi închis într-o carcasă de plastic germicid. Explozia produsă adineauri, din motive necunoscute *nouă*, nu a afectat, probabil, decât două dintre depozite, și anume acelea dispuse în zidurile despărțitoare ale adăpostului animalelor de experiență și ale camerei de odihnă pentru laboranți.

Gazele de explozie trebuie să fi rupt pragurile portante ale planșeului în punctele F, G și H, după care, canalizate prin puțul liftului ca printr-un tunel de ejecție, și-au păstrat puterea de șoc și au sfărâmat terasa clădirii. După aprecierea noastră, seifurile conținând materialul genetic primar, mutanții și substanțele organice de reacție și de cultură au rămas întregi. Repet – după aprecierea noastră. Ne revine deci nouă, echipei de intervenție, următoarea misiune: să pătrundem prin lăcașul scării rulante în coridoarele de acces spre punctul de dezinfecție, curățind drumul cu mijloacele portative de germicidare și instalând două ecluze pneumatice, cu tot echipamentul aferent, pentru protecția celor care vor intra ulterior în subsol. Ajunși în camera de dezinfecție secundară, ne oprim; mai departe va investiga Philip Warner. Ținem legătura cu el printr-un

aparatură de luat vederi și prin telefonul costurilor. Îl așteptăm să revină, ieșim, cu câte un popas în fiecare ecluză, pentru aseptizări succesive și îl conducem pe Warner în locul ce ni se va ordona. Aveți întrebări?

– Cine a declanșat explozia?

– Probabil calculatorul diviziei, ca și data trecută. Rămâne de văzut dacă în urma unei defecțiuni sau la comanda lansată de un diversionist. E important să aflați?

– Cum nu? Cine garantează că nu vor fi detonate și celelalte depozite de trotil cât suntem noi acolo?

– Dumnezeu tatăl, dacă e vorba de o defecțiune întâmplătoare. În al doilea caz, diversionistul, dacă nu se află printre noi sau dacă nu e un sinucigaș. Am scos de sub tensiune rețeaua electrică a clădirii, dar asta nu folosește la nimic – laboratorul are surse de alimentare independente.

Costumul era greu de zeci de kilograme, ca o armură medievală, și la fel de incomod, iar camera de televiziune, al cărei cablu trebuia tras pe după colțurile coridorului, era și ea o povară deloc neglijabilă. Dar Phil, mergând ca în transă, așteptându-se din clipă în clipă la declanșarea unor noi reacții catastrofale ale computerului și atent să-și domine amețelile și slăbiciunea, nu mai lua în seamă efortul. Echipa rămăsese dincolo de peretele de plastic al ecluzei, ca pe ultimul țărm locuit de oameni și îl aruncase, fără reticențe, în adâncurile acestui ocean al necunoscutului, mai mult ca să-l pedepsească decât ca să-i utilizeze voluntariatul și puterea de sacrificiu. De fapt mai aveau nevoie de el doar ca obiect al represaliilor ulterioare și urma să plătească foarte scump, ca să-i scoată din cauză pe toți ceilalți – ceea ce, la urma urmei, era și drept, fiindcă fusese singurul vinovat de întâmplare. Bine cel puțin că se despărțise de Mad și de doctor, poate nu la timp, sigur că nu la timp, dar, oricum, le micșorase cât de cât suferințele ispășirii.

Și totuși încă resimțea singurătatea ca pe un prilej de odihnă și le era recunoscător celor de la suprafață că nu-l sâcăie cu întrebări și

comentarii. Și de asemenea nu se gândea la Gregor – pesemne nu prinsese niciun fir prin care să-și lămurească rolul jucat de el până atunci și să capete certitudinea că acest rol se încheiase. Implicat sau nu în producerea exploziei, Gregor era însă la adăpost de consecințe; bineînțeles, dacă el, Phil, nu avea să divulge înțelegerea dintre ei.

De cum se apropie de intrarea în laborator, trapa de acces se deschise, cu zgomotul specific al motoarelor electrice. Ezită să intre. Înăuntru luminile erau aprinse și, parcă mânuite de brațele invizibile ale unor fantome, instalațiile funcționau toate din plin. Indicatoarele de pe tabloul de comandă al computerului străluciră la apariția lui, însuflețindu-se deodată, ispititoare.

—Intrați! tună imperios în telefon vocea lui Oliver Boyne. Intrați, când vă spun! Așteptați instrucțiuni mai departe.

Parcă împins de la spate, Phil păși peste prag. Încă nu trecuse bine dincolo și trapa începu să se închidă. Reacționând cu întârziere, vru să se întoarcă. Un pocnet în urechi îl făcu să tresară; marginea trapei retezase cablul care îl lega de ceilalți. Cuprins de frică, apăsă înfrigurat butoanele, dar mecanismul de acționare refuză să răspundă la comenzi.

În clipa aceea, îl încercară, una după alta, două stări contradictorii; întâi, din pricina spaimei, îl copleși amețeala, apoi deveni indiferent la ce i se întâmplă. Scăpă camera de televiziune și, căutând un punct de sprijin, ca să se împotrivească rotirii accelerate a caruselului în care se transformaseră încăperile, își desfăcu mâinile și picioarele, dar căzu, probabil, peste camera sfărâmată și se lovi dureros la umeri; pe urmă, golit de gânduri și de intenții, obosit să mai afle un înțeles al evenimentelor, să se mai mire și să se mai revolte, rămase întins, insensibil la durere și la vârtejul de lumini, cu senzația eliberării depline. Se dedublase. Pluti astfel, indiferent, și se tăvăli în spasmele fricii, iar în urechi îi pulsă frenetic sângele și-i răsunară susurile melodice ale computerului în funcțiune, întrerupte de pocnetele propriilor lui cizme lovind pardoseala.

Parcă fără nicio tranziție, constată că zace întins nu pe podea, ci pe una dintre mesele acoperite cu faianță, destinate experimentărilor pe animale. Cinci perechi de brațe mecanice evadând, după spargerea cristalelor, din cuștile înconjurătoare, unde, în mod obișnuit,

manipulau preparate genetice – îi prinseseră membrele în colierele special dispuse pe laturile mesei și îi pipăiau costumul de protecție. Obiectivele mai multor aparate de luat imagini fuseseră îndreptate asupra lui din diverse unghiuri, transmițând, probabil, informații calculatorului.

Nici atunci Phil nu ieși din indiferență, cu toate că, în celălalt plan, trupul, pe bună dreptate alarmat, începea să se zbată – de altfel inutil – pentru a scăpa din strânsoare. Sau poate, în ciuda prăbușirii nervoase provocată de înscrierea atâtor șocuri, într-un colț al minții i se revărsa lumina unei anume înțelegeri, și ceea ce el lua drept apatie ar fi fost, de fapt, liniștea bruscă de după regăsirea sensului logic al întâmplărilor.

Dar ameteala, tot mai puternică și mai insistentă, îi întunecă iarăși puțină judecată care încercase să-și taie drum către suprafață, și iarăși prostrația și instinctul de conservare îl rupseră în două părți disjuncte. Prin fața ochilor i se perindau instrumente și containere, purtate încolo și încioace cu precizie și repeziciune, pentru a servi unor operații de neînțeles, dacă nu cumva computerul, dereglat iremediabil, pusese în funcție aparatele de laborator fără să știe și să vrea nimic, și păstrase din programările de odinioară numai eleganța și adresa mișcărilor mecanice. Și totuși existau în asta rezonanța unei premeditări și o consecuție firească în ordinea desfășurării evenimentelor, care nu se datorau hazardului și pe care, ieșind de sub imperiul panicii și al inhibiției, Phil avea să le descopere într-un târziu; prea târziu, de fapt, ca să mai poată schimba ceva.

Degetele mecanice îi deschideau costumul la piept și-i scotoceau, îndemânatic, dar fără menajamente, prin cutele și răscoielile tricoului de dedesubt, pe când ochii telescopici, vârându-se neîncetat pe sub ghebele de cabluri, încercau să găsească un unghi de urmărire mai bun, și-i supravegheau fiecare gest. Pense și foarfeci circulară între masă și rastelul de instrumente adus alături. Phil cel speriat urlă la vederea lor, până ce aburii respirației îi acoperiră vizorul căștii etanșe și el se înecă, răgușit, și gâfâi jalnic în căutarea unei guri de aer.

Un laț i se strângea în jurul gâtului; se zbătu paroxistic, numai convulsie tot și dorință de supraviețuire, în timp ce dincolo, în

cealaltă existență, își imagina relele și circuitele computerului – curate, ușor de înțeles și stăpânit, impersonale, lipsite de instincte, de spaime și porniri neclare –, pe lângă care trupul lui nu era decât o alcătuire șubredă de umori și vâscozități, sălbătică de dorințe insondabile, pradă reacțiilor, la nesfârșit repetate, ale unui metabolism insațiabil, lipsit în sine de finalitatea superioară a gândirii, devreme ce se poate regăsi, prea puțin schimbat, la orice specie de animale.

Și pe când se chinuia astfel fără ieșire, calculatorul, nepăsător și la împotrivirile lui din planul vulgar al realității imediate, și la invidiile metafizice din planul subțire al ideilor, îi scotea, cu foarfeci și pense, amuleta agățată de gât.

Phil se mai dezmetici puțin doar întrezărind flacăra voltaică aprinsă în camera de ardere a spectrometrului și-și dădu seama că strălucitul produs al minții omenеști nu intenționează încă să-l sugrume, ci doar întreprinde o analiză, iar substanța în cauză nu face parte din propriul lui organism imperfect. Apoi își aduse aminte de medalion și de vorbele pe care le spusese odinioară cuiva, că ar fi un semn de recunoaștere, deși atunci poate nu bănuia cât de exactă îi va fi intuiția, sau cât de lesne îi va fi să pătrundă, chiar cu o glumă, rudimentarele combinații conspirative ale lui Gregor.

După un răstimp, computerul îi puse amuleta înapoi, sudând lăntșorul metalic printr-o minusculă scânteie electrică; folosisе pentru analiză doar un infim fragment al discului, ceea ce ar fi vrut să însemne că toată povestea trebuia să rămână secretă pentru cei de afară; dar Phil nu era în stare, deocamdată, să caute motivații și să deducă reguli de comportament – el lăsa lucrurile să se desfășoare la voia întâmplării și se părea că, până una-alta, nici nu i se cerea mai mult.

Nu realizează când au fost desfăcute chingile mesei. De fapt, casca îi era mereu aburită, se defectase ceva la sistemul de absorbție a umidității. Constată doar că zgomotele, atât de familiare auzului său, au încetat. Se zbatu iarăși, în virtutea obișnuinței și căzu grămadă, victimă a unei libertăți pe cât de neașteptate, pe atât de puțin operante în situația lui. Își pipăi costumul, ca să descopere, cu surprindere, că e închis complet și corect. Se ridică în genunchi și încercă să se orienteze spre ieșire, cu toate că, evident, n-ar fi putut

părăsi laboratorul fără permisiunea computerului sau nici atunci, dacă mecanismul trapei era cumva defect. Ca prin minune, vizorul câștii i se limpezi. Aruncă o privire împrejur. Măinile mecanice se retrăseseră în cuștile lor, unde atârnav ca niște bucăți de fiare moarte. Măsuța cu instrumente dispăruse și ea în adăpost. Seifurile cu materiale genetice și reactivi erau închise, ca totdeauna, toate se aflau la locul convenit și singurul semn că se petrecuse ceva acolo rămăneau cioburile de la boxele de sticlă – dar dacă și cristalul fusese spart din pricina exploziilor produse în clădire, înainte de intrarea lui Phil?

Tânărul își revenea încet, se recompunea într-o singură entitate, depășindu-și strania dedublare; senzații și gânduri i se adunau, în sfârșit, laolaltă, revenirea lucidității începea să-l așeze în ordinea sau dezordinea lumii înconjurătoare.

Aparatele optice de pe suporturile aliniate, ca în regulament, de-a lungul pereților, se puseră în mișcare imediat ce Warner făcu primul pas. Îl urmăreau. Mașina de calculat continua să funcționeze. Phil răsufă adânc. Amețeala îl pândeă ca o ceață rotindu-i-se circumspect pe dinaintea ochilor. Nu se strădui să priceapă resorturile acestui joc nou, ar fi fost fericit să-i cunoască numai regulile. Înainte de orice, trebuia să ajungă la ieșire.

Deasupra trapei se aprinse lumina roșie de avarie, clipind repede, și, simultan, răsună șuietul ascuțit al sirenei, crescând și descrescând în același ritm. Efectul asupra lui Phil fu instantaneu. Din câteva salturi, purtat de reflex, de obișnuința strânsă prin exercițiile repetate săptămânal, el era lângă trapă și acționa din nou mecanismul de deschidere. Exploziile izbucniră însă înainte ca Warner să fi ajuns în locul acela, special construit ca să ofere un prim adăpost – nișa de acces, adâncă de aproape doi metri, era prevăzută cu obloane metalice, care la nevoie se suprapuneau ermetic, ca un ecran de protecție.

La început, conform codului de acțiune în caz de avarie, detonă troitul așezat în interiorul seifurilor cu material genetic și reactivi; sub năprasnica acumulare de gaze, siguranțele ușilor blindate cedară într-o clipită și un singur nor de flăcări, compact, țâșni ca din duzele de ejectie ale unei rachete către mesele de lucru, boxele brațelor mecanice și platformele de depozitare a formațiilor în

studiu carbonizând și spulberând totul în cale. Aerul în expansiune îl împinse pe Phil în micul tunel la capătul căruia se afla trapa și valul de foc smulse obloanele protectoare care nu apucaseră să se închidă înainte de trecerea lui. Aproape în același timp se declanșară exploziile capsulelor cu masă plastică germicidă; din douăsprezece guri de scurgere năvăliră cascade de lichid vâcos, cu degajare de aerosoli ucigători și, odată ajunse la finalul combinării lor complicate, își înzeciră brusc volumul, urcând până în plafon și pătrunzând, sub presiune, prin fantele și orificiile tuturor obiectelor din încăpere. Computerul deblocă încuietorile trapei, înainte să-l înece masa de gelatină fierbinte, iar în momentul când aceasta ajunsese aproape să-l acopere, circuitele i se aprinseră, cu scânteieri multicolore, ca artificii, și continuă să ardă un timp, asemenea unor meteori în cădere printr-un cer de mazăge translucidă.

Din pricina ruperii obloanelor, substanțele pătrunseseră în nișă, peste Phil, care n-ar fi avut de suferit dacă armura lui protectoare rămânea întreagă; dar, fie în urma unei greșeli comise de mâinile mecanice la închiderea costumului, fie din cauza șocului provocat mai înainte, la căderea peste camera de televiziune sau din pricina exploziei, platoșa i se rupsesse sub brațul stâng. Un șuvoi de gelatină pătrunse prin ruptură și-i linse coastele, până deasupra șoldului, alunecând de acolo spre spate. Probabil i-ar fi acoperit tot corpul – din fericire, gâtul și capul îi erau ocrotite de casă, al cărei sistem de fixare, cu tuburile de respirație cu tot, funcționa independent –, însă trapa se deschise tocmai atunci, cu repeziciunea ei obișnuită, și tânărul fu proiectat în coridor, unde alunecă, mai mulți metri, pe stratul de masă plastică ieșit odată cu el. Încă nu simțea usturimea arsurii când se ridică și începu să fugă spre cei care îl așteptau în ecluza pneumatică; doar o jenă la mișcare, ca și cum un plasture i-ar fi strâns pielea, trăgând-o de sub braț în jos, către coapsă. În urma lui, masa galben-verzuie, pe cale de coagulare, se rostogolea prin deschizătura trapei, dar își curmă repede înaintarea, rămânând să agonizeze, cu tresăriri moi, ca o meduză apocaliptică aruncată de valuri pe țărni.

Phil își aminti, printr-o spontană întorsătură a memoriei, cum străbătuse ultima oară coridorul în tovărășia lui Gregor și enervarea care îl cuprinsese atunci, la nu știu ce replică a fostului asistent. Se surprinse că îl mai socotea pe Mark prieten, chiar după desăvârșita

demonstrație a acestei răzbunări elaborate atât de minuțios și cu atâta răbdare – de parcă s-ar fi obișnuit să-și fixeze sentimentele prin câte un reflex, imposibil de schimbat dintr-odată. Se mai gândi, cu un soi de uimire tulbure, că nimeni din echipa de intervenție n-a ieșit să-l întâmpine, ori să-l caute, să încerce să-l salveze. Poate fugiseră, îngroziți de succesiunea de explozii, poate îl trecuseră în rândul celor duși și hotărâseră, pe bună dreptate, că nu e nicio grabă să-i recupereze resturile prinse în gelatină ca stafidele în cozonac.

Își pierdu cunoștința în momentul când zări peretele transparent al ecluzei și cele câteva siluete agitându-se înapoia lui.

Încăperea strâmtă și joasă, luminată de o lampă violacee, părea îmbâcsită de praf. Zidurile licăreau, reflectând lumina. În mijloc trona un jilț cu spătar înalt, căptușit cu burete sintetic; brațele îi erau găurite la capete și prin orificiile lor fuseseră petrecute lanțurile subțiri ale unor cătușe. Așezat în jilț, Phil purta un halat desfăcut la piept; prin deschizătură își văzu rana din partea stângă a toracelui – o arsură cu margini neregulate, purpurie la culoare, acoperită cu un strat de unsori mulțumită cărora nu-l chinuiau prea tare durerile. Încheieturile mâinilor îi erau prinse în cătușe.

– Hai, că face ochi! auzi vocea de bas a lui Talbot. Ia aprindeți becurile, oameni buni, să ne vedem mai bine! Un șir de proiectoare intrară în funcțiune, străpungându-i retina cu razele lor albastrii, de o intensitate insuportabilă. Făcu o mișcare de recul și vru să-și acopere fața, dar inelele cătușelor îl opriră, pătrunzându-i în carne. Bună dimineața, Warner! continuă polițistul, jovial ca de obicei. Sper că m-am prezentat la timp pentru întâlnirea asta, ești odihnit tocmai cât trebuie ca să-mi răspunzi la niște întrebări.

Cu genele plecate, Phil privi împrejur. Se afla într-o ecluză pneumatică de o singură persoană. Prin câteva orificii pătrundeau înăuntru tuburile sistemului de aeraj: un furtun din plastic, prins într-un stativ, câteva cabluri electrice, probabil ale microfonului și ale difuzorului instalate pe spătar, de o parte și de alta a capului său. Vălul luminos care se revărsa dinspre peretele străveziu, ca un râu de foc, ascunzând vederii tot ce se găsea înapoia lui, îi aminti brusc de flăcările exploziei și sub efectul aceluiași șoc, repetat și amplificat,

respirația i se îngreuna, ca și atunci.

– Ce vreți? întrebă în șoaptă, după câteva clipe.

Îi răspunse un chițăit, ca de șoarece, al altcuiva decât Talbot. Nu-și dădu seama câți oameni se ascund după cortina de raze și nici nu dori să afle; strânse pleoapele și-și lăsă bărbia în piept, dar și așa ochii îi lăcrimară, iritați de arsura luminii.

– Să nu-l luăm prea pe departe! zise vocea chițăită. Dă-mi voie, șefule, să intru peste el!

– Nu te-aș sfătui! ripostă mai-marele pazei. Cât a stat în laborator, frumosul trebuie să se fi umplut de viruși ca o jigodie de purici. Dar, cine știe, poate recurgem și la metoda ta, să fii pregătit! Ascultă, Warner, încep cu ceva mai simplu, până te acomodezi. Spune-mi câteva vorbe despre Mark. De exemplu, ce-ați învățat amândoi în ultima vreme, cum decurgeau convorbirile voastre... Ia să văd dacă ai talent de povestitor!

Insolitul situației îl tulbura pe Phil. Nu-i păsa de teatrul cabotin al lui Fred – polițistul, atât de conștiincios să respecte orariile, începea să intre în scenă prea târziu – și se așteptase de la început să treacă prin asemenea interogatorii. Surprizele i le furnizase Gregor cu răzburarea lui impecabil pusă la punct; și asta trebuie că îi surprinsese pe toți, indiferent în ce măsură bănuia fiecare rolul jucat de el, umilul laborant-supraveghetor, în formidabila acțiune de reabilitare, prin compensație, a lui Sorensen. O făcuse ingenios și cu ironie, obligându-l pe Phil să repete întocmai sfârșitul idolului – invitația la serata contelui, explozia, interogatoriul – asigurându-se, prin momeala cu amuleta, că detractorul lui Sorensen nu se va eschiva de la pedeapsă. Avusese firele în mână, de la început; ca și cum ar fi fost încredințat că experimentarea formației genetice o să dea greș, așteptase, sigur de el, să i se ceară ajutorul, era cu neputință să nu i se ceară ajutorul, se prefăcuse, comedian perfect, că-i e frică și că totuși nu s-ar da înapoi. Lecția lui neiertătoare îi era numai parțial destinată lui Phil. Incriminat fusese și Talbot, acuzatorul lui Sorensen, poate chiar Boyne, care nu-i luase apărarea și toți cei câți mai erau în combinație și care, mai ales, îl terorizaseră pe el, Mark, ca să-i smulgă secretele maestrului. Explozia avea să-i lovească, într-un fel sau altul, fără alegere.

Firese ar fi fost să urmeze o ultimă surpriză: ieșirea din scenă a lui Gregor. Fiindcă, oricât s-ar fi pus la adăpost acționând în spatele lui Phil, o simplă mărturie a acestuia, chiar fără dovezi, îl implica în afacere.

– Chemați-l pe doctorul Hendricks. Nu cred că sunt în formă pentru discuție.

Era ciudat amestecul dintre atenția cu care i se acordaseră îngrijirile medicale și brutalitatea „băieților” lui Fred. Însemna că niște oameni încă nu l-au abandonat cu totul și că-și asumă răspunderea să îi arate că îl veghează, deși, oficial, de cazul lui se ocupa echipa Albastrului. La acești oameni trebuia să ajungă și lor li se putea destăinui în liniște, cu siguranța că va fi, cel puțin, înțeleș.

– Nu-ți face probleme, îl sfătui Talbot, imediat ce începi să te spovedești o să fii ușurat și-ți revine forma. Toate bolile omenirii se datorează secretelor neîmpărtășite. Vasăzică, vorbeam despre Mark.

– V-aș putea spune orice, e greu să mă controlezi. Întrebați-l pe el sau mai bine aduceți-l de față. Ori îl țineți deja într-o boxă, ca și pe mine?

– Hai, că-mi place tipul! comentă interlocutorul lui Fred. Obraznic, ca de obicei. Mi-ar fi făcut greață să înceapă cu smiorcăielile. Îl încălzim nițel, șefule?

– Poate! făcu Albastrul, concesiv. Uite, Phil, e cam greu să ți-l aducem pe Mark, băiete! E chiar într-o boxă, pe legea mea! Moțăie acolo și, oricât am încerca să-l scoatem, n-am avea succes. Nu se lasă dus, rămâne rece și la rugăminți, și la amenințări.

– Rămâne rece, zău! repetă vocea, printre hohote de râs, înecându-se de plăcere.

– Păi da, urmă Freddie, că i-au pus și un refrigerator alături, să nu transpire. Deși al dracului de șugubăț ar trebui să fie ca să mai transpire acum; știi, arată cam ca o oaie care păștea printre traverse tocmai când a trecut acceleratul. Vreau să spun că s-a cocoțat acum vreo trei ceasuri pe acoperișul pavilionului central al diviziei tale și, ca să vezi coincidență nenorocită, exact în clipa aia a pocnit

dinamita. Pesemne că atâta l-a zăpăcit bubuiala, încât nu se mai poate gândi la nimica și la nimenea; cel puțin așa se citea pe figura lui când l-au adunat băieții, cu chiu, cu vai, într-o pătură.

Lui Phil i se contractă stomacul, strâns sălbatic de un mecanism comandat din afară, și amețeala îi urcă spre creștet ca miasmele ridicându-se din fundul unei gropi cu murdărie. Își rezemă capul de spătar, iar lumina i se revărsă în ochi prin liniile de împreunare a pleoapelor, ca tăișul fin al unui instrument de tortură. Înghiți în sec.

Parcă declanșată de acest act reflex, o durere bruscă îl străbătu de la faringe până în josul pântecului, ca și cum măruntaiele i-ar fi fost pe rând încolăcite cu o sârmă subțire de oțel, și cineva ar fi prins capetele ei și ar fi strâns-o violent, silind-o să-și închidă ochiurile și să vibreze. Porni să țipe, dar în aceeași clipă durerea se aprinsese și se stinsese, astfel că strigătul i se risipi într-un oftat și un geamăt. Amețeala persista însă, legănând încolo și înapoi liniile de foc dintre pleoape, cu răsturnări spectaculoase la capătul traiectoriilor curbe. Și prin balansul lor, abia croindu-și drum în intervalul de timp cât cele două pendule albastrii, lamelare, se aflau în punctul mort, se strecură spre el gândul sinuciderii lui Mark. Iată-i, deci, ieșirea din scenă: un ultim zâmbet ironic adresat, din pragul neființei, celor care îi decapitaseră maestrul și încercaseră să-l îngenuncheze și pe el. Închisese cercul, prinzându-i înăuntru pe toți trei: Warner, Sorensen și el, purtători de aici înainte ai unui destin comun. Phil rămăsese să plătească datoriile tuturor, dar era oare mai puțin vinovat decât ceilalți? Și cine erau, cu exactitate, vinovații?

– L-ai pus pe gânduri, șefule! Parcă nu s-ar fi așteptat la una ca asta din partea amicului.

– Știi, băiete, noi credem că e o legătură afurisită între exploziile din laborator și momentul ales de Mark să ne părăsească. Așa că tu ești singurul care ne poate spune ce și cum.

– V-am rugat să-l chemați pe doctor.

– În regulă! exclamă Talbot. Începem mica reprezentație. Încălziți-l, băieți!

Aveau jargonul lor de profesioniști, greu de înțeles pentru un

neinițiat. Phil bănuia că vor sufla în ecluză aer fierbinte. Se înșelase – conecta câtușele la un generator electric, instalația fusese pregătită din vreme. Curentul îl luă prin surprindere, dar nu încercă să-și smulgă pumnii din brățările de oțel, îi mai rămăsese un strop de rațiune, câtă să-l împiedice să le ofere celorlalți spectacolul dorit. Răspunse agresivității convulsiilor repezi și violente cu un fel de împotrivire interioară, la fel de violentă și agresivă. N-ar fi putut defini termenii unei asemenea împotriviri. Era o abstracție sau comitea o eroare în aprecierea stării corpului supus torturii, totuși avu impresia halucinantă că își silește inima să accelereze demențial pulsațiile, adaptându-le alternanței curentului și că, din pricina repeziciunii bătailor i se răspândește în trup o vibrație joasă, gravă, ca o notă de orgă. Iar șocul electric, în rezonanță cu acest sunet greu și prelung, își pierde din putere, fiindcă inerția de reacție a mușchilor a dispărut.

Nu-și dădu seama când opriseră generatorul. Spasmele, confundabile cu acest tremur tulbure al fiecărei fibre, se stinseră într-un ecou moale, repetat din ce în ce mai departe, lăsându-l amorțit și fără vlagă.

– Vă pierdeți timpul, zise cu voce nesigură. Ce vă pot povesti nu merită osteneala să ascultați.

– Fii om de înțeles, replică Freddie. Vei sfârși prin a deșerta sacul. Hai s-o luăm și altfel, începe cu ce s-a petrecut în laborator, după întreruperea legăturii cu exteriorul. Ai vrut să te sinucizi, așa e? Socoteai că poți scăpa de răspundere, de rușinea eșecului... O reacție absolut firească, nu ți-o iau în nume de rău.

– Vorbiți prostii.

– Dă-mi voie să intru la el, șefule!

– Pe cuvânt că nu-l înțeleg! Ai rămas singur, Warner, singur pe lume, băiatule! Șansa ta e să-ți dezlegi limba. Orice împotrivire e iluzorie, ce dracu, ești prea deștept ca să nu pricepi. N-are cine te scoate din mâinile noastre, așa că nu știu pe cine vrei să acoperi. Gregor e mort de-a binelea și cel mult își bate joc de tine de pe lumea cealaltă. Alți complici bănuiesc să nu-ți fi racolat, iar tu ești prins până peste cap în povestea asta împuțită, nu mai e nevoie să ți-o dovedim.

- Aveți dreptate.
- Atunci ce așteptați?
- Pe doctorul Hendricks, v-am spus.
- Ai văzut, șefule? Întrebă vocea de soarece.
- În regulă, echipează-te și du-te să-i vorbești la ureche!
- Vă previn că, oricum, ar trebui să aduceți un medic, altfel riscați să rămâneți fără mine când vă e lumea mai dragă.
- Nu-ți pierde răbdarea, neplăcerile se vor sfârși îndată. N-ai încredere în noi?

Phil zâmbi, resemnat. Nu-i era frică, deși bănuia ce are să urmeze, sau tocmai de aceea. Merita cineva sau ceva să se mai lase înjosit după ce pierduse totul? Cine, Mad? Brett? Conte Simon? Clubul oamenilor de vază? Titlul de salvator al orașului? Sau cel de binefăcător al omenirii? Sau respectul impus feciorilor de bani gata?

N-o să afle nimeni că a apărat un soclu gol, unde odinioară înălțase statuia demnității lui de ființă omenească, o luminase cu reflectoare, să fie văzută de lume, și aprinsese în jurul ei focuri de artificii – până când, în cursul unei discuții cu Boyne și al altei discuții, cu Mark, a dat-o jos, pe ascuns și a vândut-o la fier vechi. Și pentru ce o prefăcuse în mărunțiș, pentru dragostea lui Thyl, sau prietenia lui doc, sau stropul de noblete a contelui? De ce să-i invoce tocmai acum pe toți? De parcă perspectiva unui scop generos, oricare ar fi el, îți dă libertatea să te tăvălești prin noroaiele tuturor josniciilor. Cavaler al unei cauze pierdute... Auzise undeva cuvintele astea, ori le spusese chiar el însuși?

– Culmea e, povestea glasul de soarece, că nu suportă violența. Ce zici de asta, șefule? Domnișorul care suferă când îl vede pe unul încasând o scatoalcă, dar nu șovăie când e să detoneze dinamita de la sediul diviziei. Obraz subțire, nu glumă!

Presiunea aerului în ecluză crescuse și ușa metalizată se deschise și se închise repede. O siluetă în haine de protecție apărură lângă jilț, cu spatele în bătaia reflectoarelor, încercă s-o identifice, dar lumina,

prea puternică, îl făcu să închidă iarăși ochii.

– Ia-l întâi cu binișorul, porunci Talbot, să nu se plângă că nu i-am lăsat toate șansele.

– Cu binișorul, cum nu! mormăi vocea înăbușită de cască. Ți amintești de mine, băiete? Degete înmănușate îl prinseră de bărbie, cu o mișcare lină, aproape tandră. Acum două-trei luni, într-o noapte... mergeai la cabana de vânătoare a clubului vostru... și eu îți păzeam neprețuita persoană. Alergai cu viteză, lumea era a ta. Eu, cu grijă să nu dai în vreun gard, te blestemam printre dinți. La o cotitură ți-a sărit în drum un bezmetic, un boșorog smintit, pe care abia l-ai evitat, în ultima clipă.

Degetele îi ridicară bărbia, împingându-i capul spre spate și îl apăsară sălbatic, până îi trosni gâtul. Phil strânse dinții, să nu strige, fiindcă iarăși durerea atroce îi străbătuse fulgerător măruntaiele, ca sub smucitura unei corzi de oțel. Se crispa să nu strige, și respirația i se întee, șuierătoare.

– A, păi atunci sunteți cunoștințe vechi! râse cu răutate Albastrul.

– M-a făcut să umblu pe jos șaisprezece kilometri, pe un ger de crăpau pietrele, numai pentru că am cutezat să-i trag vreo două boșorogului. „Te întorci acasă imediat! mi-a spus. Și ferește-te să-mi mai apari în cale. Dacă te mai văd o singură dată, te concediez.” Și pe urmă: „Cum te cheamă?” închipuiți-vă, nu-mi știa nici numele, dragul de el! Ei, eu sunt Sean, auzi? Dar tu cine ești, scârnăvie? Sau nici la întrebarea asta nu răspunzi?

Îl apucă de păr și-l lovi peste față, cu palma deschisă. O dată, de două ori, de trei, în hohotele ațâțate ale „băieților”. Phil își simțea obrazul umed, de sânge sau de lacrimile umilinței, totuși tăcerea îi făcea bine și ar fi dat orice să se poată dedubla din nou, ca mai devreme, în laborator.

– Deschide-i ochii! strigă cineva. Să te vadă, să-și aducă aminte!

– Cască-i gura, Sean! Să-i curgă vorbele de sub limbă.

– Destupă-i urechile, cine știe dacă n-o fi surd!

– Am ceva mai grozav. Știi ce ți-am pregătit, scârnăvie? Un furtun. Un furtun, legat de un rezervor. Un rezervor cu acid, nici prea concentrat, nici diluat din cale-afară. Ia umblați la robinet, băieți! Îl scăpăm și de viruși cu ocazia asta.

Phil se aplecă instinctiv, să-și apere pântecul și se lovi la tâmplă de un obiect dur – filtrul de aer al lui Sean ori capătul metalic al furtunului. Un șir de zgomote nelămurite răsună afară, parcă o ușă deschizându-se, tropăitul unor tălpi pe dalele pardoselii. Câteva umbre obturază lumina.

– Încetați! se auzi un ordin. Talbot, adună-ți oamenii!

– Ce porcărie e asta? țipă Albastrul, descumpănit. Ce căutați aici?

– Adună-ți oamenii, imediat! Dispoziția lui Boyne. Tu, de colo! Ieși din ecluză și dispari! Aruncă furtunul!

Proiectoarele se stinseră, lăsându-l pe Phil într-un amurg violaceu. Sean formulă o înjurătură complicată, dar cineva, intrat între timp, îi făcu vânt, înainte s-o termine. Proteste și ordine răstite se învâlmășeau printre bufnituri și scrâșnete, de parcă nou-veniții s-ar fi apucat să spargă mobilele și să dărâme pereții.

– Am ajuns prea târziu?

Tânărul tresări, gata să creadă că întreruperea fusese numai un truc și că interogatoriul se ia de la capăt. Ridică pleoapele cu fereală și prin pânda lacrimilor îl descoperi pe Hendricks.

– Doc!... Unde-ai fost până acum?

Buzele, tumefiate de lovituri, abia i se mișcau.

– Merita s-o pățești mai rău, după câte-ai făcut! Talbot, dă-mi cheia cătușelor! Sau, ia, vino încoace și deschide-le singur!

Mirosul deodorantului îl izbi pe Phil ca o duhoare.

– Dar, domnule Hendricks, virușii... mormăi Albastrul.

– Sunteți nebuni! I s-au făcut toate analizele când a ieșit și toate

aseptizările. Sălbaticilor!

– Totuși nu-l pot lăsa...

– Răspunderea dumată a încetat, credeam că s-a înțeles asta!
Gândește-te mai bine cum o să te descurci la anchetă.

– Ce...

– Ai să afli atunci, ce! Cătușele, te rog!

Fred se supuse, cu o umilință care nu mai părea izvorâtă din viclenie.

– Am avut ordine! zise, ca pentru el.

– Nu știam că în regulamentul diviziei de pază e înscrisă tortura ca metodă de investigare. La revedere!

Phil se ridică, sprijinindu-se de umărul lui Brett. Ochiul nu i se obișnuiseră pe deplin cu noua lumină, pete multicolore îi dansau în față, ca un roi de fluturi speriați. Doctorul îl conduse spre ieșire, grijuliu să nu-i atingă arsura.

– Aș vrea să mor, doc! Ar fi cel mai bine.

– Sunt destui care abia așteaptă să le faci bucuria asta. Deocamdată, mergi cu mine la clinică, ai nevoie de un tratament serios.

– Unde-ai fost până acum?

– Ți-am respectat mofturile, ca prostul, fiindcă spuseseși să te las în pace. Și când am aflat ce ai pe cap, Gregor tocmai fusese dus la morgă.

– Vasăzică, e adevărat.

– De la izbucnirea exploziei mă lupt să câștig de partea ta consiliul de administrație, să-l contracarez pe „patron”. A ieșit la iveală un denunț al ciberneticienilor tăi, semnat și de alți șefi de sectoare...

– Știu de el.

– Știi! Și nu suflă o vorbă, mă lași să mă dau de ceasul morții, singur, să caut, să întreb în dreapta și în stânga ce dracului ai pățit! Dacă ajungeam după ce ăștia de aici îți rupeau oasele? Crezi că Boyne ar fi mișcat vreun deget să te scoată?! Trebuie să-mi povestești totul, de-a fir a păr, doar nu-ți închipui că primejdia a trecut! Să ne facem un plan.

– Abia aștept să-ți povestesc! Te și chemasem...

– Adună-ți gândurile, vorbim la clinică. Am o ambulanță afară.

– N-a mai întrebat cineva de mine?

– Contele. L-au adus val-vârtej de la serată. Parcă ai fost și tu acolo?

– Am fost. Invitat special de Gregor.

– Cum, de Gregor?

– Prostiile mele. O să-ți spun.

Se lumina de ziuă. Ambulanța, neînsoțită, mergea încet, pentru că Phil se simțea din ce în ce mai rău și nu suporta viteza; durerile, repetate la intervale scurte, îi sfâșiau viscerele, amețindu-l și îngreșându-l. Brett îl consultase în grabă, dar nu reușea să-și dea seama de cauzele maladiei ale cărei simptome depășeau, prin forme de manifestare și prin acuitate, consecințele unei eventuale stări de șoc. Totuși, în răgazurile dintre crize, tânărul vorbea repede, amestecat, ca și cum s-ar fi temut, într-adevăr, să nu moară și ținea să-și ușureze cugetul.

– A fost opera lui Mark și se va dovedi asta până la urmă. Cel puțin dacă ancheta e condusă de oameni nepărtinitori.

– Bineînțeles. Au și apărut mărturii care îl incriminează. Se vorbește că ar fi făcut o vizită la divizia ciberneticienilor, unde a întârziat la povești cu operatorii și le-a dat o mână de ajutor să schimbe niște benzi în computerul central. Îți închipui ce lesne a strecurat banda cu programul imprimat de el...

– Când?

– Ieri, înainte de sfârșitul turei.

– Și peste câteva ore s-a cățarat pe acoperișul pavilionului. Atât de sigur de reușită, încât s-a expus riscului de a fi prins înainte să se declanșeze explozia.

– Se mai spune că medalionul... în sfârșit, amuleta aceea i-au făcut-o

niște băiețandri de la atelierul de prototipuri. După o prinsoare că nu vor reuși să pună la punct aliajul.

Phil strângea în neștire mâna doctorului și-și încleșta dinții să nu strige, iar când durerile se înteteau, își descărca suferința în convulsii. Brett, care sporovăia cu glas încurajator ca să-i abată atenția și să-i liniștească temerile, nu omitea să-l supravegheze cu toată luarea aminte, iar privirile lui, scăpând de sub ochii deznădăjduiți ai celuiilalt, deveneau brusc posomorâte și cercetătoare.

– Într-un fel, suflă Warner, îl admir, deși pentru mine fapta lui are o singură semnificație – una justițiară.

– Prostii! Era un dezaxat. Trebuia să-l fi îndepărtat anul trecut, indiferent ce legătură avusese cu povestea lui Sorensen.

– Nu-i adevărat. Mark își vedea de treabă ca oricare altul și nu v-a făcut necazuri până să vin eu și să-l zgândăr. Poate nu crezi în justiția imanentă, nici eu nu credeam. Dar în ultima vreme...

– Cam mistică predica asta a ta!

– Știi cum se zice despre câte unul: a ieșit din rândul lumii. Așa sunt eu. L-am furat pe Sorensen, ce să ne mai ascundem! După ce declarasem cu tărie că vreau, dimpotrivă, să evit metodele lui de cercetare. Doar și pe tine te-am întrebat despre ele, și pe conte. Iar Gregor m-a pedepsit. Exemplar.

– Ai să sfârșești cu o fixație.

– Și ingenios. Obligându-mă să repet destinul maestrului, până în amănunt. Și dovedindu-mi că nu pot scăpa ca să fructific rezultatele ticăloșiei; în vreme ce Sorensen fusese o victimă, eu aveam să fiu, pur și simplu, pedepsit, de aceiași judecători, adăugând calvarului sentimentul culpabilității.

– Mai rămâne să intonezi versete din Biblie!

– N-are nicio legătură.

Se contorsionă iar pe targa îngustă, ca și cum ar fi vrut să arunce

afară un corp străin ghemuit în toate fibrele alcătuirii lui și care îi lua în stăpânire viscerele, oasele și mușchii, sângele și creierul, lăsându-i de fiecare dată mai puțin loc unde să se adăpostească el însuși.

– Mai rabdă puțin! Cum ajungem la clinică și terminăm analizele, îți dau un calmant.

– Morfină, te rog! Să rămân în tradiție. Dacă am avea toți câte un Gregor... înapoia noastră!... Toți. Și cei care m-au zorit să dau repede rezultatele... Repede...

– E numai vina lor.

– La ce mai folosește să împărțim vina? Când au explodat seifurile cu material biologic... atunci am înțeles pe deplin că s-a sfârșit. A avut grijă Mark, cu amuleta lui... să-mi dea această ultimă lecție... Fără speranță, înțelegi? Se termină fără speranță... Și eu, anume, trebuia să fiu acolo, să văd... Amuleta mi-a deschis drumul, a fost un semnal pentru computer, să acționeze... Să văd și pe urmă să scap cu viață, să continui periplul lui Sorensen, prin camera de interogatorii a lui Talbot și... Doctore, oprește! Cinci minute. Nu mai suport!...

Brett sună în cabina șoferului, dar mașina se opri; mai dinainte, fără ca ei să fi băgat de seamă. Bâzâitul soneriei se repetă de mai multe ori, până ce Hendricks, enervat, trase geamul opac dinspre cabină și abia atunci observă că ambulanța staționează, iar șoferul și însoțitorul acestuia se agită pe afară, certându-se cu cineva nevăzut. În același timp, cei doi auziră apelul și se apropiară de mașină.

– Un accident, domnule doctor! raportă însoțitorul. Poliția nu ne lasă să trecem.

– Ce accident?

– A fost călcat un om. Un vagabond, după zdrențele pe care le poartă. Zace acolo, în șanț.

– A murit?

– Da, domnule! Vai de sufletul lui! Cred că nu i-a mai rămas un os întreg. Pesemne traversa autostrada, și o mașină l-a lovit în plin.

Făptașul și-a luat tălpășița, cine știe pe unde o fi acum.

Brett se întoarce spre Warner.

– S-a întâmplat un carambol! spuse. Circulația e blocată, trebuie să vorbesc cu polițiștii. Rămâi singur o clipă?

Îmi îngrop fața în palme, să nu mă vadă și să nu mă audă nimeni și strig, strig în grabă, până nu-mi pierd mințile cu totul. Nemernicul de Sean l-a călcat pe Carmichael, în firea lui e una ca asta. Gonea spre oraș, clocind răzburări fiindcă doc i-a întrerupt distracția, iar nenorocitul acela, naiv și neajutorat ca totdeauna, i-a ieșit în drum... Ce plăcere avea și el să iasă în drumul mașinilor! Parcă numai el!

Nu trebuie să crezi în prevestiri, dar mă identificasem cu bietul nebun, încă înainte să știu cum o să sfârșească. Sau e o ușurare să deplângi soarta altuia, fiindcă indirect te deplângi și pe tine? În toți se ascunde câte un actor dornic să-și valorifice rolul în orice împrejurări. Actorul din mine e cabotin. Totuși nu înțeleg de ce mă impresionează într-atâta moartea lui Carmichael, parcă aș fi fost răspunzător de el și aș fi avut datoria să-l apăr. Eu de cine sunt apărât?

Nu pot privi afară, ferestrele sunt opace, și să cobor nu e cazul, la ce bun să ofer spectacolul unei apariții în halat, ca să nu mai vorbesc cum aș arăta exhibându-mi arsura. Curios, mă supără prea puțin arsura asta față de întinderea și profunzimea ei. Poate nu mai sunt în stare să o simt pe de-a întregul – oricum, ceva nu-i deloc în regulă cu mine, nu numai din cauza durerilor de neînțeles care mă tot încearcă; se petrece încă nu știu ce și nu știu unde acolo, înăuntru, îmi e rău, altfel decât în bolile de până acum, răul se întetește, mă învâluie, durerile par numai efectul lui secundar.

Ce ni se pregătește, cine dirijează aglomerarea atâtor surprize și stă la pândă înapoia noastră, și ce ne-a mai rezervat, când și unde o să ne lovească din nou?

Mi se pare că se apropie o criză, judecata mi se întuneacă și sunt singur, degeaba ai sta lângă mine, Thyl, sunt tot singur, am ieșit din

rândul lumii, nici o închisoare de pe pământ nu mă încarcerează mai cu folos decât vinovăția, nu mă desparte de lume, de tine, frumoasa, dragostea mea...

Poate va fi o criză de nebunie și prin asta mă leg de vagabondul ucis, e particularitatea noastră a amândurora; nebunia, un concentrat de singurătate. Durerile revin, încep să-mi cuprindă și spatele, mă înțește de targă, am să țip din nou, cum ar fi vrut Talbot să mă audă țipând. Toate devin fluide pe lângă mine și curg, amețeala mea le face ici și colo să se rotească, suprafețele obiectelor se întind și alunecă, muchiile coboară, verticalele se subțiază, picături strălucitoare, de oglindă topită aleargă încolo și înapoi prin aer și, atingându-se de mine, se sparg în bulgări de ceață violacee.

Binecuvântată fie boala, care te face să uiți de celelalte necazuri și te ridică la rangul celei mai importante persoane din univers! Mă închid în solitudine și în maladie ca într-un palat de cristal, pe o insulă din mijlocul mării. Nu încerc să te iau cu mine, Thyl, palatul îmi e rezervat în exclusivitate, ca orice iluzie pe lumea asta și nici nu e cinstit să te mai mint, oricâtă nevoie am de prezența ta binefăcătoare. Tu ești pierderea cea mai însemnată, singura care contează cu adevărat, fiindcă experiențele mele, aportul la realizarea formației genetice se vor fructifica, mai devreme sau mai târziu, sub numele meu ori al altuia, cum și eu am valorificat, într-un fel, descoperirea lui Sorensen. Pe tine însă nu mai pot să te răscumpăr și anticipez că momentul destrămării castelului unde m-am retras va fi cel al întâlnirii noastre; niciun fel de circumstanțe nu mă apără în ochii tăi și așa e și bine.

Am impresia că se apropie cineva și mă cercetează suspicios, ar trebui să fie doc, care s-o fi întors în mașină fără să-l simt, dar nu înțeleg de ce suspiciunea. Nu-i disting chipul în curgerea fluidă a formelor înconjurătoare, nici vocea, dacă îmi vorbește cumva; auzul mi s-a stins, fac eforturi să prind răsunetul foarte îndepărtat al unei muzici pe care n-o identific, alunecă și se schimbă neconținut, pian și violoncel, fagoți și, la intervale mari, notele vibrante ale unui helicon. Spoială de meloman, după cinci sute de discuri ale altuia, ascultate fără înțelegere, cu plăcerea alterată de spiritul competitiv... N-am reușit decât să-mi încarc memoria cu fraze muzicale reținute prin repetiție. Am vrut prea mult, din convingerea că am tot așa

mult de dat în schimb. Mi-am însușit bunuri, îndatorându-mă, le-am primit, ca pe lucruri firești și le-am smuls în numele puterii.

Îmi aduc aminte vorbele lui Graham Linden, reporterul – cineva care m-a propulsat îmi va cere plata succesului. Unde mai e Linden acum? Ce subiect de reportaj-bombă i-aș furniza, dacă ar fi dispus, dacă ar avea voie să-l publice!

E o prezență în apropiere, o simt, altceva nimic. Ne-am reluat drumul, stăm încă pe loc, Brett s-a întors, Brett parlamentează, afară, cu polițiștii. Au ridicat trupul vagabondului, vagabondul se îndreaptă spre autostradă, abia au descoperit trupul în șanț, mașina ucigașului tocmai iese din curte de la *Thunderbird*. Întâmplările patinează înainte și înapoi, se amestecă, se despică în jumătăți de măr care nu-și mai găsesc perechea și care se împreunează la nimereală. Mi se va lua un al patrulea interogatoriu, apoi un al doilea, și răspunsurile mele, oricât m-aș strădui să mărturisesc totul cinstit, vor fi sâmburi de adevăr într-un fruct al indeterminării, sub o coajă groasă de contradicții. Avocații îi salvează pe asasini dovedind tribunalelor că-și recrutează clientela din evadați de la ospiciu. Maestre Bronson, când va fi să compar înaintea Curții, mă dispensez de serviciile dumneavoastră – e de-ajuns ca jurații să audieze benzile imprimate în cursul anchetei și vor da vina pe victima Philip Warner, care a pus arma crimei în mâna inocentului Philip Warner și l-a somat să tragă.

Din nou durerea. Parcă m-am și obișnuit puțin, bine că trece destul de repede încât toleranța să nu fie chiar la fel de rapidă. De data asta mă și dezmeticesc oarecum, simțurile, cu ezitări infantile, mi se înapoiază, nu chiar de tot, numai cât să disting, ca printr-o pânză, contururi și sunete. Nu sunt deloc sigur că traversez întâmplări reale. Dar am căpătat iluzia orientării, ceea ce mă scoate din ipostaza de obiect. Ambulanța staționează în vecinătatea unor copaci, fiindcă atunci când se deschid portierele îmi apar în cadrul dreptunghiular ramuri cu frunze abia mijite. Continuă să fie primăvară și sunt ușor surprins; de azi-noapte, pentru mine au trecut mai mulți ani și nu mă așteptam să-mi revin în anotimpul de pe vremea exploziei. Umbre în culori odihnitoare ridică targa și o transportă într-un vehicul ca un cărucior de bagaje. Își vorbesc, eventual mi se adresează, dar nu înțeleg cuvintele și prefer să tac. Căruciorul se

pune în mișcare și copacii defilează pe deasupra mea, văd crengile negre și, indistinct, spuma galben-verzuie a mugurilor care nasc.

Clinica lui Hendricks. Mi-e frig și din cauza asta simt reactivându-se arsura. Nu se gândește nimeni să mă învelească, n-are importanță. Încerc să mă bucur de această dimineață însorită, umedă, rece, probabil puțin cețoasă, plină de promisiuni, liniștitoare, mai ales înfrunzind, înflorind, o lume care trăiește și care, cu vitalitatea ei nemăsurată, m-ar putea smulge singurătății și m-ar putea târî spre lumină, numai să intru în comunicație cu ea și să strig după ajutor. Încerc, trucul nu-mi reușește, mă golesc dintr-odată pe dinăuntru, ca la o vorbă urâtă spusă pe nedrept de cineva drag. Mă consolez că poate nici nu-i adevărat ce văd și-mi vine să-mi râd de milă.

Vegetația s-a rărit, căruciorul ocolește pe drumuri în pantă, pătrunde într-un defileu, printre stânci, locurile îmi par cunoscute. Ne oprim, nu știu pentru ce, sunt cu spatele spre direcția de mers. Îmi închipui că aud zgomot de pași. Pornim iar, trecem de o poartă înaltă, din tablă groasă, verde. Am mai fost pe aici? Deodată realizez: e noul pavilion, ultima construcție ridicată de doctor; astă-iarnă, când i-am făcut o vizită, el era aici cu arhitecții, iar mai târziu, într-o plimbare în doi, am văzut drumul barat de gard. Începe ceva cu totul nou, în alt decor și cu altă figurație. N-am idee cât va dura actul acesta al piesei, nici cum o să se descarce cabotinul meu. Bănuiesc să Simon Crane mi l-a adus, cu teoriile lui despre teatru și tactica prefăcătoriei, sau dacă se aflase mai demult aici, ignorat, i-a oferit material de studiu și posibilitatea să se afirme.

Ne oprim iar, de data asta de-a binelea. Sunt ajutat să cobor și chiar de-aș vrea să văd cum arată clădirea, n-aș reuși, fiindcă vehiculul a tras direct în fața unei uși de sticlă. Dar ce-mi pasă de fasonul clădirii? Mi-e din cale-afară de rău, merg clătînându-mă și nu știu pe unde calc, pânza care-mi acoperă capul, cum li se punea condamnaților la moarte în Evul Mediu, a devenit din nou opacă. Ceva îmi zbârnâie la ureche, cu vocea lui doc, și senzațiile de boală își intensifică acuitatea; orice semnal, dinăuntru sau dinafară, mă dezechilibrează, ca o lovitură zdravănă în moalele capului. Trecem pe lângă ferestre luminate de soare, a căror culoare aurie ajunge filtrată până la ochii mei. Acolo e dimineața de primăvară care mi s-a refuzat, ultima imagine a lumii de unde am ieșit, și să încerc să

întârzii în fața ei ar fi inutil, n-o mai pot conserva decât în amintiri, dacă mă mai ajută memoria.

Și tu îmi rămâi întreagă în amintire, Thyl: revederea noastră, când și unde va avea loc nu-mi închipui, are să fie ca răsfoitul unui album cu poze de altădată, nici o nouă fotografie nu se mai adaugă celor de demult, ar semăna a reconstituire și ar căpăta un aer penibil. Mi-am dorit să te găsesc aici, așteptându-mă, temătoare, îngrijorată, întrebându-mă ce s-a întâmplat, cum de s-a întâmplat, de dragul tău așa fi spus totul altfel decât i-am povestit lui doc – așa fi lungit istorisirea, așa fi inventat amănunte, conexiuni care nu există, numai ca să te pot privi, să te pot privi, cu iluzia că ți-ai păstra la fel de vie prezența și după ce vei fi dispărut. Nu ești. Îmi pare și rău, și bine, nimic nu mă împiedică să-mi închipui că ți s-a interzis să mă vezi, deși ai recurs la toate stratagemele și mă cauți mereu, înfruntând aluzii indiscrete și jignitoare, apărându-mă când ți se spune ce-am făcut, suferind că nu mă poți ajuta.

Mi se pare că m-am lungit pe un pat de consultații, schimbarea de poziție îmi răscolește măruntaiele și cred că le ajută să-și schimbe locul, altfel nu-mi explic din ce cauză trag unele de altele, să se desprindă și de ce mă săgetează durerea, împrăștiindu-se de-a lungul tuturor nervilor, până în degete. Totuși începe și durerea asta să capete un rol al ei, cam ca de ștergător de parbriz, îmi lasă în urmă geamul curat.

„Stai cuminte, îl aud pe doctor, îți facem analizele îndată și-o să descoperim despre ce e vorba“.

„De stat e cel mai ușor, răspund, sau răspunde cineva pentru mine, cu o voce ieșită direct din groapă. De stat cel mai ușor, numai în pielea ta n-aș vrea să fiu“.

„Îmi închipui că într-a ta e grozav, zice, până acum te-am întrebat de douăzeci de ori cum îți merge și ai ținut secrete informațiile.“

Odaia are doi pereți de sticlă polarizată, prin care se văd stâncile de pe țărm și parcul și e prima dintr-un apartament princiar, mobilat cu piese de epocă, în ambianța căruia aparatura de spital, adusă anume pentru investigarea persoanei mele, se detașează printr-o stridență frizând prostul gust. Dar, de bună seamă, după încheierea misiunii

lor, monștrii vopsiți în alb vor fi îndepărtați. Doc e asistat de trei inși, care manevrează butoanele. Mi se ia sânge, mi se fixează electrozi din cap până-n picioare.

„Crezi că mai folosește la ceva? întreb. Freddie abia așteaptă să ies din reparații capitale.” Asistenții mă privesc de parcă aș fi încarnarea șarpelui cu pene al incașilor.

„Ai prins glas, constată doc, și vrei să recuperezi timpul.”

Ți-aș spune eu multe, omule, de-ar fi să vorbim de noi amândoi, fiindcă, uite, tot ce-am reușit să fac bun în viața asta îți datorez numai și numai ție. A fost o vreme, pe la început, când îmi făgăduisem să-ți răsplătesc în orice fel atenția pe care mi-o acordai. Nu din cavaleriească nevoie de egalitate – erai prea grozav ca să visez măcar o comparație cu tine și aveai de pe atunci destulă putere ca să nu se pună problema niciunei recompense din partea mea – ci numai în semn că-ți meritam strădaniile investite și că m-am ridicat la o stare generală superioară, așa cum, desigur, urmăriseși.

„Auzi, mă întrerupe doc, e ceva mai complicată povestea cu tine. Să nu te sperii! Au apărut neclarități în analize, pregătește-te să repetăm totul.”

Nu-i de mirare; din câtă medicină mai știu și eu, trebuie să mă fi lovit nu o boală nobilă, cu manifestări pretențioase și vindecare prin partide de golf și promenade în aer liber, ci una vulgară, grea ca un pumn sub centură și din care se poate muri fără vorbă multă. Brett mai spune ceva și parcă asistenții sau aparatele încep să se legene după ritmurile pline de rubato ale valsurilor lui Chopin, laolaltă cu arcurile și pinioanele mașinăriei stricate dinăuntrul meu. Mă întunec. Într-un amurg albastru impur, iar tocata și fuga în re minor de Bach înalță stâlpi de lumină violacee, câte unul cu fiecă notă, nota maximă pentru elevul conștiincios care a ținut minte discoteca profesorului.

Ești singur, Warner, băiatule, singur pe lume!

Nu te mai osteni cu mine, doc, mi-a pus Talbot diagnosticul mai grozav decât scintigrafele tale, singurul om cu care am comunicat, într-adevăr, de câteva săptămâni încoace. De ce crezi că am alergat la *Thunderbird* îndată ce mi-ai trimis vorbă – numai de dragul epocalei

formații genetice închise într-un balonaș de săpun? Am vrut... Stai să-ți spun anecdota până la capăt, ca să râzi cu și mai multă poftă! Am vrut să fac din tine principalul beneficiar al invenției, lucrurile se potriveau ca o mănușă, tu aveai clinica și clientela, de aici urma să se răspândească în lume largă faima miraculosului preparat care vindecă toate bolile pe vecie. Ne-am fi reluat munca în echipă, formidabila noastră echipă destrămată acum cincisprezece ani s-ar fi reîntregit sub raza unei stele nepieritoare.

„Se vede că ai o amnezie cronică, amice, spun într-o doară fiindcă nu-i pot auzi replicile și mai bine că nu le aud. Altfel ai fi obosit să tot investești în mine încredere și speranțe, datoria strânsă până acum întrece orice posibilitate de răscumpărare. Sunt un contabil din vina căreia s-au produs pagube de miliarde; imposibil să pun la loc măcar o sutime din banii iroșiți, chiar dacă aș munci un secol doar pentru asta. Și te rugasem să nu te mai amesteci, vezi bine că afacerile noastre comune se termină regulat cu câte un faliment.”

Încep să nu-mi mai simt nici corpul, deși știu că mâinile asistenților mi-l sucesc pe toate părțile, înțepându-l și schimbând locul electrozilor; totuși am alte senzații, nefirești, mi se pare că pot urmări traseul curenților electrici de-a lungul fiecărui nerv, drumul razelor roentgen care-mi traversează toracele și abdomenul, impulsurile slabe, dar perfect sesizabile ale unor substanțe străine, probabil reactivi care îmi sunt introduși în vasele de sânge și mi se împrăstie printre țesuturi. Privesc, cu un ochi interior deformat de curiozitate și suferință, privesc dincolo de mine, ca printr-o sticlă tulbure, imagini palide și fără înțeles. Timpul meu e o mlaștină, unde barca mi s-a împotmolit, afundată până la copastie în noroi și nu citez să mă mișc, de teamă să nu mă înece mâzga stătută; din loc în loc, curenți firavi, de suprafață, se strecoară agale, mai mult delimitând decât unind șiruri de băltoace unde zac eșuate întâmplări vechi și noi, dar cine e în stare să reconstituie succesiunea lor și raporturile de cauzalitate?

„Ar trebui să mă liniștesc la gândul că ți-am rămas debitor pe vecie; cel puțin raporturile noastre s-au clarificat și au dobândit stabilitatea construcțiilor durabile. Dar tu continui să mă îndatorezi și-ți joci capul dându-mi adăpost, îngrijindu-mă, garantând pentru mine, deși știi că am ajuns, și pe bună dreptate, un proscris. Omule, cere-mi ceva, dacă vrei să-ți

continui opera creștinească, formulează o pretenție, dă-mi iluzia utilității! Ce să fac? Să țin administrația clinicii, să asigur paza în schimbul de noapte, să curăț încălțămintea pacienților? Aș fi înaintat să-mi dai oricare din însărcinările astea sau pe toate la un loc.”

Probabil am reușit să rostesc câteva cuvinte măcar, deși nu-mi controlez buzele, fiindcă nu le mai simt, dar ca prin niște pereți de pâslă se strecoară spre mine un răspuns din care disting „stai, stai!”, pe urmă „treceți ecranul dincoace, sub diafragmă” și „Doamne, ce vrea să însemne asta, în viața mea n-am văzut...” și iar se ridică muzica între mine și ei, finalul concertului unu pentru vioară de Bruch, dar nu de-ajuns de repede încât să acopere exclamațiile stupefiate și un „privești-i pancreasul, în ce culoare și această formă...”, întrerupt de un „vârful lobului pulmonar stâng, acum!” și de „mai ales cordul, ca o tumoră cu totul atipică...” Aș vrea să întreb, cu speranța oricărui pacient incurabil: „E grav, doctore?” Și poate chiar o fac. Îmi închipui fețele celor trei asistenți, buimăcite de emoție, ochii lor speriați întâlnindu-se o clipă și apoi coborând simultan spre aparate, să capete o confirmare sau, dacă sunt miloși, o înfirmare – însă interiorul meu continuă să le ofere aceeași imagine halucinantă, pesemne a unor gândaci de bucătărie care aleargă între pancreas și vârful plămânului stâng, dar mai ales pe inimă. Le scrutez în minte atitudinea din care a dispărut morga profesională și zău că nu-mi vine să râd deloc.

„Ascultă-mă bine, până mai pot vorbi, bag de seamă și eu că m-a lovit un soi de boală ciudată, și află că face progrese mai abtîr decît ftizia galopantă. Hai să cădem la învoială și fii atent la propunerea mea!” Nu e în regulă cum am început, încerc să-mi păstrez umorul, dar povestea pare o glumă ușoară, sau, mai rău, o bravadă jalnică, ultimul zâmbet de pe patul morții. Nici dracul nu m-ar lua în serios, deși trebuie să fiu luat în serios. Pândesc un răspuns, nu-mi parvine, cine știe dacă m-or fi auzit. „Ce s-o mai lungesc, se poate să mă fi contaminat de vreun virus, azi-noapte, în laborator, să fiu purtătorul unei maladii nemaivăzute. Te rog din tot sufletul, acceptă să-ți devin cobai! Nu protesta! Fă cu mine orice experiment poțtești, îți dau acordul. Scrie pe ceva vorbele astea și semnez îndată dedesubt. Hendricks, prieten! Cum să știu că mă auzi, trimite-mi un semn!”

Îmi dau seama că n-aș putea recepționa semnul, nici un canal care

mă leagă de exterior nu mai funcționează cum trebuie.

Schimbă cuvinte între ei, răsună un mormăit pe mai multe voci, ca de pe o bandă de magnetofon derulată invers, voci alarmate, agitate, suspendând la capetele fiecărei fraze câte trei semne de întrebare și de exclamație. Aerul vibrează neconținut, îi simt tresăririle și curgerile fluide pe toată epiderma – pesemne m-au dezbrăcat din cap până-n picioare – și intru în rezonanță, rezonanța atrage, prin simpatie, muzica de orgă, câtă muzică de orgă am ținut minte, variațiunile canonice de Bach, desigur, cu labirintul lor țesut în nesfârșite spirale. Mă dor pancreas, cord și vârf al lobului pulmonar stâng, mă dor articulații coxo-femorale, și vertebre sacro-lombare, și colonul ascendent, și vezicile, și suprarenala, și bicepsii, și tricepsii, variațiuni pe aceeași temă, le simt mai mult logic decât fiziologic, și viața mi se desfășoară, mulțumită de sine, într-un spațiu sănătos, cu trei dimensiuni neclintit: durere, înfrângere, singurătate.

Glasurile dispar, nu realizez după câtă vreme, așa folosesc o expresie neutră: la un moment dat. Vibrațiile continuă însă, în afara și înăuntrul meu, poate doar percepție alterată a miliardelor de înțepături slabe, dar exasperante, prin care amorțeala îmi dă să înțeleg că mai e încă aici.

Mi se pare că dorm, răsucit cu fața în perne, adică trupul mi se relaxează, străin, într-o obișnuință dobândită de-a lungul câtorva mii de nopți, își reduce activitatea conștientă și se lasă în voia impulsurilor pornite din zona subcorticală. Ca un vapor la ancoră, cu luminile stinse și ale cărui mașini merg la turația minimă, merg pentru că, o dată oprite, nimeni nu mai știe ce trebuie făcut să le pornească iar; însă odihna nu-i decât o mască, menită să satisfacă vigilența celor de pe țărm – în pânțelele vasul lui echipajul se află la posturi și ce e important, comandanții veghează neobosit și veghează activ, schimbă într-una locul subordonaților și misiunile acestora, pretutindeni e o vânzoleală tăcută și zău dacă am habar la ce-ar putea folosi. Doctorul a promis că-mi dă un calmant după ce termină analizele și nu s-a ținut de cuvânt, sau mai curând eu nu m-am ținut, fiindcă am încurcat analizele astea.

Mă gândesc la conte și iar la Mad, n-au apărut nici unul, sunt sigur că le-aș fi simțit prezența chiar fără să-i aud și să-i văd, înseamnă că Brett le-a interzis să mă viziteze, înseamnă că și pe dinafară starea

mea e tot atât de îngrijorătoare ca și pe dinăuntru; și dacă ar fi aici, ce le-aș spune?

În fond, dacă aș fi un tip deștept și descurcăreț, aș profita până la ultima clipă de vacanța pe care mi-o oferă boala și aș dăruia toate punțile dinspre trecut, cel puțin până mă pun pe picioare sau până decid să rămân la orizontală pentru eternitate. Nu cumva actorul din mine mă tulbură, din dorința de a repeta cât mai multe roluri, ca să nu fie luat prin surprindere la trezire? Atunci se așteaptă să întâlnească o situație neprevăzută, din pricina căreia ar putea fi nevoit să improvizeze... Dar nu poate suferi improvizațiile; slăbiciunea lui sunt rolurile de compoziție, visul de aur al oricărui cabotin.

Probabil m-am întors, în somn, cu fața în sus, fiindcă întredeschid ochii și îmi apare în față o siluetă masivă, proiectându-se ca mânjită cu smoală pe geamul dormitorului. Stă nemișcată, în vreme ce eu înregistrez, pe sub gene, detaliile încăperii și încerc să mă împac cu ideea că venirea dimineții mi-a adus vindecarea, cum li se întâmplă bolnavilor de prin cărțile pentru copii, dar știu că e foarte puțin probabil să mă fi însănătoșit, să fi trecut o zi întreagă de când sunt internat și să existe aievea tot ce mi se pare că văd. Personajul e închis într-un costum de protecție, ale cărui falduri străvezii, irizate de lumină alcătuiesc în jurul lui un nimb ce nu i se potrivește deloc. Trebuie că-l cunosc de undeva. Cobor pleoapele, să nu pierd și să nu încurc vreo imagine. Felul în care omul stă bine înțepenit pe picioare, demn și plin de sine, ca un tambur-major înainte de începerea parăzii – când trupele așteaptă ca el să ridice topuzul pentru a da semnalul primilor trei pași cadențați – îmi e aproape familiar. Trupele... Asta e! Înfățișarea de soldat... L-am întâlnit la începutul iernii, chiar aici, pe locul unde avea să se înalțe pavilionul. Brett consulta planurile cu arhitecții și constructorii, și toți se învârteau pe lângă aceeași persoană, aceeași personalitate care-și dădea la fel de multă importanță ca și acum. Și cineva i s-a adresat cu „să trăiți”. Formula militarilor.

Ce să caute un militar în clinica doctorului, dacă nu e pacient, și cel din fața mea nu avea nici în urmă cu șase luni și nu are nici azi aerul că ar fi în suferință? Ba dimpotrivă, își apără sănătatea cu mijloace de protecție bine puse la punct...

Vasăzică, sunt, totuși, contagios? Va ăzică, analizele au confirmat părerea lui Freddie Talbot, cu toate că Hendricks dăduse asigurări contradictorii? Și atunci cum, de ce nu m-au vârat într-o rezervă, de ce nu e nimeni la căpătâiul meu, de ce m-au lăsat aici singur, înfruntând riscul ca din pricina mea să pună pe foc mobilierul de epocă, draperiile și covoarele scumpe? Sau Brett a fost ridicat de „băieții” Albastrului și, până se va lua o hotărâre, mă lasă în pace ori la voia întâmplării?

Deschid ochii, am nevoie de informații noi, de amănunte. Silueta din geam, pe care o privesc întrebător, tresare, face un pas înapoi – el e, omul de astă-iarnă, m-am convins – și deodată se întoarce pe călcăie și iese la trap; nu și-a părăsit înțepeneala și semeția, e numai surprins și încearcă să lase impresia că vina de a-l fi descoperit spionându-mă îmi aparține mie.

Vreau să mă ridic. Era prea frumos să fiu în stare, dar pesemne mi-am închipuit una ca asta, am mai putut crede basmul cu însănătoșirea adusă de zorii zilei. Corpul îmi reacționează cu promptitudinea unei mașini infernale, într-o secundă tot universul devine sfârleaza pe care un copil încântat o lovește cu biciul, mai des, mai repede, nu cumva să se oprească și să-i strice plăcerea jocului. Cad înapoi sau doar mă afund în perne, dacă n-am reușit să stau în capul caselor. Valsez cu toată camera și cu fiecare obiect în parte, sunt vedeta numărul unu a celei mai grozave echipe de acrobați la trapez, capul de afiș a tuturor trupelor de balet acvatic, cel mai temerar dintre piloții care fac să leșine domnișoarele la mitingurile aviatice. Nu e deloc în regulă ce mi se întâmplă și legănarea perpetuă, în loc să-mi distragă atenția de la subiectele serioase, mă obligă prin compensație, să meditez. Firește, sunt neliniștit, în virtutea instinctului de conservare, deși e limpede că nu mai am ce și pe cine conserva. Cad în gol. Până ieri am tot mers deasupra viciului, ca eroii desenelor animate, la început cu o vagă bănuială că mi se ascunde câte ceva, apoi cu senzația mai precisă că solul devine friabil când îl ating, și acumă căderea...

Sunt scuturat de umeri, cu grijă, totuși insistent. Chipul doctorului îmi plutește prin fața ochilor, destrămându-se și recompunându-se, parcă din fum.

„Bună, bătrâne!” zumzăie un firicel de voce îndepărtată, ca în

receptorul unui telefon defect. *Cum îți merge?"*

Prietenul meu cel mai bun, a cărui sosire ar trebui să fie semnul eliberării de coșmar poartă și el costum de protecție, cu rezervor de aer, nu cu filtru; glasul îi răzbate din aparatul de radio de pe piept, casca umbrită îi ascunde privirile, îi văd numai, gura, zâmbind voioasă, strâmbându-se ușor, ușor dizgrațios când pronunță cuvintele – un detaliu pe care nu-l descoperisem în atâția ani cât am fost împreună. Și iată cum, fără să înțeleg pentru ce, detaliul acesta și nu costumul mă face să simt că apare o nepotrivire, un corp străin între noi. Constatarea mă neliniștește mai mult, și în alt fel, îmi vine să mă retrag în mine, să mă fac ghem ca un arici, dar țepii îmi sunt inofensivi, de carton, și nimeni nu știe asta mai bine decât o știu eu. Sunt ultimul dintre nemernici dacă ajung să-l suspectez pe doc Hendricks, dacă, după un zâmbet, nevoia de a-i răsplăti copleșitoarele servicii se reduce la suspiciune.

„Asta tu ar trebui să mi-o spui” îi replic, fără să am siguranța că în bolboroseala care chiar mie îmi sună ininteligibil se pot distinge cuvintele. Dar se vede că el a înțeles, fiindcă zâmbește și mai tare, și nu știu ce relație misterioasă e de stabilit între veselia asta fotogenică și deschisă, ca a unui candidat în campanie electorală și îngrijorarea de *„ieri-dimineață”* – prefer să delimitez duratele de timp, fie și doar convențional – când zicea că analizele îmi ies încurcate.

Trage un fotoliu lângă pat și se instalează cu degajare, costumul greoi nu-l stânjenește câtuși de puțin.

„E cazul să stăm nișel de vorbă, am o mare surpriză pentru tine. În vremea asta, va trebui să-ți iei dejunul, e pregătit, așteptam să te trezești.”

Schițez cu mâna o mișcare de împotrivire, el îmi prinde palma, să mi-o oprească, e un gest de tandrețe, dar mânușa din plastic îi răpește orice semnificație emoțională.

„Trebuie să mănânci, dacă vrei să-ți spun. Ai ameteți, știu, până la urmă are să-ți treacă. Sunt firești, în situația ta.”

Face un semn cuiva pe care nu-l văd. Un halat alb, vârât în același plastic protector, îmi așază de-a curmezișul patului măsuța încărcată cu vase de porțelan, pahare de cristal și tacâmuri de argint – serviciu

ireproșabil, la propriu și la figurat. Corespunzător situației mele, de bună seamă: Mâini pricepute mă ridică și mă sprijină de perne. Nu mai închid ochii, privesc întruna spre doctor, a cărui imagine trasează arabescuri printre mobilele stil, printre florile tapetului de mătase. Se mișcă repede și dezordonat, prea repede ca să-l pot urmări, dar nici nu încerc să mă țin după el. Important e că durerile mi-au trecut. Situația mea, vasăzică...

„Situația mea, vasăzică...”

Întind mâna la întâmplare, iau un pahar și îl golesc fără să vărs, ciudat, o picătură pe așternuturi.

„De patru zile te supraveghem, așa că tot ce-ți voi spune sunt constatări bine verificate. Doar o surpriză le-ar infirma: de asta am și luat măsuri de precauție – obligatorii, deși, până acum, inutile. Costumele noastre de protecție, printre altele. Însă timpul lucrează în favoarea ta; cu fiecare oră, noua stare ți se consolidează și probabilitatea reversibilității se reduce la zero.”

Simt băutura, ca pe un șarpe rece – poveștile copilăriei, cu șerpi strecurându-se în gura oamenilor adormiți pe câmp, și din gură în burtă, unde se cuibăresc și nu pot fi scoși decât dacă omul e agățat cu capul în jos, deasupra unui vas cu lapte! – băutura, ca un șarpe rece, îmi lunecă nu în stomac, ci, razna, spre inimă, și de acolo spre șira spinării, până lângă rinichi și, pe la dreapta, înconjoară ficatul și se risipește, se încălzește, o pierd. Îi pipăi bizara traiectorie, ca și cum aş avea o mie de burice ale degetelor vârâte în mine prin toate părțile, dar ochii îmi stau ținți la doc, și fața lui prietenoasă freamătă de curiozitate, ai zice că se așteaptă să mă vadă explodând, se miră să nu mă vadă explodând.

Noua stare. Asta vrea să însemne ceva despre drumul băuturilor prin măruntaiele mele și despre degetele din care, cumva, mi s-au croit asemenea măruntaie. Și totuși nu-mi place cum a început-o doc, cu „probabilitatea reversibilității”, sunt prea multe sunete nefirești în cuvintele lui, șerpuitoare ca și ce mi s-a dat să înghit adineauri, ca și zâmbetul când vorbește. Brett Hendricks...

„Apropo, surâde Brett Hendricks, n-am înțeles efuziunile cu care mă copleșești. Adică pricep eu despre ce e vorba, obsesiile tale penibile, iartă-

mă, ideea fixă de a mă răsplăti, desigur, străvechea poveste, doar că nu mă dumiresc ce-i în mintea ta, aici e problema. Chiar se poate să nu-ți dai seama de nimic?"

Mai tare mă interesează schimbările petrecute cu doc decât cele proprii și dacă aş avea răgazul și distanțarea să mă gândesc din ce pricină, aş găsi argumente în favoarea răspunsului pe care și așa îl întrevăd – Brett e singura mea legătură cu lumea, și nu un intermediar ales din oficiu, el e PRIETENUL, adică oglinda care ne cuprinde pe mine și lumea în același timp și o neîntreruptă aspirație spre dăruire.

„N-a mai întrebat nimeni de mine!” constat, amintindu-mi că sunt aici de patru zile, după spusele lui. Patru zile! Trebuie să fi fost iar în comă, altfel nu văd cum...

„Contele, răspunde în treacă și adaugă, desigur, și Boyne, cu suita. Ziceai că încerci să mănânci?"

Încerc, să ne mai treacă vremea, mestec, rumeg, la orice mișcare a maxilarului am senzația că m-am învățat de zece ori în jurul cozii. Și discuția parcă începe să lăncezească, deși Hendricks nu e nicidecum încurcat, mă urmărește cu aceeași curiozitate. Înghit. Mâncarea îmi rămâne între degetele de pe spinare, nu se hotărăște s-o ia în jos spre rinichi, ar trebui să fac niște exerciții de digitatie, ca pianistii și dactilografele, dar n-am aflat de ele decât din auzite, așa că beau din nou și operația se încheie oarecum cu bine. Ochii doctorului fug în jos și spre stânga, mă iau pe urma lor și descopăr o expoziție de aparate, în funcțiune, ca la o demonstrație pentru public, înșirate pe podea, la picioarele patului; ecrane, iar ce rezultă din imaginile acestora mai întâi e de neînțeles și pe urmă e inacceptabil de urât. Mie oricum nu-mi pasă, însă lui Brett îi pasă din cale-afară – când ridică iar ochii la mine, e de-a dreptul radios.

„Merge ca pe roate, mă anunță glasul lui bâzâit în difuzor, mi-era teamă să n-ai probleme cu nutriția, știi, până azi te-am hrănit artificial.” Cu tonul că se adresează unui ageamiu care tocmai se interesa cum sunt hrăniți bolnavii dacă zac multă vreme fără cunoștință.

Trec peste asta, rumeg o altă înghițitură și mă gândesc că am pretenții absurde, că e absolut, absolut firesc ca în primul rând să

conteze starea sănătății mele, că orice medic, chiar dușman să-mi fie și nu prieten, e interesat înainte de orice să-mi dreagă mecanismele avariate, că restul vine abia la urmă.

Apropo de reparații, nu văd prin preajmă niciun fel de medicamente, nici ustensile de administrat medicamente; nu-i vorbă că n-am mai fost de mult într-un spital să mă țin la curent cu noile metode ale medicației moderne și pe urmă clinica lui Hendricks trebuie să constituie ultima expresie în materie, inclusiv la curent cu moda – având în vedere ce fel de pacienți o frecventează. Cu atât mai mult pavilionul special... La ce-i servește un pavilion special cu laboratoare proprii – îmi aduc aminte din convorbirea lui cu arhitecții –, unul închis cu garduri de fier, dispunând de drumuri separate?... L-a costat o avere. Mă rog, e averea lui; dar un contagios de care te aperi în costum de protecție și pe care, fără măcar să-l ciuruiești cu injecții, îl ții în apartamentul de lux al pavilionului, devine o cheltuială absurdă.

„Scumpule, reia doc și mi se pare că a găsit, într-adevăr, apelativul propice, aș vrea să cred că stai bine cu nervii, fiindcă ce-o să-ți spun acum n-ai să auzi în fiecare zi. În trei vorbe: experiența ți-a reușit.”

Surâsul îi strâmbă gura mai abitir ca oricând și atenția mi-e concentrată încă asupra acestei strâmbături care îmi displace de-a dreptul, așa că lipsa de reacție din partea mea îl descumpănește o clipă și-l face să repete cu aceeași intonație jovial-solemnă: *„Ți-a reușit experiența! Ești posesorul celui dintâi organism asupra căruia nici un agent patogen, dintre cei existenți sau realizabili vreodată, nu-și poate exercita acțiunile răufăcătoare.”*

Se duce la geam, îmi întoarce spatele și privește afară, lăsându-mi timp să mă dezmeticesc și să înghit vestea proaspăt servită. Rezervorul de aer îi dă înfățișarea stranie a unui pitic supradimensionat, care își poartă cocoașa ca pe un însemn al distincției. Dumnezeuule mare, ar trebui să văd cum îmi cade tavanul în cap, să văd și să nu-mi revin din surpriză nici cât să fac doi pași mai încolo, de fapt mi se pare că nu pricep nimic, n-are nicio legătură ce-am auzit cu ce mi s-a întâmplat; la naiba, așteptam o tresărire, urma unei pierderi a controlului, o dereglare în ritmul respirației, o bătaie de inimă, un tremur al inimii, un rest de umezeală în ochi, o activare a sudoriparelor, o clipire de gene –

experiența mi-a reușit! –, dar primesc vorbele lui Brett cu emoția cu care aș asculta buletinul meteorologic al Antarctidei, pentru săptămâna trecută. Desigur, am înregistrat bine de tot mica frază a doctorului și câteva blocuri de rele încep să-mi funcționeze cu iuțeala fulgerului, în ciuda ameteților și a apatiei generale, numai că nu izbutesc să mă concentrez asupra fluxului de informații; îmi devin foarte limpezi doar numeroasele nepotriviri dinăuntrul meu și știu că am nevoie de timp și liniște să mă pot gândi și la semnificația noutății, și la consecințele care decurg de aici, și la cauzele acestei derulante lipse de entuziasm.

Doc se uită la mine peste umăr. Nu-i pot oferi decât spectacolul unei masticării conștiințioase și bovine, și mi se pare că îi surprind dezamăgirea, schimbată instantaneu într-un soi de suspiciune – nu cumva bănuiește că-i ghicisem de mult formidabila taină și că acum nu pot juca scena plăcutei surprinderi? Actorul din mine se revoltă numai la formularea unei atare acuze, dar Hendricks, fără glumă, chiar asta trebuie să-și imagineze, fiindcă zâmbetul îi întinde iar colțurile gurii. Situația a atins culmile penibilului. Înghit mâncarea și băutura, într-o alternanță, cel puțin ea, neștirbită. E cazul, totuși, să-mi folosesc limba și în alte scopuri decât cele de nutriție.

„Ești bun să-mi mai spui o dată, doc?”

Continuă să mă privească; de data asta râsul și-a mai pierdut din suport; mă studiază, gânditor, cu aceeași expresie din ziua când, după campania de presă împotriva lui *Chemical Society*, mă învăța cum să iau cu asalt consiliul de administrație și să-i smulg aprobarea pentru a începe experimentul. Parcă s-ar întreba dacă merit să-mi încredințeze o misiune de maximă importanță.

„Nu-mi dau seama când și unde s-a întâmplat minunea, de fapt nimeni nu știe, cu toate că Freddie a înnebunit cercetându-ți colaboratorii și scotocind printre resturile din subsolul clădirii – evident, fără succes. Dacă nu cumva povestea durează, de mai mult timp și ai ținut-o secretă. Vreau să spun, dacă nu cumva, în perioada cât ai lucrat de unul singur, săptămânile trecute, n-ai pus la punct formația genetică și nu ți-ai administrat-o ție însuși, fără să mărturisești nimănui la ce nebunie ai recurs de dragul științei.”

În această clipă mă cuprinde dorul de Thyl, un dor nemaîncercat, ca

și cum, după o noapte de dragoste, de săruturi și mângâieri – pe care le simt redeșteptate violent în mine, înfiorându-mă la nesfârșit –, după o noapte a comunicării depline, Thyl mi-ar spune, cu aceleași șoapte provocatoare, că mă părăsește pentru totdeauna; și, nefiresc de caldă și vie, rămâne și nu rămâne în îmbrățișarea mea, este și nu mai este aici, brațele, buzele, ochii, mereu prezente, s-au preschimbat fără veste în tot atâtea amintiri, și se pierd în ceața inevitabilă a memoriei. Las deoparte sendvișul început, îmi vine să plâng și nu mă pot reculege.

„Mă uit la tine, bâzâie stins difuzorul lui Brett și mi-e greu să-mi dau seama că ai ajuns peste noapte un supraom, toți ne târâm ca niște furnici sub tălpile tale. De asta râd prostește când îmi vorbești despre datoriile față de mine și nu știu ce să cred: vrei doar să mă încerci, să-mi verifici credința, încă nu te-ai deprins cu noutatea sau poate chiar n-ai avut idee de ce ți s-a întâmplat?”

De bună seamă, visez. Am obiceiul, dacă-l pot numi obicei, să visez evenimentele de peste zi, e o predispoziție încă din copilărie, reluam în somn nenumărate gânduri vorbe și acțiuni petrecute aieva, le amplificam și le dădeam finaluri ciudate; după o vreme, nu mai reușeam să-mi amintesc dacă o întâlnire, o discuție avuseseră loc într-adevăr ori erau numai rodul iluziei nocturne. Visez. E o superstiție care spune că tot ce se anticipează în vis ar ieși în realitate invers. În cazul meu, nu mai e nevoie de autoritatea superstiției ca să mă asigur că, de fapt, experiența s-a terminat cu un eșec cuprinzător; psihologic se explică însă foarte lesne apariția defulărilor de acest tip, freudiștii au făcut o școală și au strâns averi din atare explicații, nu e nicio scofală și mai cu seamă nicio speranță în ce-mi povestește amicul Hendricks.

Ce-ar trebui să fac ca să mă trezesc? Sau mai degrabă am vreun interes anume să mă trezesc? Unul singur: Thyl. Dorul de Thyl e, probabil, un semn al nevoii de clarificare. Zadarnic l-aș întreba însă pe doc cel din vis cum se procedează să scapi din stăpânirea viselor.

„Poate chiar n-am avut idee” mă pomenesc zicând și mă refer la toată amestecătura asta greu de mistuit, dar imaginea lui Brett n-ar avea cum să realizeze nuanța propoziției și nici n-o realizează.

Iarăși nu e în regulă ce spun, dar mai cu seamă ce simt, de unde mi

se întărește conștiința inconsistenței întregii situații – gândesc cu vorbe încâlcite, ca ale doctorului! – în viața de toate zilele aș fi sfârâmat, de bucurie, mobilele de primprejur, m-aș fi azvârlit, victorios, până în mijlocul universului, bătându-mă în piept ca un tarzan de operetă, aș fi prins în pumn echipa de capsomani a lui Boyne și aș fi nimicit-o doar suflând peste ea, aș fi alergat prin oraș în pijama de spital, împărțind binecuvântări, aș fi zburat din nor în nor, cu Thyl lângă mine... din nor în nor, cu Thyl...

„Atunci, bineînțeles, vom reconstitui în amănunt ce s-a petrecut în laborator, vom reface stocurile de compuși genetici, de reactivi, mă rog, toată povestea, vom declanșa o nouă explozie, în condiții absolut identice. Doc îmi înșiră punctele unui plan dinainte stabilit. Se zice că săptămâna trecută ai lucrat acolo, singur, până noaptea, foarte târziu. Ajunseseși la vreun rezultat notabil?”

Pesemne mă strâmb, nemulțumit de atâta grabă, fiindcă vine să se așeze pe marginea patului. Cum mai seamănă cu un cosmonaut cercetând o gânganie de pe altă planetă!

„Dar astea sunt fleacuri, mă asigură, și te rog să mă ierți că te plictisesc cu ele, când încă nu te-ai restabilit. Avem vreme pentru toate de aici înainte. Cel mai tare mă bucură că ai scăpat de coșmarul eșecului.” Cineva dintr-un vis vorbind despre un coșmar, câte ciudățenii pe lume!
„Ascultă, eram convins de reușită, înțelegi? Și totuși surpriza e covârșitoare până și pentru un outsider ca mine. Îmi închipui ce e în sufletul tău! Să deții atâta putere! Să fii conștient că niciodată și nicăieri nu te va mai pânde spectrul bolii, al niciunui fel de boală cunoscută sau imaginabilă! Te invidiez de moarte, băiete! Apropo de moarte, nici nu încerc să-mi închipui până la ce vârstă ai să trăiești! Să fii în locul tău...”

Îl arde o flacăra pe doc și am bănuiala că există umbrele unor impurități în flacăra asta. Sărmane prietene, mă va amuza să-ți povestesc ce-am fost în stare să visez despre tine!

Relele care mi s-au pus în mișcare adineauri prind să țină ceva mai insistent și reușesc să-mi atragă atenția. Circuitele pe care le tot închid și deschid sfârâie de goana curenților, mă provoacă să încerc un raționament de probă, unul rudimentar pentru început. Așadar zicem că formația genetică a ajuns, cine știe cum, să capete stabilitate pe când era închisă în seif, iar cu prilejul exploziei, profitând de

ruptura din costumul meu de protecție, mi s-a strecurat în organism. Odată cu aerul... Nu, aerul l-am primit numai din rezervor, sistemul de alimentare funcționează independent de celelalte instalații ale scafandrului și a rămas intact, altfel mă ucideau gazele degajate din germicide. Atunci prin piele direct? Prin rana produsă de gelatina fierbinte? Copilării! Seiful s-a deschis din cauza suflului exploziei și înainte să se deschidă tot ce era înăuntru a fost carbonizat și pulverizat în detonație.

Înseamnă deci...

Înseamnă că Mark...

Că Mark Gregor a programat computerul să desăvârșească formația genetică, în conformitate cu modelul cibernetic lăsat prin testament de Sorensen și să mi-o inoculeze, identificându-mă întâi după placa de sub cămașă, ca pe un cadavru de combatant rămas între linii, la străpungerea frontului...

Numai semne de întrebare, semne ale mirării, puncte de suspensie, numai nedumeriri, numai întreruperi, numai interogații, atâtea nesiguranță, atâtea forțe rotindu-se împrejur, jucăria atâtor forțe, marioneta, animalul de experiență... Și în folosul cui, când Mark a murit, când vagabondul a fost ucis, când doctorul râde, și nebunia care se apropie iar...

„S-o luăm pe rând, doc! Până ajungem la Gregor, dr' începe cu mine!”

De-asta n-am sărit în sus de bucurie, dragul meu, în ciuda entuziasmului tău factice, care ascundea fantoma lui Mark! Nu mie, lui i-a reușit experimentul, și nici lui, ci răposatului mare maestru Sorensen; rămâne să-mi zici dacă ai aflat și dacă ești dispus să nu-mi menajezi sensibilitatea în ce măsură am contribuit și eu la succes; cu avortonul de formație genetică sau doar punându-mi la bătaie organele pe masa de laborator, sub seringile și lanțeta computerului? Ia să te-aud!

„Cu tine, zice Hendricks, e cel mai simplu și cel mai complicat, băiatule, și asta înseamnă că sunt două lucruri la mijloc, două feluri de lucruri. Organismul tău izolează orice virus ajuns în interior, inclusiv celula sau grupul de celule atacate, îmbracă totul într-o membrană impenetrabilă la

schimbările metabolice, membrana e fabricată dintr-un material produs în sânge, prin reacții deocamdată indescifrabile, e de fapt un soi de anticorp cu acțiune foarte rapidă și cu remarcabile capacități de selectivitate, eliminând tot ce nu se conformează codului tău genetic. Se exceptează de la regulă microorganismele folositoare, asupra cărora acest formidabil mecanism defensiv nu intervine.”

Ipotezele mele. Li s-au schimbat modul predicatului – de la prezumtiv la indicativ, modul certitudinilor – și timpul – de la viitor la prezent. Se exprimă adică o acțiune sigură, în curs de desfășurare. Totuși Brett seamănă cu un preșcolar care, cu câteva cuvinte memorate din enciclopedie, se străduie să-i convingă pe musafirii părinților că a înțeles teoria relativității.

„Cum de te-ai gândit să mă supui testării?” îl întrerup.

Face o pauză și, vizibil mai în largul lui, coboară pe solul bătătorit al confesiunilor amicale.

„Ești ciudat de bizar! Încearcă un calambur. Întâi îmi impui să te prefac în cobai, de dragul prieteniei noastre, și acuma nu-ți închipui că aceeași prietenie m-a făcut să cred mereu în izbânda ta, până și când tu însuși erai convins că steaua ți-a apus. Ți-am luat sânge la analiză, ți-am prelevat țesuturi din rană, am vrut să-ți fac antibiograma pe material recoltat de sonde de prin toate locurile unde poate fi vârată o sondă, să văd cu ce viruși te-ai pricopsit în laborator; dar erai, cum ești și acuma, curat ca un embrion în pânțele mamei. Nici urmă de agenți patogeni. Atunci, firește, am încercat, pe eșantioanele culese de prin tine, să prădesc viruși de-ai noștri. Îndată ce veneau în contact cu sângele tău, bieții de ei erau închiși în învelișuri mai greu de sfărâmat decât dacă ar fi fost din oțel. Mi-am luat inima în dinți și ți-am injectat o maladie comună, o gripă. Nici nu te-ai sinchisit de ea. Am trecut la un streptococ, ușor de anihilat cu antibiotice. Parcă ți-aș fi servit o prăjitură. După care, cu toate precauțiile, nici vorbă, te-am îndopat cu cele mai afurite boli, de la dizenterie și tetanos la holeră și ciumă bubonică. Rămâi toată vremea imaculat, pe dinăuntru și pe dinafară. Limpede?”

Mi se face brusc o nemărginită silă de mine, asta îmi e prima reacție, mi-aș îmbrăca la iuteală orice costum de protecție, să mă izolez de trupul care a primit, cu obediență de câine, stigmatul atâtor flageluri. Văd cu ochiul liber spirale și virgule cu însemnul morții,

plutind prin decorul luxosului cavou cu opt încăperi, hărăzit unui singur cadavru potențial. Dar nu există mijloc să ne protejeze împotriva dezgustului față de noi; port în toate tainele alcătuirii mele o prezență în același timp rușinoasă și respingătoare, cum trebuie să simtă victima unui viol după consumarea atrocității; nu, nu-mi regăsesc deloc atitudinea bravă a omului de știință dispus să se ofere pentru experimentarea ultimei lui descoperiri; sunt doar umilit, surprins și înfricoșat, am revelația că totuși Brett a dat curs rugămintelor mele, m-a prefăcut în cobai, și îmi dă târcoale o întrebare naivă: de ce n-o fi așteptat să mă întrezăresc mai întâi cât de cât? Mă mir de graba lui și de mofturile mele tardive, dar uimirea asta și toate celelalte complicații nu mă împiedică să remarc că doc îmi ascunde pentru ce se întreceau în exclamații oamenii lui la primele radioscopii; n-am uitat nici de tamburul-major care mă spiona mai adineauri și mai știu că de pe lumea cealaltă Gregor și Sorensen mă pândesc la prima răspântie și-mi vor rânji în nas îndată ce încerc să dau colțul. Atunci puterea mea, de păpușă pneumatică, se va topi cu un zgomot dizgrațios, de cauciuc care a prins un cui – două cuie – prin hârtoapele vieții. Drace, nu mă bucur de chilipirul dat peste mine, nu mă bucur nici cât să-mi devină limpede că toate astea sunt din cale-afară de triste.

„Ziceai că e foarte simplu și foarte complicat...”

„Ți-am zis că sunt două lucruri la mijloc, confirmă difuzorul lui Brett, cu vocea uscată și sâsăită a ventrilocilor și cu unul am isprăvit. Celălalt e că n-am fost în stare, toată suflarea doctorilor din clinică, în zece ședințe de brainstorming, să descifrăm mecanismele fenomenelor care se petrec sub pielea ta. Nici cauze, nici determinări, nici interdependențe. Complicația ar fi că la ora asta constitui singurul exemplar de organism cu asemenea însușiri, pe întreaga planetă și din întreaga istorie, și încă n-avem cea mai vagă idee cum îl putem obține pe-al doilea!”

„Cu programul lui Mark!” îmi vine repede un răspuns. „Care nu există! replică Brett. S-au găsit patru benzi șterse, în magnetotecă la computerul central, printre cele trei sute de casete cu care s-a lucrat în ultimele săptămâni. Indicativele sunt false, dublează înmatricularea unor materiale de arhivă de pe vremea când Sorensen mai era la noi. Ciberneticienii răscolesc banca de date, dar inutil, comentariile și ce a mai pus Gregor în program au fost șterse chiar de computere, după explozie, și calculatoarele

sunt făcute să nu ierte și să nu omită nimic.”

Iată așadar că favoritul numărul unu al cursei pentru putere, bogăție și celebritate, Philip Warner, nu se mai află la cinci ture avans față de plutonul concurenților, iată că meritele lui nu mai sunt afișate cu propaganda obișnuită, nu se mai spune, de pildă, „n-are nicio legătură programul lui Mark cu performanța datorată în exclusivitate ție, era numai un mijloc de sabotaj acest program al lui Mark!”, parcă dimpotrivă, dacă floarea doctorilor de aici scotocește în măruntaiele mele, iar crema ciberneticienilor scotocește în măruntaiele băncii de date, și unii, și alții trebuie să caute același vânat: programul lui Mark. iar numele cel adevărat al autorului de program se știe prea bine. Sunt dezamăgit și invidios? mă întrebă actorul, dornic să-mi cunoască ultimele date ca să-și compună rolul de inocent persecutat. Notează fără grijă, amice, sunt dezumflat și îl urăsc din toată inima pe Sorensen! Îmi vine să dansez peste benzile curățate de orice urmă a acestui program imbecil, să dansez de plăcerea că individul care, din mormânt sau de pe unde răătăcește, mi-a otrăvit viața în ultima jumătate de an, va fi nevoit să se mulțumească doar cu o victimă; visul lui postum de tămăduire a lumii a clacat din pricina întâlnirii cu mine, secretele fabricării în serie mare a indivizilor cu sănătate de fier s-a dus pe apa sâmbetei. Ce vreți, riscul de a te încredința primului venit!

Brett Hendricks mă privește, scormonitor din nou, ca și cum tot nu-i inspir suficientă încredere. Stau gata să izbucnesc într-o criză de râs cu sughituri; uite, amice, exclam în gând, și râsul mi se înnoadă la rădăcina lui și înghit mereu să-l împing în stomac sau în șira spinării, uite, amice, te îndoiști de aptitudinile mele, după o prietenie de douăzeci de ani, în vreme ce Sorensen a mizat pe mine *blind*, cum s-ar spune și vezi că strânge totul pe masă!

Dar îmi fac socotelile fără să-l trec în cont pe Gregor, spiritul lui Sorensen întrupat vremelnice printre muritori și chemat la ceruri îndată după împlinirea Marii Opere. Nu-i bine să-l sar pe Mark Gregor, fiindcă în jurul figurii lui luminoase se grupează șiruri de nori răzleți, albi și firavi, ca trași cu pensula: cirus, născătorii de grindină. Adevărat e că fostul asistent s-a lepădat de magistrul și l-a vândut străinilor, oricum am interpreta povestea. O dată fiind a făcut uz de secretul lui de alchimist (în cazul că Sorensen dorea să se

păstreze taina) și a scos din mine un mutant. A doua oară fiindcă a prăpădit secretul de alchimist (în cazul că Sorensen dorea să se divulge taina), folosindu-se de el numai o dată. Pe deasupra aflu că Mark al nostru s-a sinucis, și sinuciderea asta e o piesă de puzzle care se potrivește oriunde pe suprafața jocului, dar alterează desenul și sistemul de încastrare ale tuturor pieselor învecinate. Sinuciderea poate fi reacție de spaimă, ulterioară violării secretului, poate fi răzbunare la adresa mea, dragoste fanatică pentru Sorensen, ură față de Talbot; sau numai o manevră izbutită a Albastrului, o viclenie de tip Freddie, o crimă camuflată – dar și ea greu de justificat dacă la *Thunderbird* se urmărea cu orice preț realizarea experimentului. Totul se potrivește peste tot cu o ușurință derutantă, și încă și mai ușor formele conturate în ocularul caleidoscopului se prefac unele într-altele la cea mai mică atingere.

Totuși cheia atâtor complicații și sofisticări, a atâtor capcane de interpretare, o cheie absolut simplă e pe aproape, la îndemâna mea, și drumul până la ea este plin de marcaje luminoase, care pâlpâie ca semnalele rutiere; trebuie doar să aflu pe unde e intrarea în acest aparent labirint – de fapt numai un drum sinuos, dar perfect practicabil îndată ce te situezi, corect, în punctul de pornire – să intru, și să-l parcurg până la capăt. Simt conturându-se și o amenințare și știu, precognitiv, că ea va reuni toate surprizele care m-au șocat de la intrarea în institut; așadar că va pune la locul cuvenit moartea vagabondului și pe cea a lui Mark, exploziile și reușita experienței, absența iubitei și zâmbetul până acum ascuns al prietenului, apariția necunoscutului cu aere de plutonier în retragere și exclamațiile asistenților la vederea interiorului meu – în fine, umbra nefericită a lui Sorensen, care n-a încetat o clipă să mă hărțuiască.

Mă întorc la doc Hendricks, cu privirile și cu mintea, ca să constat că el nu și-a îngăduit să mă abandoneze nicio clipă, îl regăsesc în aceeași atitudine, copleșit de gânduri sau numai dubii. E și o așteptare în felul cum șade pe marginea patului, cu palmele rezemate de genunchi, gata parcă să se ridice în orice clipă și să facă repede ceva, dacă primește un semnal convenit. Mi-l amintesc într-o poziție asemănătoare, deși nu identific împrejurarea; îmi dau seama doar că atitudinea de atunci o copiază pe cea de acum ca o pagină literele turnate care au folosit la tipărirea ei.

„Așa că vezi de ce râd când o iei de la capăt cu datoriile față de mine, zice. Continui să judeci după măsura oamenilor comuni, în afară de cazul când, repet, doar mă pui la încercare. La ce bun îmi ești recunoscător, crezi că asta nu mai poate ridica până la tine sau mai poate inversa măceșele grație cărora te-ai desprins organic dintre noi? Organic! Cum sună vorba asta în înțelesul ei adevărat!”

Nu ședea pe un pat, ca acum, ci direct pe pământ, bătea vântul și, printre degetele mâinilor așezate pe genunchi, pantalonii i se umpleau de praf. Pantaloni dintr-o țesătură aspră, dar nu jeans, era înainte de invazia jeansului. Picioarele îi atârnavă într-un șanț, într-o groapă, nu îi atârnavă, le sprijinise de un fel de prag de pământ, acolo praful se adunase într-un strat gros, de-a lungul multor zile, și bocancii mari ai lui Brett se afundaseră în praful acela până mai sus de talpă. Îi priveam palmele, în aparență destinse, dar știam că dintr-un moment în altul se vor crispa, vor intra în acțiune, cu iuțeala fulgerului, cum se întâmplase de nenumărate ori înainte și doream să prind frântura aceea de clipă.

Manevrele se apropiau de sfârșit, batalionul nostru cucerise primul loc, maiorul Brett Hendricks ne condusese din victorie în victorie, cu un miraculos talent de strateg, eram la ultima probă, care urma să ne confirme valoarea. Maiorul obișnuia să vină în tranșee, lângă luptătorii din prima linie, de acolo studia terenul, recepționa informații și distribuia ordine. Mă afluam printre cei patru favoriți ai lui, îmi număraseram cu luare aminte și gelozie concurenții, căutam încă o împrejurare favorabilă ca să mă disting în ochii zeului. Împrejurarea mă pândeă chiar în acele momente, ascunsă în voalurile impenetrabile ale următorului sfert de oră, dar totul avea să fie altfel, cu desăvârșire altfel decât îmi închipuisem eu.

„Nu, băiete, îmi bâzâie supărător în auz vocea doctorului, ai trecut dincolo de prag, unde noi nu avem acces în niciun fel. E ca și cum ai fi murit, în asemenea măsură te-ai distanțat de restul lumii, deși, în fond, ești de un milion de ori mai viu și mai puternic decât noi. Tărâmul tău însă, ca și acela al morților, e în afara jurisdicției noastre. Răul și binele meu au pentru tine tot atâta importanță ca razele stelei celei mai îndepărtate. Cum poți influența, de unde te afli, soarta stelei aceleia, cum o poți feri de câmpurile de forță vecine, de îmbătrânirea care îi aduce colapsul gravitațional – această existență inversă –, cum să o poți iubi, la urma

urmei, și ce-a făcut ca să stârnească sentimentul gratitudinii?”

Trebuia să executăm un asalt al „pozițiilor inamice” combinat cu o tragere de luptă; poligonul, unde pătrunsesem în toiul nopții, pe tăcute, fără lumini sau alte semnale, ne era întru totul necunoscut. Ni se spunea că instalațiile sunt conduse de un computer și că, în afară de noi, nu se mai află nimeni în incinta împrejmuită. Aveam să ne descurcăm cum ne taie capul, cum ne ajutau priceperea ofițerilor și spiritul de disciplină; calculatorul, la rândul lui, avea să înregistreze numărul de ținte doborâte, promptitudinea deschiderii focului, orientarea în teren, coordonarea acțiunilor de atac și să ofere în final punctajul fiecărui combatant în parte și al întregului batalion. Se lumina de ziua, maiorul Hendricks aștepta semnalul, eu îi priveam degetele destinse și strângeam din rășputeri patul armei, încălzit și alunecos în palmele asudate.

Doc se oprește, poate vrea să-i spun o părere, dar atenția mi se concentrează asupra acestei chinuitoare aduceri aminte. Propriul meu creier mă urmărește încordat, cum ar urmări un stadion cu zece miliarde de spectatori apropierea centrului înaintaș de poarta adversă goală, mă vede scotocind prin amintire, căutând cheia evenimentelor în straturile fragile ale memoriei, pe care le desfac cu precauție, ca ambalajul prețios al unui pachet de lux. Tensiunea se acumulează mai repede decât aș putea-o controla și supune, nu e nicio întâmplare în asociația de imagini care mi-a dezgropat amintirea, numai mie mi se pare procesul greu de lămurit, fiindcă am rămas în urma lui.

Desfac un alt colț de ambalaj. Parcă n-aș mai ști nimic-nimic despre necazul de acum două decenii, sunt și eu curios să aflu ce-o fi fost.

Mayorul scosese capul din tranșee, cu toate că avea un post de observare, cu două periscope, într-un lăcaș dispus în fața poziției. Nu-mi dădeam seama ce vrea să vadă și dacă nu cumva un asemenea gest necugetat nu avea să ne scadă punctajul, dar la această ultimă eventualitate era o necuviință să mă gândesc – pe front bravade ca aceea a zeului meu plătindu-se mai întotdeauna cu viața. Și ca de obicei, înainte să mă dezmeticesc cât de cât, tăvălugul întâmplărilor a trecut fulgerător peste mine, lăsându-mă buimac, după ce zadarnic pândisem să le surprind desfășurarea. A pocnit racheta verde, semnalizând pornirea la asalt, mâinile maiorului s-au

mișcat, ca două linii frânte, pe urmă trupul i s-a prelins, ca al unei feline, dincolo de buza tranșeei, tot lanțul trăgătorilor, unduindu-se asemenea unui șarpe căzut în capcană, a vâlurit inegal să le desprindă din șanț, m-am cățărat și eu pe treptele de pământ, praful stârnit de tropotele atâtor picioare se înălța ca un fum, vântul ne-a prins cu rafale, orbindu-ne, aveam un start prost, probabil din pricina așteptării prea lungi, ofițerii strigau furioși către cei întârziați să iasă mai repede, ei alunecau pe scări, își pierdeau armele, își loveau căștile în cădere, cei care ieșisem am rămas dezorientați, neștiind dacă să pornim sau să ne așteptăm camarazii, ne-am deblocat piedicile automatelor, „înainte!” se auzeau țipete, „refaceți formația!”, „privirea în față!”, „plutonul șapte, după mine!”, „hai, mitraliorii!”, simțeam greutatea încărcătoarelor pline, alta decât cea de la exercițiile inofensive de până atunci, o amenințare latentă, o prezență a morții, multiplicată de 52 de ori, în fiecare cartuș, am armat închizătorul, am atins trăgaciul fără să îndrăznesc a-mi fixa degetul în adâncitura lui rotunjită după toate legile ergonomiei, sergentul nostru a făcut primul pas, noi, restul grupei l-am urmat, mai mult din spirit de imitație decât din convingere. Știam că „inamicul e dispus într-o poziție de apărare închisă pe trei laturi și protejată de câmpuri de mine și rețele de sârmă ghimpată”, ni se spusese că „geniștii noștri au dominat în timpul nopții câte un culoar de trecere în fața fiecărei tranșee și au tăiat sârma în mai multe locuri, marcate cu fanioane”. Țintele aveau să fie manechine și nu contururi de carton, interesul nostru era să deschidem focul cât mai repede asupra a tot ceea ce va mișca pe direcția de înaintare a fiecăruia. Dacă, după socotelile calculatorului, „inamicul” ne-a luat-o înainte și a lovit pe unii dintre noi, respectivii vor primi câte un impuls prin aparatele de radiorecepție distribuite tuturor de cu seară și vor fi obligați să rămână pe loc – sunt scoși din luptă, orice nesupunere se pedepsește prin scăderea punctajului general.

Am văzut, la o distanță neverosimil de mică, două siluete agitându-se într-o groapă, am ridicat arma în poziția de tragere, primele împușcături pocneau de acum în flancurile batalionului, apăruseră pe undeva „cuiburi de arme automate cu tragere lungă”, fiindcă mai multe grupe de mitraliori se puseseră pe treabă, m-am oprit o secundă, așa cum cerea regulamentul, am ochit imprecis, am prins siluetele în inelul protector al câtării, una dintre ele dispăru în groapă, împinsă de cealaltă, nu înțelegeam ce se întâmplă acolo, am

tras. Un strigăt mi-a ajuns îndată la urechi, ținta rămasă la vedere și-a dus mâinile la piept, un al doilea strigăt s-a făcut auzit din nou, am coborât arma, am urmărit cum acest manechin absurd se clatină și cade spre mine, toți cei din apropiere și-au dat seama că se întâmplă ceva îngrozitor, focul s-a oprit pe dată în zona aceea, am rupt-o la fugă, să ne lămurim, parcă mai era nevoie de vreo lămurire. Brett Hendricks zăcea cu fața în jos, glonteile meu îi străpunsese pieptul, în dreapta, sub claviculă, sângele amestecat cu praf i se întindea pe tunică într-o pată cu marginile pline de spumă. Am ajuns cel dintâi, mă văzuse venind, mă așteptase. „Nici vorbă, puștiule! mi-a șoptit după ce am ingenuncheat lângă el. Un glonte rătăcit, nu știm de la cine.” În groapă se zbătea un tip între două vârste, murdar și neras de cel puțin o săptămână, un hippy nenorocit care se furișase în poligon cu o zi în urmă, pândind schimbarea gărzii, convins că aici se va putea îndopa în liniște cu stupefiante, la adăpost de patrulele poliției; nu-și pusese problema cum va ieși, pentru el important era să înghită „prafurile” și să le mistuie fără a fi deranjat. Acum ne privea îndobitocit, evident nu realiza prin ce pericol trecuse, nici ce are să pățească de aici încolo și în busculada generală indiferența lui aducea a bucurie idioată. L-am însoțit pe maior, toți cei din grupă, mergând grămadă pe lângă targă, din solidaritate și din sentimentul culpei colective; sunt sigur, până în ziua de azi, că am fost mai mulți cei care am tras în el, dar că împușcătura mea l-a doborât. Am vrut să ne urcăm și în ambulanță, ceea ce, firește, nu ni s-a permis, el a ordonat să fie întovărașit de mine, era semnul definitiv al întăietății care mi se acorda la titlul de discipol preferat și am înțeles asta, am fost fericit și nefericit în același timp, gata să mă omor acolo, în fața lui, ca să-i dovedesc recunoștința. El a simțit, cred, ce-mi trecuse prin minte, mi-a surâs peste capul infirmierilor care îi curățau rana, mi-a făcut un semn complice din ochi, „lasă prostiile” a murmurat, suportând apoi admonestarea aspră a medicului care îi interzisese să vorbească. Drumul până la spital a fost prea scurt, am rămas la poartă până după-masă, când m-a cules o patrulă și m-a dus sub arest, la regiment. Toamna, la reluarea cursurilor, doc m-a chemat în cabinetul lui să-mi spună că incidentul e închis și nu mai am de ce mă teme. De bună seamă, ar fi trebuit să revărs asupra lui un potop de mulțumiri, făcându-mă de răs cu stângăcia mea de adolescent, și această umilință inevitabilă, dar respingătoare pentru orice bărbat, ar fi fost, la nivelul posibilităților mele de atunci, măcar un strop de răsplată pentru binele pe care ni-l făcuse; numai că el, omul superior

în cel mai curat înțeles al cuvântului, n-a îngăduit să apară o asemenea umbră în prietenia noastră. „Nu erai de vină, mi-a zis, nici vagabondul acela n-a fost. Suntem victimele unei gândiri vetuste, puștiule, războiul a rămas, paradoxal, în urma tuturor progreselor, de asta ni se pare atât de accesibil și-l lăsăm pe mâna unor maniaci gata să se joace de-a soldații, și când e, și când nu e cazul. Firesc ar fi să nici nu ne vedem la față înamicul, să-l reducem la neputință cu mult înainte de a chema sub arme propriile noastre trupe. Dar în loc de asta îi învățăm pe băieți că e înălțător să moară în bătălii, îi împingem să renunțe la viață mai lesne decât la un bilet de metrou după călătorie și așa ajungem să cucerim teritorii plătind un tribut mai mare decât învinșii care le apără. Poți imagina ceva mai absurd?”

Am răscolit amintirea până la capăt. Rămân cu ea în mâini, o privesc printre faldurile ambalajului, a și început, să-mi fie teamă de ce urmează, sunt întâi speriat și pe urmă uimit, capul mi se luminează pe neașteptate, conexiunile numai ghicite îmi împânzesc cu milioane de radiații cortexul care se împotrivește din răspuțeri, fiecă neuron e supus unor tensiuni dincolo de pragul electrocutării, aș vrea să mă gândesc ce am de făcut, nu mai e loc pentru propriile-mi gânduri; creierul meu e un calculator închiriat unui client care îl exploatează fără să-i pese că-i pune circuitele în primejdie, zadarnic mașina încearcă să se apere, să păstreze o rezervă de unități de calcul pentru mine, stăpânul ei, zadarnic caută să-mi dea de veste asupra pericolului – clientul, cu afacerea lui urgentă, o copleșește. Sunt nevoit să aștept până ce se va potoli această adevărată reacție de respingere a grefei – fiindcă adevărul e o excrescență tumorală malignă implantată cu forța în mintea și în sufletul meu – și-mi rămâne și speranța de a mă fi înșelat, adică două răgazuri care, cheltuite cu parcimonie, mi-ar ajunge cel puțin până aș fi în stare să hotărâsc cum e de procedat mai departe. Și, oricum, sunt două șanse pentru Hendricks, i le acord cu demențială speranță, îl implor să mă umilească definitiv în fața întregii lumi, mă pregătesc să-mi îngrop ingratitudinea odată cu mine...

Într-adevăr, cheia întâmplărilor e aici. Trebuie să o ridic. Bineînțeles, nu mă pot preface că o ignor, acum *nu mai vreau eu* să mă prefac. O voi lua și, probabil, i-o voi arăta zeului, iar prin asta douăzeci de ani de adorație mistică se vor destrăma ca o pânză putredă.

„După cum vezi, bâzâie mai departe difuzorul lui doc, îți descriu cu exactitate poziția ta în clipa de față, chiar dacă par lipsit de menajamente, fiindcă trebuie să te obișnuiești tu mai întâi și pe urmă să ne obișnuiești și pe noi cu situația. Gândește-te la rece – ai făcut un salt într-o lume nouă, căreia îi ești, deocamdată, singurul locuitor. Toate obligațiile care te țineau legat de lumea cea veche au încetat prin însuși acest fapt. Pozițiile privilegiate pe care ți le câștigaseși, de altfel pe bună dreptate, titlul de salvator al orașului, postul de șef de divizie la Thunderbird, rangul de protocol zero, primirea ca membru de onoare al clubului sunt, fără excepție, ca o coajă de pâine mucegăită față cu un ospaț sardanapalic, dacă le raportezi la ce te așteaptă în viitor.”

N-aș zice că nu mă așteptasem în ruptul capului la o astfel de revelație: premonițiunea, intuiția sau cum s-o mai fi chemând m-a pus în gardă, cred că de asta nici nu sunt surprins foarte tare. Dar și la moarte ne așteptăm, sau, când am uitat-o, căderea cuiva apropiat ne-o amintește negreșit, și totuși nimic nu ne găsește mai nepregătiți decât moartea.

„Vorbește-mi de Gregor, doc!”

„Te îngrijorează?” mă iscodește și-mi pare că ochii-i strălucesc prin materia transparentă a căștii, iar dacă nu i-au strălucit, tot îi surprind interesul în vocea care devine expresivă chiar la difuzorul impersonal.

„Vreau să am cugetul liniștit, răspund, și-mi dau seama îndată că mint, că, așa puternic cum pretinde el că am ajuns, locuitor unic al unui nou continent, tot mi-am luat în bagaje murdăriile mari și mici săvârșite în lumea veche. Și când rostesc numele lui Gregor, îl am în vedere și pe al celuilalt, continui. Se știe în ce măsură i-am furat?”

„Te îngrijorează că i-ai furat sau că se știe?” întrebă, tot mai interesat. Vrea să-mi afle slăbiciunile, asta aș vrea și eu, dar din cu totul alte motive.

„Credeam că treburile astea se condiționează, îmi dau cu părerea, și el e întru totul de acord, acum e de acord cu tot ce i-aș debita, face parte din joc și asta. Rugămintea mea e să nu-mi ascunzi nimic, continuă să te porți fără menajamente.”

Hendricks se mută iar pe fotoliu, a obosit să-mi arate afecțiune, sau îmi dă de înțeles că se distanțează ca să rămână nepărtinitor. Îl privesc, mișcările capului îmi mai provoacă doar o amețală suportabilă, iar degetele înșirate pe traiectul digestiv mi s-au desfăcut și atârână moi, ca un stol de lilioci adormiți. Mă simt aproape ca înainte de a fi explodat laboratorul, adică așa mi se simte trupul, deocamdată singurul câștigător al acestei curse cu obstacole printre lăzile de gunoaie; deși n-a contribuit la întrecerea cu pricina, doar a cules rezultatele – și de fapt nu în numele lui m-am străduit să înving?

Privesc silueta fără chip din fotoliu, nu l-am mai văzut niciodată pe individul ăsta cu nume de împrumut; și-a luat ca pseudonim porecla unui foarte popular erou de roman-foileton, care odinioară întrupa visul romantic al tuturor adolescenților ahtiați după isprăvi răsunătoare – doctorul supranumit Brett Hendricks, cel mai curat, mai generos, mai deștept și mai combativ dintre personajele literare de largă circulație de pe vremuri. Sau coincidența de nume e pur și simplu întâmplătoare, ca în cazul preceptorilor pe care îi cheamă Degas, al băcanilor în ale căror acte scrie Wagner, al fotbaliștilor care le dau gata pe studenți când se recomandă O'Neil?

„Despre contribuția lor la experiment, zice, am înțeles că se așteaptă lămuriri mai degrabă de la tine. Doar ai lucrat singur în laborator, fără să mai înregistrezi rezultatele în banca de date, așa că altcineva n-are cum să știe prea exact în ce stadiu erai cu experimentul. Și tot singur ai fost înainte de explozia ultimă a laboratorului, când computerul a acționat asupra ta.”

Cred și eu că n-am înregistrat rezultatele, știam că oamenii lui Boyne le verifică zilnic și raportează „patronului” ce progrese am făcut – nu făcusem niciun progres.

„Totuși parcă nu de formația genetică vorbeam”, îl întrerup pe numitul Hendricks.

„Dar procedăm prin eliminare, îmi explică el, uimit că nu înțeleg atâta lucru, de vreme ce programul dat de Gregor calculatorului nu mai există. Atunci, din două una – sau lucrările tale intraseră în faza finală, deci Mark nu a făcut altceva decât să arunce laboratorul în aer, cu care prilej, în împrejurări ce urmează să le clarificăm împreună, respectivul germen a venit în contact cu organismul tău sau, dimpotrivă, performanța al cărui

beneficiar în exclusivitate ești se datorează lui Gregor și Sorensen, aportul tău la reușită fiind, într-un fel, neglijabil.”

Ce-am vrut am căpătat, o mai limpede expunere a situației nici cel mai bun prieten nu mi-ar fi făcut-o; degeaba intru în crize de orgoliu, degeaba am strângeri de inimă și aş porni în căutarea unei ființe pe al cărei umăr să plâng. Într-adevăr, eu sunt singurul în stare să delimitez contribuțiile fiecăruia dintre noi la nebunia magistral pusă la cale de Mark, narcomanul sinucigaș, și răspunsul, pe legea mea, nu mă avantajează chiar deloc.

„Personal, continuă Brett, dacă-mi ceri părerea, eu înlătur din capul locului cea de-a doua eventualitate, și asta pentru binecuvântatul motiv al exploziei. Din punct de vedere psihologic, o spun ca medic, întreprinderea lui Gregor, așa dezaxat cum era el, se justifică doar în condițiile când reușita formației genetice era deplină; băiatul te-a silit să repeți destinul unui Sorensen înfrânt, ca să se răzbune, prin intermediul tău, împotriva noastră, a celor care, în viziunea lui, îi distruseserăm maestrul. Dacă Sorensen, cu lucrările în domeniul ciberneticii, ar fi ajuns la un progres evident, Mark, ca să-l reabiliteze, ar fi divulgat cu dragă inimă rezultatele. Dar Sorensen, cred eu, s-a împotmolit, iar omul lui a vrut să-ți pună bețe-n roate ca să nu-i discreditezi idolul prin succesul tău. Bănuiesc că programul dat computerului din laborator a fost să analizeze calitatea formației tale genetice și în funcție de concluziile analizei să declanșeze sau nu explozia. Înțelegi? Dacă formația se dovedea un fiasco, lichidarea ta nu-și avea rostul, tu trebuia să trăiești pentru a dovedi că ai dat greș și a-l disculpa astfel și pe Sorensen. Asasinatul urma să funcționeze numai cu scopul excluderii unui real adversar al magistrului și în condiții care să repete circumstanțele dispariției acestuia. O minte dezechilibrată e aptă de asemenea combinații, pe cât de meticuloase, pe atât de surprinzătoare.”

E un cântec de pasăre măiastră ce-mi spune acum bunul meu amic, și descopăr că sunt foarte dispus să-i dau dreptate; Doamne, nu m-am desprins nici cu un deget de lumea pe care, o dată împlinită experiența, eram sigur că o s-o las în urmă, la distanțe astronomice! Sunt unul de-ai lor, noul continent unde am ajuns fără știință și aproape fără voie nu-i tărâmul detașării și al libertății; vanitatea de mare descoperitor, slăbiciunile, neputința de a răspunde provocărilor au întins punți spre toată fauna respingătoare de dincoace, au coborât noua ipostază a lumii dedesubtul celei vechi, ca

pe o și mai teribilă bolgie infernală, jivinele vor da buzna să se lăfăie alături de mine, îmi vor smulge taina puterii, se vor bate s-o stăpânească, mă vor tăvăli laolaltă cu ele, până când o lovitură de gheară sau de copită mă va azvârli dincolo de scenă, în magazia cu vechituri a teatrului. N-am fost pregătit să fac față unei astfel de descoperiri, totul părea o joacă frumoasă și atât, niciodată nu m-am întrebat serios ce va urma după izbândă, vedeam fericirea, carele de triumf, retragerea în culmea gloriei, cum se spune, o viață suficientă sieși, în grădini înflorite...

„Te las, spune doctorul, ai mare nevoie de odihnă, străduiește-te să dormi!” și nu știe că dorm de atâta vreme, încât salvarea ar fi să mă trezesc; dar uite că drumul pe care m-a dus cu ambulanța se răsucesce fără întoarcere într-un somn nesfârșit, legile visului au ajuns de nesuportat și singura mea șansă de supraviețuire e să mă adaptez legilor acestora cu logică strâmbă – altfel, așteptând pasiv trezirea, risc să nu mai văd niciodată dimineața de primăvară de dincolo de geamul vopsit al mașinii. Brett iese, după un ultim semn cabalistic care ar vrea să mă asigure de prietenia lui veșnică. Sunt singur, halatul alb de adineauri îmi ridică de pe pat resturile dejunului și dispare cu ele, aparatele de control bâzâie în surdina. O muzică îmi răsună iar în ureche, o cantată de Bach, corul și orga dialoghează contrapunctic, nu descifrez versurile în germană, e o ironie fără pereche în predispoziția asta pentru fraze muzicale solemne, cu întrebări și uimiri adresate necunoscutului, un psiholog ar descifra din nou reflexul unei dorințe refulate, cea de a stârni compasiunea.

Închid ochii, cam de prea multă vreme mă rezum să închid și să deschid ochii, ca și cum prin asta aş putea să fragmentez realitatea în fâșii discontinui și să aleg, de ici, de colo, numai bucățile convenabile. Profitând de întunericul atât de potrivit muzicii, corpul, care se socotește pe nedrept ignorat, începe să-și facă simțită prezența; mi-l închipui cu ușurință străbătut de viruși încă activi, care se divid în ritmuri drăcești, doar-doar vor apuca să mă infesteze, pe când semenii lor, închiși în minuscule carapace și depozitați de-a lungul vaselor de sânge, pe sub piele, în pereții organelor, în mușchi, în mucoase, zac ca într-un imens columbar, urnele li se îngrămădesc în locurile devenite neîncăpătoare, amenințând să-mi strivească țesuturile, să-și facă drum și să curgă

din mine, în lanțuri, ca firele albe de mușgai ce ies din pereții igrasioși, dar și mai cumplit ar fi dacă această moarte a lor e numai vremelnică, dacă în micile capsule de materie inertă ei se pregătesc să dea un asalt general, și atunci sunt pur și simplu un furnicar, un fagure suprasaturat cu ouă în pragul ecloziunii, dintr-o clipă în alta puii fără număr care mă populează vor sparge cojile subțiri, vor năpădi aerul, risipindu-se prin gurile de ventilație asupra orașului...

Trebuie să fi dormit, iar dacă dorm în continuare s-a produs un salt care a schimbat timpul și locul acțiunii – mă trezesc pe o terasă din piatră; în spate e intrarea în apartament, în față se întinde pădurea întinerită de primăvara cu priveliștea lacurilor strânse în chingile defileului montan, dincolo de care, ca o dungă sinilie la coada cerului învăpăiat de amurg, se întrevede marea. Stăm în câte un fotoliu, eu și doctorul, de lângă noi pornește o scară spiralată, romantică, răsucindu-se printre înflorituri din fier forjat, la picioarele ei zăresc o alee asfaltată care duce până la gardul înalt, unde e o poartă, acum deschisă; dincolo de ea, teritoriul clinicii se termină. Înregistrez cu repeziciune detaliile, am capul limpede, amețea mi-a dispărut, e posibil să mă fi înzdrăvenit de-a binelea, iar dovada mi-o dau Brett însuși, îmbrăcat numai în halatul de lucru și faptul că mă aflu în aer liber – deci pericolul pe care îl reprezentam pentru semenii mei a ieșit din actualitate. Vorbă să fie, îmi spun, o să capeți îndată înfirmarea!

„Mergem merge?” întreabă Hendricks, zâmbitor.

„Splendid!” îi replic pe același ton. Vreau să lămuresc iute situația, n-am idee cât timp vom fi lăsați singuri.

„Cu atât mai bine! exclamă el. Ne-am trecut examenul în chip strălucit. Măine apare patronul, cu tot consiliul de administrație, să te ia de aici în triumf. Laboratorul a fost refăcut integral, ți-au găsit și o echipă nouă. Boyne o să-ți cadă în genunchi ca să-i ierți lipsa de încredere! așa că ai tot institutul pe mână.”

Mă entuziasmez cum știu mai bine, îl împing pe actor în fața cortinei și el reușește mulțumitor această primă apariție în public, îi subestimase talentul. Îi fac semne să se agite cu cât mai multă convingere, ca să distragă atenția de la silueta mea golașă, prea la vedere în spatele pânzei străvezii, dar mă interesează reacția

spectatorului și nu am unde să mă ascund.

„Minunat, pronunță emisarul meu, cu o dicție impecabilă. Fii sigur, doc, că n-am să-i uit pe cei care mi-au fost alături în cumpăna asta; de fapt, am impresia că se reduc la unul singur: tu.”

Despre conte nu suflu o vorbă, e bine să nu-i rostesc numele în împrejurarea asta.

N-am mai văzut de mult cum arată Brett în carne și oase, îl confrunt nu cu imaginea lui doc din sufletul meu, aceea rămâne intangibilă, pentru zilele bune care nădăjduiesc că vor veni, îi confrunt cu portretul-robot din memorie. A slăbit, i s-a ascuțit fața, pielea i s-a închis la culoare, surâsul îi strâmbă mai departe buzele, e ceva nou în trăsăturile astea, desigur, e nou felul cum îi văd, cum îl rup de icoana din mine și recunosc în sinea mea că pe chipul acestui Brett viu s-au înscris urmele anilor, urmele grijilor de acum și de altădată, că oboseala i-a supt obrazul, încordarea îi întunecă ochii, se simte cât îi e de greu și lui, cum bravează ca să mă liniștească; ciudat cât de îndepărtată și convențională a rămas imaginea de pe vremuri, cât de seacă și inexpressivă, și cum deodată omul, coborât de pe soclu, îmi devine familiar, îl redimensionez înălțându-l.

„Foarte bine, acceptă, iar veselia nu l-a părăsit, de-acuma îți poți aminti de cine și de ce poștești.”

„E vorba de tine tot timpul, ripostez și în gând îi țin pumnii, îmi vine să-i suflu replicile pe care aş vrea să le aud din gura lui. Știi, dacă tot ai adus vorba, îmi amintisem de întâmplarea aceea de acum douăzeci de ani, când eram la manevre și atunci, în poligon te-am... am tras în tine. Din ce încurcătură m-ai scos!”

Râde:

„Vrei să treci și povestea asta în contul obligațiilor tale? Trece-o, sunt curios cum ai să mă recompensezi!”

Îmi întind picioarele pe scăunelul pus alături și mă așez mai bine între perne.

„Ești om bun, doc! Nu cumsecade, care își vede de îndatoririle lui de

cetățean și tată de familie, fără să-și supere vecinii și atât. Un om structural bun...”

Mă întrerupe, râzând din nou:

„Nu cumva îmi pregătești necrologul? Prea spui numai lucruri minunate!”

Îl spionez de după cortină, nu pare deloc încurcat, nici prevenitor.

„Le spun fiindcă meriți cu prisosință să-mi devii tovarăș în noul continent. E singurul mod de a te răsplăti, nu am la îndemână ceva mai bun pentru tine. Nu știi ce părere au alții despre doctorul Hendricks și în ce măsură și-au dat seama de frumusețea ta omenească. Dar eu mă laud că te-am verificat în nenumărate ocazii și te cunosc prea bine ca să dau importanță, de pildă, unor vorbe spuse la necaz sau în momente de prea mare entuziasm și care nu se potrivesc cu niciun chip nobleței și bunătății tale.”

Îmi caută ochii, surprins, lovitura și-a găsit ținta cu mult mai multă precizie decât pe vremuri, în poligon, expresia privirii i se schimbă, e neliniștit deodată, mă cuprinde scârba pentru ce fac și pentru ce va face și el foarte curând.

„Să nu te superi, continui, dacă ți se pare că am căpătat un aer de superioritate; la indemnul tău m-am desprins de lume, era vechea mea marotă, o știi; oricum, văzute de la distanță, multe frământări de odinioară se dovedesc niște fleacuri, dar nu mi-am uitat prietenii și obligațiile...”

Surâsul lui și-a pierdut siguranța, am impresia că se și ivește între noi o umbră de încordare.

„Iartă-mă, băiete, ripostează, nu prea înțeleg ce fel de vorbe arunc eu la necaz și la bucurie, nu-mi dai un exemplu, mai bine”

Actorul, cu textul învățat și exercițiile de frazare conștiincios repetate, face un pas înainte:

„Păi, chiar atunci, după accidentul de la tragere, am avut o discuție; ți-a ieșit din minte, desigur, e multă vreme. Tu, care nu ezitaseși să scapi, cu riscul vieții, un vagabond nenorocit, un narcoman a cărui dispariție n-ar fi fost plânsă de nimeni și pusă în răspunderea nimănui, regretai că suntem nevoiți, pentru a cuceri un teritoriu, să plătim un preț mai mare decât al învinșilor care îl apăra, ceea ce e o absurditate fără seamăn. Firesc ar fi,

spuneai, să ne lichidăm adversarii, fără să-i vedem la față; și asta înainte de a fi chemat sub arme propriile trupe.

Se strâmbă, se încruntă nemulțumit:

„Ai o memorie grozavă dacă îmi reproduci cuvintele după atâta vreme, cu condiția să fie ale mele.”

E rândul meu să zâmbesc:

„Nu merg cu firea ta, cu sacrificiul de atunci, încă atât de proaspăt când tocmai le rosteai. Cine acceptă un glonte de dragul unui paria și totodată visează genociduri? Sau, dacă le-a făcut pe amândouă, e limpede că una dintre ipostazele lui era falsă, dar în niciun caz aceea care trebuia să-l coste capul.”

Încă nu înțelege unde vreau să ajung.

„Mă supui unor teste, întreabă, vrei să te convingi că merit încrederea de a-ți fi tovarăș? Parcă te contrazici.”

Îmi iau ochii de pe chipul lui. Văzându-l, mi-ar fi greu să continui, dar actorul e nepăsător, nu urmărește decât spectacolul, arta lui e să stârnească emoții, indiferent de conținutul textului ce i se încredințează.

„Te rugasem să nu te superi, spun, mă port cum m-ai învățat, fără conștiința niciunei răspunderi.”

„E dreptul său, admite. Zi mai departe, povestea, cu războiul o spuseseam la bucurie sau necaz?”

Aș râsufla puțin, dar nu se poate, dacă vreau să păstrez inițiativa:

„Ne întoarcem în zilele noastre, la experimentul meu reușit. Sau nu al meu. Ai afirmat de mai multe ori că sunt imun la acțiunea oricăror germeni patogeni dintre cei existenți sau realizabili vreodată, că nu mă mai pândește nicio maladie cunoscută sau imaginabilă. Cuvinte entuziaste, aruncate sub impulsul bucuriei de a fi izbândit. Dacă un altul le-ar fi luat în litera lor, conchidea că mi-ați inoculat, pe lângă virușii apăruți pe cale naturală, și alții, de cultură, obținuți în laboratoarele lui Thunderbird. Nu răspunde, doctore, încă n-am isprăvit! Într-un institut ca al nostru, virușii de cultură

capătă niște calități, hai să le numim astfel, care îi prefac în cel mai cumplit flagel din câte au amenințat vreodată lumea asta, altminteri bântuită mai toată vremea de nenorociri felurite. Adică devin rezistenți la absolut orice gen de antibiotic, adică maladiile provocate de ei ajung cu desăvârșire incurabile. Nu e nimic nou în asta. De când a apărut ingineria genetică, oamenii se tem că un astfel de germene, realizat pentru nevoile cercetării, poate scăpa din eprubetă, printr-un accident, și poate stinge mai devreme sau mai târziu toată suflarea de pe Pământ. Nimeni nu i-ar sta în cale or, dacă iau de bună afirmația ta de ieri-alaltăieri, nimeni nu i-ar fi stat, până ce am ieșit din incubator eu, omul cu sănătate de fier, cel care vine de hac tuturor agenților patogeni ai prezentului și viitorului. Și acuma închipuie-ți următoarea situație, doc! Câțiva indivizi, deținători ai secretului meu sau al lui Sorensen, fabrică o cantitate din mult discutata și disputata formație genetică, pe care o administrează prietenilor, familiilor, simpatizanților, partizanilor, într-un cuvânt unei elite selectate conform oricăror criterii. Pe urmă pun la punct și un virus sau o clasă de viruși pe care, prin mulații, îi învață să atace numai oamenii, cruțând celelalte viețuitoare, sau dintre oameni numai unele rase, socotite indezirabile, sau numai bătrânii a căror vârstă îi face inapți pentru muncă, sau numai copiii. Moartea poate fi instantanee, sau poate surveni după un timp, victimele, prin acțiunea combinată a unor substanțe toxice cu efect psihologic, se pot strânge într-un loc unde cadavrele să fie lesne de înlăturat, pot săpa ele însele gropi uriașe, cu mașini-unelte de mare randament. De altfel important e doar ca învinșii să se adune laolaltă, un calcul simplu demonstrează că trupurile tuturor semenilor noștri care populează în prezent planeta nu ocupă un volum mai mare de vreo trei kilometri cubi. Așadar virușii ar fi împrăștiați cu mijloace potrivite, iar elita ar aștepta dispariția de pe lume a adversarilor pe care nici nu i-ar vedea la față. Detașamente ale aceleiași elite ar acoperi apoi cei trei kilometri cubi de cadavre, ca să-i scutească pe supraviețuitorii sensibili de un spectacol respingător. Trupele de ocupație, abia chemate sub arme, n-ar pierde un singur combatant – de fapt, noțiunea ca atare ar deveni lipsită de înțeles – decât dacă în isteria de după „victorie” bravii cuceritori nu se vor fi măcelărit între ei pentru triumful spiritului de proprietate. Problema milioanei de lucrători care să înlocuiască forța de muncă dispărută s-ar rezolva la fel de simplu: tot prin folosirea unui antidot la acțiunea virușilor, dar a unui cu durată limitată în timp; ca să-și păstreze viața, popoarele „aliat” învingătorilor ar fi nevoite să muncească în condițiile impuse de aceștia, iar cazurile de nesupunere s-ar pedepsi prin refuzul injecției curative pentru luna următoare. Totuși nu te văd cu niciun chip măcar imaginând astfel de orori, deși, oricum, imaginația fiecăruia e liberă.“

Replica purtătorului meu de cuvânt s-a încheiat, sunt cu sufletul la gură, destul de candid ca să mai sper într-o explozie de indignare din partea doctorului, să iau calmul lui – ce-i drept, aparent – ca pe liniștea sub care se acumulează mânia celui lezat de moarte, ca pe o lipsă de reacție datorată surprizei, ca pe impactul unei lovituri cumplite, în urma căreia simți nevoia să-ți reasezi în grabă coordonatele tuturor credințelor.

„Evident, fac o nouă tentativă, poate ultima, e numai speculație în ce ți-am povestit, dezvoltarea unor afirmații întâmplătoare ale tale, dar vezi unde ar ajunge un necunosător, și să fim sinceri, situația insolită admite și interpretarea asta. Eu știu însă că nu-mi puteai vâri sub piele viruși de cultură, în primul rând pentru că lucrul cel mai însemnat dintre toate e să ne înfrânăm până și curiozitatea absolut legitimă, dacă răspunsul ar putea pune în pericol, în însăși substanța ei, lumea unde trăim...”

Brett se ridică, aștept să se repeadă asupra mea și să mă ia la palme, dar nu, pășește spre marginea terasei. Mă întreb dacă a avut rost bravada de a-l face martorul gândurilor mele, când nimic, cu excepția unei speranțe nesăbuite nu mai e în favoarea lui; totuși eram obligat față de mine să-i ofer posibilitatea luptei cu arme egale, acum, când din niciun punct de vedere nu mai e egalul meu.

„Ce mă bucură, spune, e că ai găsit singur dezlegarea șaradelor cu care m-ai amuzat. De o jumătate de ceas îmi înșiri numai nerozii, inclusiv nevoia de a avea un companion în noua viață și alegerea mea pentru rolul ăsta. Nu, băiatule, sunt prea bătrân ca să văd în orice prostie o propunere romantică! Și mai e ceva, foarte însemnat, care nu-ți dă prin minte, chinuit cum ești de bănuielile tale nenorocite – trebuie să fii păzit de tine însuși și asta n-o pot face decât eu, câtă vreme mai păstrez o urmă de autoritate morală asupra ta; și o păstrez doar rămânând altfel decât tine, inferiorul tău – ești sensibil la asemenea diferențe.”

Răspunsul mi-a fost dat. Mă sprijin în fotoliu, să nu mă prindă prăbușirea pornită să rostogolească tot ce-mi intră sub simțuri. E liniște, îmi zic, un amurg pașnic dintr-o primăvară bătaioasă, pădurea a înverzit anume pentru întoarcerea mea, Thyl e la poarta clinicii și mă va duce acasă, am întreaga viață înainte, la dracu', atâtea complicații fără noimă, mi-a rămas Thyl cu toată bucuria de pe lume.

„Și dacă tot ai adus vorba de suspiciunile de la care îți reclami tragismul de ființă gânditoare, urmează el, e cazul să-ți spun, cu aceeași franchețe amicală, că și în privința lor te-ai purtat ca ultimul dintre novici. Te credeam mai puțin copil, ca să nu zic altfel, de-asta nici nu mi-am permis să intervin de câte ori ai dat de bucluc, decât, mă rog, în cazuri extreme, ca în povestea cu interogatoriul.”

Se întoarce sprijinit de balustradă, e același om căruia bătrânețea a început să-i dea târcoale, are privirea tristă și obosită, încordarea îi întuneacă trăsăturile; stă ca un slujbaş umil înaintea patronului tolănit în fotoliu, știu că nu se preface, e într-adevăr ostenit de moarte, cu nervii întinși să se rupă, a străbătut o perioadă infernală, de veghe necurmată, a dus în spate răspunderi peste puterile lui, a suportat presiuni din partea unor șefi nerăbdători, violenți și puternici.

„Trec peste jignirile de care-mi faci parte sub masca recunoștinței, spune mai departe, ar fi trebuit să mă învăț cu lașitatea și ingratitudea ta de pe vremea când m-ai împușcat și ți-ai tăinuit vina. Mă întreb numai ce se întâmplă dacă în locul unor oameni de treabă, cum sunt cei de la Thunderbird, nimeresc peste indivizi de teapa celor pe care-i meriți. Uiiți, mi se pare – deși ai vrea să dovedești că beneficiezi de o memorie prodigioasă –, uiiți că ai profitat de tot ce ți s-a pus la dispoziție, fără să te chinuie grija unor astfel de raționamente nefericite; le-ai împrumutat, oferind drept gaj numai o promisiune, și totuși nimeni n-a făcut vreo obiecție, nici chiar Oliver Boyne, iar tu n-ai văzut niciun inconvenient în asta. Ai o vilă de milionar, mașini și servitori înarmați, un apartament la institut, un pavilion special aici, la clinică – destule argumente pentru ca indivizii cu pricina să te fi socotit cumpărat cu voia ta și să te plesnească la prima intenție de împotrivire.”

Se aștepta la o reacție ca asta a cobaiului, poate nu atât de curând, și-a dorit să fiu mai obedient, cu mintea mai puțin limpede, avea nevoie de o pauză pentru refacere, cel puțin de o noapte în care să poată dormi în liniște și e încolțit nu de faptul că i-am înțeles manevrele, ci de promptitudinea acestei înțelegeri. Nu se mai străduiește să mă învăluie cu argumente contrarii, nu dezvoltă un discurs care să-mi înfrângă pas cu pas împotrivirea, îmi oferă doar în rezumat a ceea ce, în alte condiții, ar fi trebuit să mi se dezvăluie după zile în șir de convorbiri persuasive. De asta e brutal, aproape

nu-i mai pasă în ce ambalaj îmi servește lecția de cinism al puterii sub protecția impunității depline, sau trage nădejde că sinceritatea va avea efectul unei palme care să mă dezmeticească.

„Și îți uiți compromisurile, ambițiile, micile șiretenii, pe care, fii sincer, nimeni nu ți le-a impus. Înțelege-mă bine, nu ți le reproșez, sunt slăbiciuni poate scuizabile, cine e înger pe lumea asta? Chiar când ai tras în mine – fiindcă aduci în discuție întâmplarea – ți-am surprins privirile, erai, pur și simplu, un vânător cu arma încărcată, ai apăsător pe trăgaci cu plăcerea dumnezeiască a celui aflat înapoia pustii, te-am înțeles și te-am și iertat. Îmi pare rău doar că lași impresii false, îi obligi pe oameni să se zbată pentru tine și la sfârșit formulezi condiții; în cazul de față, e drept, numai jigniri, dar altfel te costau pielea și poate mai mult: ai văzut cum operează Talbot – închipuie-ți că în cușcă, în locul tău, ar fi pus un nevinovat, pe conte sau pe fata aceea pe care o iubești, nu știu nici cum o cheamă, n-ai socotit de cuviință să-mi spui de existența ei, noroc că zvonurile circulă și aici ca pretutindeni. Ai mai fi avut puterea atunci să taci? Freddie încerca să afle numai cine a distrus laboratorul – un fleac pe care tu oricum nu te gândeai să-l ții pentru tine. De-ar fi fost însă un secret la mijloc...”

Nu încerc să intru în pielea lui ca să-l justific, n-am nevoie de o asemenea operație, dincolo de conținutul peste măsură de josnic al cuvintelor pe care le schimbăm, întrețin cu el și o altă comunicare, adiacentă, strict omenească, mi-l simt solidar în suferință, aproape aș vrea să mă scuș pentru câte i-a fost dat să suporte din pricina mea, e, probabil, reflexul condiționat al prieteniei, al adorației din care m-am hrănit ani fără număr; și, în alt plan, al desprinderii de el, al distanțării, abia incipiente – ele însele generatoare ale unei dureri care nu știu dacă nu ne afectează reciproc – mă cutremură o silă copleșitoare față de această duplicitate. E ca și cum aș binecuvânta călăul care îmi torturează părinții, ca și cum i-aș șterge fruntea de sudoare și i-aș da apă în timp ce el le rupe oasele și le jupoaie pielea, ca și cum l-aș feri de arsuri când el le străpunge carnea cu fiare înroșite. Îl ascult, pradă acestei fascinații a compasiunii și acestei rușini a trădării, fiecare dintre vorbele lui mă înduioșează și-mi deschide răni usturătoare. E totuși o doză de stângăcie în felul cum se poartă, îmi place să cred că eu, unul, aș fi evitat o spectaculoasă răsturnare de situații.

I s-au uscat buzele ca de febră, își desface mâinile încleștate de

balustradă, le freacă una de alta, încet, să le dezmoștească și deodată, fără să-mi mai acorde importanță, pleacă, intră în apartament și închide ușa în urma lui, vrând parcă să-mi dea de înțeles că de acum soarta mea nu-l mai inferează. N-am timp să judec la rece și să decid asupra unor posibile urmări, fiindcă altcineva, un străin dinăuntrul meu, care a și hotărât pentru mine, mă obligă să acționez în clipa asta și-mi transmite porunca atât de autoritar, încât sunt departe de a mă fi dezmeticit când mă ridic în picioare, când pășesc în sus și în jos pe dalele de piatră, cu privirea în pământ, ca unul îngropat de viu sub remușcări, când mă opresc îndelung, rezemat la rândul meu de balustradă, când, în fine, încep să cobor treptele scării, plimbându-mi degetele pe arabescurile din fier forjat, dar cu aceeași privire absentă, întârziind câte o veșnicie din loc în loc, fără să simt pintenul grabei; ajuns jos, pe alee, mă surprind mergând înapoi, spre pavilion, văd de departe, printre pilonii ce susțin cornișa parterului înalt, cum mașina lui Hendricks se îndreaptă către ieșirea principală, cu proprietarul stând pe bancheta din spate, drept ca o lumânare și rigid ca propria lui statuie, doi-trei colaboratori, care l-au condus, intrând iar în clădire, după ce vor fi primit instrucțiuni în privința mea, din nou mă răsucesc, la comanda aceleiași voințe străine, mă duc drept la poarta deschisă înspre pădure, știu că nu e nimeni în preajmă, că mișcările îmi sunt dinainte socotite până la fracțiuni de secundă și că nu trebuie să mă supraveghez.

Mă trezesc printre tulpinile brazilor, în dosul unui tufiș, caut zidurile clinicii și nu le mai descopăr, înseamnă că m-am ascuns destul de bine, destul de departe, dacă nu cumva în visul care mă urmărește atât de tenace a intervenit fără veste o altă schimbare de loc și moment. Înserarea se continuă în noapte, auzul mi se delectează cu un laitmotiv al Anotimpurilor lui Vivaldi, începe să fie frig, din fericire Hendricks pune la îndemâna clienței veșminte potrivite sezonului, fără să ia în seamă capriciile meteorologice, astfel că n-am de suferit deocamdată. Orașul se desfășoară la picioarele mele, înecat în lumini, asemenea corpului unei vietăți oceanice de mare adâncime. Îl privesc fără emoție, nimic nu mă leagă de el, cu toate că, după câte se spunea cu secole în urmă, l-aș fi salvat de la o moarte sigură și urâtă; perspectiva despărțirii nu mă cufundă în mâhniri, nici în meditații despre nestatornicie. E foarte bine pentru amândoi.

Pornesc la vale, după ce mă asigur că nu sunt urmărit sau ținut sub observație, realizez că totuși mă vor descoperi grabnic dacă apelează la câini și încep să caut pâraul cel mai apropiat, să-mi pierd urma prin albia lui. Merg cu greutate, evident, după câte întâmplări m-au tăvălit după ultima vizită la conte, mă tem cel mai tare de întoarcerea stării de boală.

Întâlnesc albia pâraului. S-a întunecat, cerul e străbătut de nori subțiri, care aproape că strălucesc în luminile orașului, ca o nouă podoabă adăugată splendorilor lui. Ezit înainte de a intra în apă; e o prejudecată, de pe vremea filmelor din copilărie, să cred că se vor folosi câini, există detectoare de infraroșii care îmi vor găsi urmele la zeci de ore după ce am trecut și mă vor descoperi oriunde, pe întuneric; totuși pe aici se practică vânătoria în stilul concetățenilor mei prin adopțiune și e sigur că ei vor prefera câinii altor mijloace, le e greu să renunțe la vechile și bunele obiceiuri. Nu-mi fac probleme cu orientarea, pâraiele de pe versantul acesta se adună într-un lac, pe malul căruia vreau și eu să ajung, așa că apa are să mă conducă și să mă ocrotească. Îmi ridic pantalonii până peste genunchi, mă înfășur în haina groasă. Pășesc cu luare aminte pe pietrele lunecoase, străduindu-mă să nu fac prea mult zgomot. Pe undeva pe aici trebuie să treacă drumul special construit pentru pavilionul de onoare al clinicii lui Hendricks, dar nu e nicio lumină în împrejurimi și ar fi cazul să-mi stârnească bănuielele o asemenea discreție. Prea am fugit cu ușurință și prea nu se arată nimeni dornic să mă aducă iar după gratii. Disting în slaba strălucire a norilor o barieră crenelată care îmi taie calea, un pod peste pârau, deasupra căruia trece șoseaua, cum îmi închipuiam, îl traversez pe sub arcada joasă și din locul unde mă aflu, pe marginea ultimei terase săpate în munte, disting printr-o rariște lucirea stinsă a lacului, la câțiva kilometri mai departe și ferestrele celor cinci-șase vile răzlețe, ca niște linii tremurătoare, capricios oglindite în apă. Dacă mă grăbesc de-ajuns, s-o iau înaintea bolii și a câinilor și dacă mă ajută cât de puțin norocul, am o șansă să mă smulg destinului; dețin o putere pe care urmăritorii, cu tot arsenalul lor perfecționat, n-o egalează și un teritoriu de apărat; nu fug anume ca să-mi scap pielea, și lucrul ăsta e mai important decât înstrăinarea, decât stările maladive și anonimatul de care îmi vor face parte anii ce vin. Așa că roagă-te pentru noi. Sorensen, frate, de oriunde ești și orice sentimente mi-ai purta – izbânda acestei nopți va fi una comună; dacă dau greș,

niciodată n-are să mai fie un al treilea, să ne salveze.

Domeniul contelui e împrejmuit de un zid de piatră vechi de secole, despre care se zice că a fost ridicat de sclavii strămoșilor Crane, îndată după colonizare, dar cu timpul pământurile familiei s-au împuținat într-atâta, încât, pe la începutul veacului nostru, stăpânul de atunci al conacului a ipotecat, în lipsă de alte bunuri, parcul și o mare parte din clădirea însăși; creditorii, deveniți proprietari vremelnici, au spart zidul de incintă și au croit un drum pe unde circulau zi și noapte căruțe încăpătoare, cu mărfuri trebuincioase negoțului lor, depozitate de-a valma în saloanele prefăcute în magazine; tatăl lui Simon a reușit să răscumpere și să restaureze conacul părintesc, dar această pioasă operă de reintegrare l-a costat prea mult ca să-i mai rămână bani și pentru zidul înconjurător, iar prietenul meu a lăsat, numai din respect filial, spărtura neatinsă – de altfel, de pe urma împrejmuirii și a poveștii debitate amatorilor de asemenea istorii, câștigă sume care ar acoperi de zece ori costul reparațiilor. Mă furișez pe sub bariera simbolic pusă în calea intrușilor, sar peste gardul de sârmă instalat pentru eventualitatea că intrușii ar fi insistenți și mă strecor pe lângă căsuța paznicului a cărui misiune este să pună pe fugă respectivii intruși, dacă aceștia ignoră avertismentele politicoase reprezentate de gard și barieră: din fericire, în zilele noastre poliția a preluat integral sarcina de a veghea somnul conștient Crane, astfel că paznicul a ajuns și el o figură istorică, dobândind funcții de protocol, iar o patrulă polițienească e mai ușor de înșelat decât un bătrân și vajnic servitor – dezavantajele modernizării!

Îl descopăr pe Simon în seră, după ce străbat parcul ca niciodată pustiu și urc treptele dinspre lac ale terasei – arhitecții orașului, cu terasele lor mărginite de scări care duc spre apă sau spre pădure au ajuns la manierism. Contele e cu cineva, așa că mă retrag în umbră, dar oaspetele pleacă surprinzător de repede și Sim rămâne singur, să-și termine băutura. Nu pot să intru cu un aer firesc, ca și cum aș fi venit să continui serata întreruptă, să arunc un „bună, conte!” și să mă delectez, cu doza de umor îngăduită de situație, la priveliștea descumpănirii lui. Nu merge să mă amuz, prea știu câte necazuri i se vor trăgea de pe urma vizitei mele. Mă apropiu, ținându-mă în umbra palmierilor, și pașii nu-mi sunt precauți, ci umili. Mă grăbesc și sunt în stare să aștept până la ziuă ca el să-mi remarce prezența,

până m-or ajunge din urmă câinii, ori detectoarele de infraroșii, fără să am sentimentul că am scăpat ocazia de a mă salva, totuși singura ocazie, și ea cu șanse minime de reușită. Prea târziu învăț să mă port, constat cu o înțelepciune inutilă ca o proteză stricată și chiar acum Crane ridică privirile și într-adevăr îl șochează apariția mea, numai că prefer să nu mă uit.

„Phil!...” șoptește. Paharul îi tremură între degete, încearcă să-l pună pe măsută, bâjbâie neajutorat. De-ar fi vorba doar despre mine, în clipa asta mi-aș lua tălpășița. Surâd cu jenă, parcă mi-ar întinde cineva colțurile gurii. *„Ce-i cu tine, bâiguie, ce s-a întâmplat?”*

Aș vrea să-i strâng mâna, sunt sigur că asta l-ar liniști mai mult decât orice frază persuasivă, cuvintele nu-și au rostul între noi. Renunț îndată, nu știu cât i s-a spus despre experiențele încercate de Hendricks cu mine, în orice caz destul ca să aibă repulsia firească a omului sănătos la contactul cu un purtător de viruși; încă n-am învățat să mă port ca într-o lume străină, va veni și timpul când mi se vor angaja meditari pentru această nouă materie!

„Am nevoie de tine, conte. Crede-mă că nu era de ales, altfel nu ți-aș fi făcut necazul ăsta!”

Lasă paharul jos, n-a mișcat decât mâna, corpul întreg îi e înțepenit și acum brațul i se agită fără rost, în căutarea unui reazem pe care nu-l mai găsește.

„Ce-ai de gând?” pune, în sfârșit, întrebarea esențială, dar cu spaima unui bătrân atacat de o ceată de huligani pe o stradă pustie.

„Fug, îi răspund. Ajută-mă!”

E tot surprins, deși nu-și putea închipui că am trecut pe aici să-i zic bună seara. Inerția lui mă stingherește cumplit, dar insist, n-am nicio variantă.

„Pe unde ai intrat?”

E la curent cu evenimentele, bine că nu mai trebuie să-i explic și să mă justific.

„Prin spărtura din împrejmuire, nu m-a văzut nimeni. Ascultă, vreau să

dispar de aici chiar acum. Ajută-mă!”

Sare de pe scaun cu o mișcare precipitată, numai ca să se apere și o dată ajuns în picioare se pierde iar, îl lasă puterile.

„Conte, încerc din nou, cu moartea în suflet, și voi încerca de alte nenumărate ori, în prostie, amândoi am înțeles asta, nu sunt un nemernic care umblă să iasă din propria lui combinație eșuată, miza e infinit mai grea decât îți închipui. Dacă ți s-a relatat...”

Ridică mâinile, în semn că nici nu vrea să i se relateze.

„În regulă, reiau, nu e nicio fericire să aflu, absolut nici una. Ajunge să știi că inși de felul celor pe care îi disprețuiești mi-au impus jocul lor înainte să-mi fi dat seama. Ai promis o dată că mă sprijini, altfel n-aș fi venit. Ai promis singur, e penibil că-ți amintesc, m-ai socotit de o seamă cu tine...”

Face eforturi să se controleze, își trece palmele peste obraji, ochii i se mai limpezesc. Stăm în bătaia luminii, la trei metri unul de altul, port haine de spital, elegante și călduroase, dar de spital, orice servitor trecând prin seră mă poate zări și poate da mai târziu relații. Crane se încăpățânează să mă țină aici, la vedere, compromițându-se degeaba, fără să mă aprobe, fără să mă refuze. Timpul ne macină pe amândoi și ne desparte; pesemne că un răgaz mai lung, în cursul căruia Simon să cumpănească în voie, mi-ar da câștig de cauză, așa îmi place să cred.

„Hendricks e unul dintre ei, spun, deși asta o să-l sperie și mai tare, a premeditat totul, a construit pavilionul special pentru supravegherea celor dintâi mutanți, sub îndrumarea și cu sprijinul direct al armatei. Dar și el a avut un moment de slăbiciune astă-seară, sau unul de omenie socot – m-a prevenit de primejdie, m-a lăsat să dispar, lui i se datorează faptul că nimeni nu mi-e încă pe urma întârzie să anunțe evadarea.”

Începe să se miște încet. Ocolește măsuța, scaunele cramponându-se de fiecare, ca și cum ar avea nevoie de rezemători să nu cadă. Chipul lui nu și-a pierdut nimic din noblețe, e chiar mai distins, de o virilitate mai expresivă, fiindcă paloarea îi accentuează trăsăturile, desenul aspru al gurii, cenușiul ochilor, linia nasului aristocratic. Orice martor al discuției noastre și-ar îndrepta, de la prima vedere, toată simpatia asupra lui, mai cu seamă după ce deodată începe să

zâmbească și gesturile i se rotunjesc, firești, lipsite de încordare. E un bărbat frumos, într-adevăr, plin de farmec, sigur de el, stăpânind conjuncturile și întâmplarea, o prezență încurajatoare, genul de om care a învățat prea mult de la viață ca să se mai lase dus de valul evenimentelor. Ce mare păcat că am ajuns în seră cu zece minute prea devreme!

„Pricep, răspunde laconic, vocea de bariton, ușor pozată, și-a regăsit timbrul de zile bune. Ce-ți trebuie, băiete, zi repede! Să te duc undeva cu mașina? Am trece ușor, dacă ești cu mine.”

Întoarce puțin capul, să asculte.

„Ei, chem o mașină? Sau mai bine o scot chiar eu din garaj. Rămâi aici.”

N-aș fi auzit, dacă nu se oprea. Lătrături de câini, departe, în spatele conacului, vin până aici din mai multe direcții, după cum le poartă ecourile și vântul. Întâi câteva, întărite, apoi un vacarm dezlănțuit din gâtlejurile a zeci de lighioane puternice, năvălind să se arunce asupra oricărei prăzi și s-o sfășie. Haita de ogari a lui Simon Crane, vestită în tot ținutul, ca și herghelia de altfel. Strigătele hăitașilor se amestecă printre lătrături, la fel de sălbatice; nici oameni, nici câini nu par nemulțumiți de această solicitare, la un ceas hărăzit mai mult odihnei – plăcerea acțiunii își spune cuvântul și la fel recompensele sistematice pentru lucrul bine făcut. Conte depășește momentul, îmi surâde iar și recunosc în privirea lui un licăr de mândrie seniorială față de atâtea dovezi ale vredniciei supușilor patrupezi și bipezi – neapărat în această ordine. Știe să zâmbească fermecător. Întrunește, în persoana lui, exact acele calități cerute de locul pe care îl ocupă, de parcă i-ar fi fost conferite ereditar, odată cu titlul. Se vede treaba că mai toate strădaniile neîmplinite ale atâtor strămoși au răbufnit în el, la a zecea generație după colonizare; el răzbună cinstea fetelor seduse de vânătorii de zestre, răzbună înfrângerile soților și taților pe terenul de duel, pierderile de avere, mezialanțele strecurate silnic în sângele familiei de câte un petrecăreț, șirurile de urmași bicsnici, de vlăstare nepricepute, care au mânjit blazonul cu istoria de ocară a unor linșaje rămase de pomină; el e descendentul râvnit de zece rânduri de părinți, să le încununeze aspirațiile spre perfecțiune, spre zece feluri deosebite de perfecțiune, dar cred că le definește pe toate, cu o naturalețe imposibil de dobândit în alt fel decât prin harul eredității.

Ai grijă, îmi recomandă, să nu ieși până mă întorc, sau mai bine ascunde-te undeva, printre chiparoși poate. N-am să întârzii.”

Așa cum prevăzusem, suferința adevărată mă vindecă de exclamații retorice și de gesturi largi. Sunt un elev bun, mă laud că întotdeauna am fost, chiar când trebuie să mi se explice, de autorități recunoscute, lecțiile din programa școlară.

„Nu te mai osteni, Sim!” îl rog. Urmează o bine afișată descumpănire, încep să mă obosească repetițiile, nu înțeleg de ce ne agățăm cu toții de aparențe, la nesfârșit

„Ce-i asta, renunți, ești nebun?”

Reduc distanța dintre noi la un metru:

„Nu încerca să fugi, altfel te îmbrățișez frățeste și te sărut pe amândoi obraji, am viruși care nu iartă. Așază-te!”

Câinii trec, se îndepărtează, tropotul unor copite îi însoțește, ies pe poarta principală, încă nu mi-au adulmecat urmele.

„Când ai fost cel adevărat, întreb, astă-iarnă, când mi-ai oferit sprijin ca să te reabilitezi pentru ce i-ai făcut lui Sorensen sau acum? Îți remarc naturalețea jocului, te pregăteai să mă denunți ca și cum ai fi rămas tu însuși. Cine? Aristocratul, jucăria de lux a orașului, prietenul? Tace, încă își mai închipuie că stropul lui de noblețe a rămas neîntinat, dacă îi schimbă din nou definiția. Adineauri a fost un individ, să-ți ceară câinii, ți-a spus exact în numele cui vine și ce intenționează cu ei. N-ai avut putere, când m-ai văzut, să mă alungi îndată, sub orice pretext. Dar ai găsit câtă îți trebuia ca să mă împingi în brațele lui Hendricks, să nu-ți lași astfel nicio portiță de salvare pentru când nu voi mai fi.”

Tace mai departe, îndărătnic, sau mă ignoră, tocmai își fabrică următoarea personalitate, pe care și-o va îmbrăca la miezul nopții, ora schimbării datei în calendar. Ca și mine, până în urmă cu două-trei ceasuri. Dacă îl vor lua să participe la urmărire și dacă ne vom întâlni acolo, în afara uzanțelor protocolare, lupta noastră va fi una fratricidă, între doi avortoni. Cu deosebirea, nu știu cât de semnificativă, că eu refuz să devin călău.

„Pe Sorensen, spun, ai avut înțelepciunea să-l părăsești mai din vreme, când ți s-a lămurit ce soartă i se rezervase; ai ridicat mâinile, ca adineauri, în semn că nu vrei să afli despre invenția lui și te-ai convins pe urmă, printr-o alchimie obscură a justificărilor, care ți-e proprie, că te-ai retras fiindcă nu meritai cinstea colaborării cu el. Hendricks nu și-a mai dat osteneala să te includă în joc, prevenindu-te, a mizat fără greș pe lășitatea ta, atunci ca și-acum: nu cumva ai mers până acolo încât să pui la cale explozia pentru șantajarea lui Sorensen?”

Îmi arde să mă lansez în rechizitorii, trebuie să gândească Sim, iar falimentul mi-e mai aproape decât oricând.

Adevărat, dar sunt bolnav de curiozitate, ca pe vremea când făceam investigații asupra lui Sorensen – simt nevoia să mă opresc, ca și atunci, dar nu mă pot împiedica să continui. Totuși Crane s-a golit de informații, și presupunerile am să mi le depăn și în absența lui.

„Condu-mă, amice! îi poruncesc. Într-un loc pe unde să ies fără prea multe complicații pentru tine.”

Pornește înaintea mea, mă scoate pe plajă, până la zidul de împrejmuire, așază unii peste alții mai mulți bolovani ornamentali, să mă cațăr pe ei și să trec dincolo, îi las să se chinuie, să-și zdrelească degetele bine îngrijite.

Terenul neted e plin de arbuști crescuți în nisip, am aici destule ascunzișuri, mă ajută și lumina difuză, rămâne să decid încotro se poate fugi. Să mă depărtez de oraș, să ocolesc perimetrul unde bântuie vânătorii. Mă îndrept spre lac, prin păduri, sper ca apa să mă protejeze din nou, dacă voi ști să mă folosesc de ea cum se cuvine. Merg încet, asigurându-mă înaintea fiecărui pas, locurile rămân pustii și tăcute. Aș fi vrut să ajung, cu mașina lui Crane, până de cealaltă parte a muntelui, după ce îmi voi fi schimbat hainele cu un costum care să bată mai puțin la ochi: de acolo există mai multe direcții de coborâre, m-aș fi orientat asupra uneia, după împrejurări. Acum varianta cade, evident, nu mai pot face traseul pe jos până la revărsatul zorilor.

Mă apropii de ieșirea din pădure; în față, la circa un kilometru, scânteiază luminile răzlețe de pe lac. Mă opresc să-mi trag sufletul, de undeva răsună țipetele unor cheflii, aerul umed poartă zgomotele

până departe. Mă aplec și ies dintre arbori, repede, aproape alergând. Am parcurs câteva sute de metri, nu-mi mai aud decât respirația accelerată. Reflectoarele mă surprind târziu, după ce lumina lor a împânzit câmpia așternută cu iarbă înaltă, până la genunchi, încă nu m-am hotărât dacă să mă ascund sau să fug cât se mai poate – razele pipăie pământul cu mult dincolo de mine, spre pădure, pe unde tocmai am trecut –, când din mai multe direcții prind să se ridice șuvoaie de fum gălbui, care se umflă cu repeziciune, ca alimentate de tot atâtea focuri nevăzute, iar vântul domol le preschimbă într-un perete cețos, în mișcare spre mine. Prin dreptul reflectoarelor trec umbre în costume de protecție verzui, cu fețe ca de maimuță și ochi enormi, sticloși – soldați care mă caută, purtând îmbrăcăminte de cauciuc și măști de gaze. Nu mai am scăpare, ceața se târăște deasupra ierburilor, vine de pretutindeni, mă aflu într-o insulă de aer curat a cărei suprafață se micșorează cu fiecă secundă. Mă trântesc cu fața în jos, respir iute, adânc, să-mi fac rezerve de oxigen, dar e o prostie, peste un minut voi începe să țip, să tușesc din adâncul plămânilor, să implor salvarea, înfrânt, copilărește, cu o armă infinit mai simplă și mai eficientă decât cea la a cărei acțiune m-am pregătit să devin imun. În afară de cazul când voi tăcea, mă voi asfixia în tăcere, înfundându-mi gura cu poalele hainei, să previn orice tentativă de strigăt, voi ține ochii deschiși larg, să mi-i ardă aerosolii de iperită și astfel îi voi oferi generalului-comandant al lui Hendricks un cadavru neidentificabil, despre care să scrie și ziarele, la faptul divers. Nu vreau să mor, cum nu vreau nici să-mi părăsesc țara; ca să-mi liniștesc până în ultima clipă orgoliul, mă încurajez cu gândul că și emigrația, și sinuciderea ar căpăta semnificație tocmai din această cauză. Aș avea tăria?

Norul otrăvitor pătrunde leneș printre tulpinile umezite, turnându-mi flăcări pe marginea pleoapelor și de acolo pe față, pe gât, pe dosul mâinilor. Inspir un șuvoi de plumb topit, care îmi explodează în trahee, se transformă într-un miliard de ace și mi se înfige în plămâni, în laringe și sinusuri. Printre lacrimile de sodă caustică, rostogolite pe obraji pe care-i brăzdează până la os, îmi văd pielea mâinilor umflându-se în bășici dezgustătoare și pocnind ca să dea la iveală carnea roșie, plină de răni vâscoase insuportabile la privit. Un val de greață mă îneacă, îmi rupe răsuflarea și fără veste îmi simt iar măruntaiele zvârcolindu-se ca niște animale închise într-o cușcă prea strâmtă, sfâșiindu-se între ele, încurcându-și gheare și colți într-un

ghem de nedesfăcut, durerile mă spintecă de-a lungul fiecărui nerv, în zigzag, asemenea fulgerelor nenumărate ale unui uragan apocaliptic, firele de păr îmi străpung țeasta și mi se înfundă în creier, cu mișcări convulsive mă întorc în iarbă, ca o pasăre decapitată, vreau să urlu, să mă elibereze de această crâncenă tensiune fără margini, nu mai e nici un loc pe unde să mi se descarce suferința, mă strâng, mă strâng înăuntrul meu ca o stea cuprinsă de colaps gravitațional, mă voi reduce la un conglomerat de neutroni și voi răsturna peste mine tot Pământul. Amețeala își părăsește ascunzișul și mi se întinde deasupra ca un lințoliu fierbinte-întunecat, mă înfășur în ea, mă leg de mâini și de picioare cu faldurile ei, îi petrec o margine peste grumaz și smucesc din toate puterile – puterile mi s-au însutit – să mă sugrum, nu să mă liniștesc, asta nu se mai poate, să fac ceva, măcar atât, pentru o iluzorie izbăvire. Timpul se învâlmășește iar, m-am chircit în flăcări să-mi săvârșesc calcinarea, în acest crematoriu sui-generis, în aer liber, totul s-a încleștat în mine până la limita anulării mișcărilor, un gând plutește ca o hârtie murdară la colț de stradă, cu vorbele primului selenaut: „asta a fost!”, și, în efortul de a urmări traiectoria silabelor, burghie înfipte în fiecare vertebră îmi sfârtecă șira spinării.

Pe urmă – sunt uluit de apariția acestui „pe urmă”, de faptul că lumea își îngăduie să mai trăiască și că mă târâie, iată, după ea, nemulțumindu-se cu ce mi-a făcut până acum – când, pesemne, soarele s-a stins de bătrânețe, când toate civilizațiile s-au stins în pulbere și când planeta, obosită de prea îndelungata agitație a furnicilor pe care le-a născut și care, drept mulțumire, au secătuit-o și au desfigurat-o, a pornit să rățăcească prin spațiile moarte, mă dezmeticesc. Viscerele mi se destind, boarea de vânt mă înfioară, privirile mi se adună înapoi, în ochi, durerea îmi amorțește tiptil, respir din nou, în gură mi se revarsă un gust acru, pielea mi-e plină de furnicături... De jur împrejur ceața se târăște în fuioare lungi; proiectoarele se leagănă ca niște gălbenușuri într-o uriașă cuvă de malaxor, îndată mașinăria le va bate spumă, pentru cea mai teribilă prăjitură otrăvită care s-a fabricat vreodată în bucătăria unor complotiști. Un crepuscul nesigur tremură între orizonturile înguste, și aceleași umbre diforme, cu măști și costume de cauciuc se interpun în dreptul cercurilor de lumină tulbure. Aduc mâinile deasupra ochiilor și le întorc pe toate părțile. Zdrențe maronii îmi atârnă printre degete, se desprind când îmi frec palmele, se adună în

fâșii subțiri ca ațele și se desprind; dedesubt e altă piele, sănătoasă, trandafirie, nu mă doare la atingere. Îmi curăț fața de resturile de lacrimi și de epidermă, respir liber în norul de gaze asfixiante, stropii de iperită îmi strălucesc pe mâini ca boabele de rouă, aș râde în somn de visul acesta, absurd de la începuturile lui, aș râde și nu pot, pentru asta am nevoie de măcar un simulacru de trezire. Sorensen! Din nou și mereu Sorensen se amestecă în toate, cu programul lui blestemat, eu nu mă gândisem nici în glumă să realizeze cu formația mea genetică asemenea performanțe: și totuși, dacă obligam creierul să interzică orice deviere a metabolismului, de orice fel, îl împingeam fatalmente către adaptarea permanentă a metabolismului la orice schimbare de mediu. Într-un ritm supraaccelerat, care să pună la adăpost fiecă individ față de alternanțele de mare amplitudine pe care le implică schimbarea bruscă a condițiilor externe. Nu Sorensen, ci Sorensen și cu mine – eu i-am oferit materialul biologic pregărit în seifurile laboratorului și asupra căruia a acționat computerul programat de el – ne-am întâlnit în aceeași gândire, operând cu termeni aparent diferiți, identici ca structură. Sorensen și cu mine! Ce mană cerească pentru generalul lui Hendricks, să dispună de o armată după chipul și asemănarea mea. Și dacă nu e vis?

Mă ridic, iarba e tăvălită pe o mare întindere, primul soldat care va trece pe aici mă va descoperi astfel înainte să mă vadă, trebuie să-mi schimb locul, și cea mai bună acoperire e norul de gaz în retragere, mă voi adăposti în ceața lui până ies din zonă. Mă clatin de oboseală, prefacerile prin care am trecut m-au stors de puteri, încerc să mă orientez după dispunerea reflectoarelor, să găsesc direcția spre lac. Nici o umbră pe lângă mine, pornesc, pășind caraghios, în salturi, să nu las urme. O rachetă de semnalizare se înalță sfârâind în spatele meu, proiectoarele încep să se stingă, urmăritorii fac o pauză, până se va mai limpezi aerul; am în continuare noroc, profit de el și fac bine, îndată ce gazele se împrăștie – între timp am ajuns relativ departe –, greața, durerile mă învăluie iar, mai puțin violente, e drept, fiindcă trecerea la vechea stare e și ea mai puțin rapidă. Mă ghemui la pământ, îmi cuprind genunchii cu brațele, îmi vâr capul în piept; sufăr, singur, la marginea lumii.

Cineva dă ordine cu glas răstit, răsună zgomot strident de motoare, luminile se aprind iarăși, soldații mă caută. E cazul să măresc

distanța dintre mine și ei. Ceața toxică e anihilată de atomizoare instalate pe platforme mobile, care suflă din toate părțile o pulbere fină de substanțe neutralizante, văd iarba arsă, cafenie, căreia noul tratament n-are să-i mai ajute. Patrula cutreieră perimetrul în lung și în lat, este o veritabilă imagine de război. Un motiv în plus, dacă era necesar, să nu ajung cu niciun preț în mâinile lor. Pornesc de-a bușilea, iarba, sănătoasă aici, mă plesnește cu mii de tăișuri, ocolesc o ridicătură de pământ, odată în spatele ei, mă ridic în picioare, oboseala îmi toarnă plumb în oase, alerg fără spor, savana se prefăce în luncă și până pe malul lacului nu mai am decât o aruncătură de băț. Dar nu-mi îngădui să răsuflu, merg mai departe, vlăguit, voi înconjura oglinda de apă, pe țărmul celălalt e pădurea bătrână, pe unde am venit la conac, îmi voi încropi acolo o vizuină, lângă primul pârâu, să mă ascund. Peste zi, mă vor căuta cu ceva mai multă discreție, am șanse să nu mă găsească, abia mai târziu vor începe necazurile, când vor veni foamea și descurajarea. O neliniște mă apasă înapoia tuturor gândurilor – cum au ajuns militarii să mă descopere cu atâta ușurință, încât să-și instaleze din vreme dispozitivul? Înseamnă că Hendricks a dat alarma imediat ce evadasem și mi-au luat urma cu detectoarele de infraroșii când intram la Crane. Dar de ce au mai scos câinii, de ce n-au venit după mine în seră, le era limpede că Simon nu va opune rezistență la capturarea mea! Să fi intervenit o neconcordanță în acțiunile lor, o lipsă de coordonare, greu de prevăzut, totuși posibilă?

Pădurea se ridică înaintea mea ca un zid compact, am impresia că nu voi afla niciun loc de trecere printre atâtea trunchiuri împreunate. Dar nu părăsesc malul lacului – unde merg pe linia dintre uscat și apă, de teama câinilor – până nu voi întâlni pârâul, să intru pe vadul lui. A trecut cu puțin de miezul nopții, cerul e acoperit de aceiași nori firavi, de după munte se ridică luna, în ultimul pătrar, însă foarte strălucitoare, nu mai pot umbla pe loc deschis, e de-ajuns să apară cu un elicopter, mă vor descoperi după umbră.

Și totuși recurg la câini. Nu-mi explic ciudățenia acestor fluctuații în atitudinea lor, ușurința de a ceda gustului pentru aventură; continui să cred că reprezintă o pradă mult prea însemnată ca să mă expună riscurilor de a fi sfâșiat de un dulău. Sau prin organizarea unei procesiuni urmăresc să-și exorcizeze colectivitatea? Nu e exclus să-i

bântuie, pe lângă alte preocupări mondene, și obsesiile mistice, altfel e greu să-mi explic de ce, vânători și ogari, au stat ascunși în boschetele de pe marginea pădurii și m-au așteptat, știind precis, de la pândarii cu detectoare de infraroșii, pe unde mă aflu și încotro mă îndrept. Dacă erau mai puțin surescitați de perspectiva spectacolului, m-ar fi lăsat să mă apropii și poate hăituiala câștiga în neprevăzut, dar sunt obișnuiți să li se aducă vânatul în bătaia puștii, nu au instinctele pândei și flerul căutătorilor de urme, s-au temut că odată ajuns în pădure le voi scăpa de sub nas și se mai pot împușca unii pe alții. Deocamdată își țin câinii legați; au adus și femei, să-i asiste la săvârșirea isprăvii; strigă și fluieră, acoperind lătrăturile, în vreme ce hăițașii ies călări de sub crengile protectoare ale copacilor, se despart în două grupe și dau ocoale largi, pe dreapta și pe stânga, să-mi taie retragerea. Nu sunt speriat, față de iadul gazului toxic vânătoarea în pregătire are aerul unei petreceri, și important e că nu rămân singur, cu atâtea suflete împrejur până și moartea îmi va fi ușoară.

Am conștiința puterii, într-un amestec ciudat cu aceea a zădărniceii și a inferiorității – știu că nu sunt mai bun decât ei, că nu merită să-mi apăr pielea – de altfel nici n-aș reuși multă vreme –, că-mi voi găsi scăparea în moarte și sunt suficient de tare ca să aleg eu momentul acela; desfășurarea lor de forțe e numai agitația unor figuranți de planul trei, care își acoperă cu vânzoleli și țipete lipsa de pricepere și de talent. Mă retrag spre lac, prea obosit ca să mă grăbesc; nu înțeleg cabotinismul pe care îl dovedește întruna „lumea bună”, deși, dacă e să mă iau după vorbele lui Carmichael, a tot avut parte de asemenea spectacole organizate de profesioniști.

Privind peste umăr, recunosc în mulțime statura impozantă a maestrului Bronson, într-un superb costum de Wilhelm Tell; chiuie mai abitir decât toți ceilalți și-l îndeamnă să se țină bine pe venerabilul președinte al clubului, cherchelit până și în această solemnă ocazie. Simon Crane lipsește și la fel Hendricks, sau nu-i deosebesc printre cei aproape o sută de urmăritori, în schimb mi se pare că îmi văd secretara agitând o armă de model redus pentru doamne – îmi mulțumește că n-am renunțat la serviciile ei când am trecut la protocolul de gradul zero. Călăreții, înșirați în lanț, au atins, de o parte și de alta, marginea lacului. Un foc tras în aer dă semnalul, hoarda pornește în semicerc, sub pașnica lumină a lunii,

profetind amenințări și înjurături.

Sunt convins că majoritatea habar n-au ce crimă mi se pune în seamă, au primit numai un telefon, eventual de la secretariatul clubului, că în noaptea asta se pregătește hăituirea unui evadat, fiecare și-a pus la îndemână pușca și iubita, fără să întrebe cine sunt, de unde am fugit și din ce cauză; relațiile strict necesare au fost ora și locul întâlnirii. Dar de îndată ce m-au văzut, le-am stârnit ura; au exercițiul urii, fără de care plăcerea dumnezeiască de a se afla în spatele unei puști încărcate ar fi lipsită de componenta psihologică. Așa că blestemele lor nu sunt replici de circumstanță, ci frazele unei rugăciuni rostite cu toată credința; le ațâță patimile și, ca orgiile colective, le dau simțul apartenenței la clanul celor aleși.

Mi-i închipui străbătând continente și strângând în cleștele urii milioane de victime deodată, tot mai nesățioși pe măsură ce grandioasa vânătoare capătă noi proporții născocind sute de metode de a-i scoate pe urmăriți din ascunzișuri și de a prelungi până la demență excitația mânuirii trăgaciului.

Eliberează ogarii, se dezlănțuie un vacarm de lătrături și schelălăieli, răsună primele focuri, încă îndreptate aiurea câinii se reped spre mine ca mânați de vânt, le admir o clipă siluetele, fuleul lung, elegant, de animale rasate. Al doilea val de împușcături brăzdează suprafața apei, femeile țipă în isteria plăcerii, câțiva câini m-au și ajuns din urmă, evident, nu pot fugi cu iuțeala lor, mi se agață de haine, îmi prind picioarele; mă prăvălesc în lac, târându-i după mine, mă ridic iar și alerg mai departe, la adânc, îi fac să se desprindă, cu greu, au sosit și ceilalți ogari, se aruncă toți în valuri, din fericire n-au viteza mea la înot, îi las înapoi, îi aud mârâind întăritați la culme și mușcând în gol. Parcurg douăzeci, treizeci de metri, hainele încep să mă tragă la fund, arunc o privire spre țărm, ajutoarele vânătorilor aduc în goană bărci pneumatice, n-a fost scăpat niciun amănunt organizatoric. Dar se va termina curând totul, chiar înainte de imbarcarea lor; picioarele rănite nu mă mai ascultă, istovirea mă secătuiește de tot, capul mi se îngreunează, mă încurc în haine, mișcările îmi devin moi și dezordonate, nu vreau să lupt pentru supraviețuire, încerc, din instinct, să ating fundul apei cu tălpile, dar nu reușesc, e prea jos, și constatarea mă bucură. A sosit clipa să ne luăm rămas-bun, doamnelor, domnișoarelor și

domnilor, presimt că în noaptea asta vă veți întoarce cu tolba goală, au fost stârpiți până și vagabonzii, iepuri de rezervă asupra cărora vă descărcați de obicei necazul, când celălalt vânat vă scapă. Poate, dacă v-ați fi lăsat conduși de Freddie Talbot, să fi avut șanse ceva mai mari, dar nici Albastrul nu e totuși un maestru, țineți minte că l-a pierdut, data trecută, pe Sorensen.

Trag o ultimă gură de aer și mă scufund, cu ochii deschiși. Razele lunii sunt destul de puternice ca să ajungă până la mine, văd dedesubt vălurind rămurișul bogat al algelor. Îmi amintesc plimbarea, cu Hendricks și Crane, prin labirintul de peșteri vulcanice; ca și atunci nu pot deosebi unde se sfârșește împărăția uscatului și începe aceea a apei. Veșmintele plutesc ușoare ca niște văluri împrejurul meu, ca și cum aș trece în cădere liberă prin văzduh, dar stau între două ape, neclintit, în așteptare. În sfârșit, oxigenul din plămâni mi s-a consumat, expir încet, pregătindu-mă pentru ce-o să urmeze; e o nerozie să-ți dorești moartea, orice sinucigaș simte asta pe pielea lui când ajunge în pragul neființei, numai că prea puțini găsesc drum de întoarcere... Nu vreau, nu vreau să mor!

Deschid gura larg, să-mi umplu, dintr-o singură mișcare, toracele cu apă, inspir brusc, cu toată puterea, lichidul îmi năvălește în trahee, în bronhii, restul de aer iese tot atunci, cu un bolborosit, peste câteva clipe trei umbre alungite se opresc deasupra mea, vânătorii au detectat locul unde mă aflu și îmi pândesc apariția. Încep să mă zbat fără voie, cu un ultim sâmbure de rațiune cobor mai adânc, să nu-mi las șansa ieșirii la suprafață, inspir din nou, mi se pare că apa e plină de miliarde de pirhana microscopici, care îmi devorează plămânii cu sălbăticie, privirea mi se întunecă în roșu, ultimele resturi de aer își fac drum în sus, în șuvițe anemice, abia le întrezăresc; mă clatin, mă legăn în dansul domol al înecaților, mă mai încercă o urmă de revoltă împotriva morții, am impresia că pești uriași, somni bătrâni care stăpânesc adâncul tuturor bălților se rotesc în preajmă, așteptându-și ospățul, sunt un ins așteptat pretutindeni, nu mă pot plânge!

Cad la fund ca o geamandură găurită, toate înăuntrul meu plutesc leneș, până și creierul mi se leagănă în țeastă ca într-un vas cu apă, mă întorc cu fața spre lună spre amintirea lunii.

...Și trec la noua stare pe nesimțite; în virtutea obișnuinței, respir, cu efort, prin gura mereu deschisă; e un vis, se înțelege de la sine, visez că bronhiile mi-au devenit branhii; firește – dacă mă gândesc că, în timpul vieții intrauterine, embrionul care am fost și care a repetat filogenia speciei a trecut și prin stadiul de ființă acvatică, iar asta mi s-a întipărit în codul genetic, era de-ajuns să derulez în sens invers ontogeneza. Respir apă, îmi trebuie un timp până mă dumiresc și, înainte să realizez mental prefacerea, mă îmbată o indicibilă senzație de eliberare. Cu mișcări lente mă ridic către suprafață ca un cosmonaut învățat cu imponderabilitatea. Hainele nu mă mai stânjenesc, ajuns în zona de lumină îmi cercetez trupul, să descopăr creșterea înotătoarelor și a cozii, nu le văd, sunt peștele tropical care în perioadele de secetă iese de pe fundul râurilor secate și, respirând aerul încins, se suie pe trunchiurile copacilor, unde așteaptă sezonul ploii – nici atunci nu-mi schimb înfățișarea. Și îmi mai aduc aminte de exclamațiile asistenților lui Hendricks, care îmi vedeau măruntaiele la radioscopie și de senzațiile stranii din timpul primului mic-dejun luat la clinică; organele mi se agită probabil, într-o veșnică instabilitate, își schimbă, după împrejurări, forma și funcțiile, gata, la cel mai mic semnal, să se adapteze altor condiții. Nu mă mai uimesc, mă încercă o nerăbdare, să aflu finalul acestui prea complicat vis care își derulează episoadele ca un serial de televiziune, într-o ordine strictă, găsind răspunsuri la problemele ridicate de el însuși, anticipând soluțiile și urmărind cu tot dinadinsul să scoată din mine un erou. Mai degrabă mi-ar propune un mijloc de a-mi schimba sufletul murdărit, de a lua de la capăt întâmplări vechi, să mă reabilitez; la ce-mi folosește că ajung, treptat, nemuritor sau ajung să mă conving de asta, când în cuget îmi rămân cojile minciunilor și ale trădărilor, ca așezate într-o vitrină, să nu le pot nici prefăce, nici azvârli?

Ridic fruntea deasupra valurilor, bărcile patrulează în grupuri, lanterne puternice mă caută; revin la un metru adâncime, ca un scafandru care își economisește forțele, voi străbate lacul către canalul de comunicație cu marea. Aș fugi pe acolo până la graniță și poate așa am să și fac, dar îmi trebuie acte și o îmbrăcămintă mai potrivită; deocamdată am la dispoziție o ascunzătoare mai bună decât îmi oferea pădurea, așa că nu mă mai grăbesc ca până acum. Ceasul mi s-a oprit, nu știu câtă vreme mi-a fost necesar să ating țărnul. Am ajuns în zona mlaștinii, mă târăsc în mâl, sunt la capătul

puterilor, convulsiile noii treceri, la viața de animal terestru, mă istovesc cu totul, mi-e frig, m-am umplut de noroi, am senzația că și din mine iese noroi, mă sufoc, tușesc, mă agăț de tufișuri și mă trag spre pământul sănătos, cu opriri dese, mi se pare că aud mereu cum apa îmi plescăie în piept și încerc iar și iar să o dau afară, cine ar trece pe aici m-ar captura ca pe un vierme împiedicat și orb, am noroc că e pustiu, gemetele și horcăiturile răsună până departe. Sunt singur, am timp să răsufliu, la propriu și la figurat, mă lasă nervii, din nou mi se strecoară în auz solemnele ecouri de orgă, un semnal de alarmă căruia nu mă mai împotrivesc. Halucinez, visul își pierde coerența, se răsucește înăuntrul lui, viscerele prind iar să mi se încurce, sunt două mișcări armonice, dansul minții și al trupului. În cadența muzicii, nu mai identific compozitorul. Din când în când, mâinile și picioarele mi se încordează ca membrele conectate la o pilă electrică ale unei broaște ucise, mă mai târăsc puțin, unde vreau să ajung n-am idee. Întâlnesc târziu taluzul unei șosele, sunt pe trei sferturi răsturnat în șanț, am văzut un om care zăcea astfel, cu măduarele zdrobite, grozav aș vrea să fiu în locul lui. Halucinez, se ivește o siluetă neagră în argintul lunii pironite deasupra mea, trece pe asfalt fără zgomot, se imobilizează lângă mine, din ea se desface un alt contur, se apleacă încetitor, un suspin, al meu, al umbrei? E Thyl.

„Slavă Domnului, de aseară umblu după tine!”

Nu, dragoste, nu, frumusețe, lasă-mă în voia soartei, iubita mea! Lasă-mă să cred că le-am abandonat, sătul de șoaptele și de mângâierile tale, să mă cred prea desăvârșit pentru tine, știi că vă sunt superior tuturor, îndeosebi ție, complici lucrurile dacă te tot cramponezi așa, mă silești să devin grosolan, cum de altfel meriți, dar a ajuns sub demnitatea noii mele poziții.

„Te duc la vilă, e singurul loc unde n-o să te caute nimeni.”

Glasul îi sună înăbușit, ca și cum și-ar înghiți lacrimile, nu pot s-o văd, ochii îmi sunt plini de noroi, mă prinde de sub brațe și mă trage spre mașină, deschide portierele din spate, ridică bancheta și mă vâă dedesupt, sunt atât de surprins, atât de slăbit, că nu reacționez deloc, nici cât să-i dau ajutor, deși vreau să fug, să intru iar în apă și să mă înec de-a binelea. Am știut c-am s-o pierd în chiar clipa când voi întâlni-o, era atât de bine să nu ne mai găsim, mi-ar fi păstrat o

amintire nesigură și ar fi trăit... Pune bancheta la loc, îmi doresc să fie capacul unui sicriu. Aud cum șterge mătul întins pe covorul mașinii și pe căptușeala portierelor, n-am nici puterea să strig, abia răsuflu, chircit în murdărie.

„Stai cuminte, ajungem îndată!”

Îndemnuri pentru un copil bolnav, până la sosirea doctorului. Încerc să-i reconstitui înfățișarea, țin minte numai cum obișnuiește să zâmbească, strângându-și buzele, n-am să-i mai întâlnesc zâmbetul nicicând. Urcă la volan și demarează, îmi spusese cândva că are carnet de șofer, descopăr că n-am lăsat-o să conducă deloc pe vremea când ieșeam zilnic cu automobilul. Vecinătatea ei mă copleșește, după ce am dorit-o atât, sfiala pune stăpânire pe mine cu anticipație, nu-mi închipui în ce fel va decurge această ultimă întâlnire a noastră, oricum n-am să-i vorbesc de dragoste, aș avea un aer nefericit, un patetism de prost gust, dar de ce am acceptat să merg cu ea, expunând-o tuturor primejdiilor, dacă nu ca să-i vorbesc de dragoste?

Noroiul care se usucă îmi prinde fața și mâinile într-o crustă, o îndepărtez cu degetele lipsite de putere. Mașina rulează cu repeziciune, cred că am intrat în oraș, intervin cotituri tot mai dese și opriri scurte, la stopuri. Nu vreau să mă gândesc la polițiștii care patrulează prin cartier, nici la cei din capătul străzii, sper că o cunosc de acum pe Thyl sau că n-o cunosc suficient, astfel încât să nu le mai dea prin minte s-o controleze. Ne oprim din nou, aud portiera deschizându-se, bancheta se ridică, mă aștept să văd uniforme, e doar ea, am ajuns, mașina a fost adusă în garaj.

„Hai! Intrăm prin subsol.”

Abia îmi mișc picioarele, gamba stângă, cea cu mai multe mușcături, mă stânjenește, dar n-am ochi decât pentru Thyl, și ea nu stă o clipă locului, s-o văd ca lumea, pune limuzina în ordine, o curăță iar, aruncă în canal cârpele murdare. Mi se pare că își face de lucru anume ca să nu-mi dea atenție, ori să întârzie clipa când vom fi siliți să ne vorbim; dar nu-i adevărat, iată că se întoarce spre mine, mă privește răsucindu-și un nasture – am mai văzut-o cândva răsucindu-și nasturii?

Poartă o rochie nouă, sau eu nu i-o știam, dintr-o țesătură aspră, cafenie, cu o croială îndrăzneță, care îi reliefează subțirimea taliei, pantofii cu tocuri lungi îi subliniază zveltețea picioarelor, o descopăr alta decât în dorul meu, mai frumoasă, o frumusețe parcă prea strălucitoare; simt că nu mi s-ar mai potrivi, chiar dacă ar încerca să mă urmeze. Și n-am apucat, măcar pentru un ceas, să nu-i duc dorul, până și în nopțile de dragoste, rămâne ca o sete veșnică în mine, o căutare niciodată împlinită cu adevărat, o trecere cu adevărat, o trecere spre țărmuri cu neputință de atins. Așa e acum; mai târziu o voi dori și mai tare; deși folosesc verbe la viitor, am intrat în conul de umbră al trecutului, clipa de față e trecut, suntem numai doi oameni care se ajută, într-un fel doi prieteni, dar nu există mai multă înstrăinare decât cea dintre iubiiți ajunși să se rezume la prietenie.

„Ai dat de necazuri, constată, și vocea ei capătă inflexiuni pe care nu le-am mai auzit până acum. Totul – numai din cauza ta. Tot ce ți s-a întâmplat și, probabil, are să ți se mai întâmple.”

Există un asemenea fel de a te despărți, printr-o scenă în cursul căreia arunci învinuiri nedrepte și te prefaci că nu-ți pasă de soarta celuilalt; asta îți ajută partenerul să treacă mai ușor peste moment și să te uite mai repede. Ar fi cazul să-i spun că înțeleg, că nu-și are rostul o atare manevră, fiindcă oricum despărțirea ne-a fost hotărâtă de mult.

„Trebuie să ții minte asta, spune Thyl. Ai intrat într-o luptă din care nu puteai ieși altfel decât înfrânt. Și ce e mai rău, nici nu te-ai gândit să te retragi, deși ai avut câteva ocazii. Până și nebunul de Carmichael te avertizase, dar nu ți-a păsat. Așa că îți meriți soarta pe deplin, ca orice jucător care pierde. Pe deasupra, n-ai făcut toată vremea altceva decât să trișezi. Recunoști?”

Nu mai am ce răspunde; tăcerea mea e afirmativă. Mad nu-și lasă nasturele în pace și a început să-mi ocolească privirea, așadar ne schimbăm în străini. Ce să mai iau cu mine din imaginea ei? Am să las totul aici, în subsol, lângă mașina curățată cu grijă. Să-mi șterg din minte această întâlnire ultimă, tocmai ca să-i păstrez imaginea neîntinată.

„Îți spun asta fiindcă ne-am legat cumva, vrând-nevrând în lunile care au

trecut. Orice părere vei avea despre mine, să-ți amintești că tu ai fost mult mai rău și ca m-ai împins să le fac pe toate. Vino!”

Deschide ușa, trece dincolo, mă lasă să intru după ea, apoi încuie. Se poartă ca stăpână absolută a casei, e genul ei, totdeauna a avut o degajare de invidiat.

Mă duce până în holul de la parter, aprinde toate luminile, rămân în prag, abia acum îmi dau seama cum arăt în eleganța interiorului atât de bine asortată la rochia ei. Se așază într-un fotoliu, își răsucesc nasturele și mă contemplă, cu o expresie neutră, de așteptare, ca și când a îndeplinit o misiune, și restul n-o interesează. Mă mișc de pe un picior pe altul, am lăsat urme de noroi până aici și n-am curaj să mai fac nici un pas, stau așa, stingher, am nimerit, din întâmplare, la o adresă falsă și ar trebui să mă scuz și să-mi justific greșeala.

Pe o consolă, alături de fotoliul lui Thyl, e o fotografie în ramă de argint, bustul unui tânăr cu fața rotundă zâmbitoare, părul castaniu închis, frumos ondulat și ochi albaștri. Pare mulțumit de sine, destins, trăsăturile îi sunt banale, puțin edulcorate, ca de copil. Încerc să descifrez tot ce se ascunde înapoia acestui clișeu încremenit într-o atitudine convențională, trec în revistă programele computerelor, discoteca, adorația lui Mark, rafinamentul mobilierului, cuvintele lui Graham Linden despre o posibilă asemănare cu mine, propriile mele tentative de a-i surprinde personalitatea, mă lovesc iar de neputință, de știutul sentiment al inferiorității.

Înțeleg ce are să urmeze, doar amănunțele nu le prevăd. Nu merită, din pricina lor, să merg până la capăt, numai că n-o să am de ales. Hendricks mă va sili să le suport ca să-mi frângă și ultima rezistență.

„Sorensen?” întreb inutil, pentru că trebuie să ne trecem timpul cu ceva până la apariția doctorului. Mă uit la Mad, vin de tare departe, vin prea încet și nu mai ajung, mă uit la nasturele răsucit întruna.

„Soren Sorensen îl chema. Să-ți spun ce om a fost, ce bărbat îndrăgostit? N-ai înțelege.”

Îmi aduc aminte cum se ferea să-i mângâi părul, poate acolo ascunsese mâinile lui, ținea un loc numai și numai pentru el, pe care

să nu-l mai atingă nimeni. Îl privesc, la rând, pe ea și pe cel din fotografie și nu le pot asocia chipurile, nu mi-i imaginez iubindu-se, deși știu că nimic n-a fost mai adevărat pe lume decât dragostea lor.

Dinspre holul de la etaj se aude zgomot de uși. Scara însă e cufundată în beznă; evident, prietenii mei n-au riscat să mă lase singur cu Thyl; mă gândesc, cu o derizorie urmă de pudoare, cine e martorul discuției noastre, iar gândul mă surprinde ca o replică de mare haz în toiul unei ceremonii funerare.

„Din cauza ta l-am pierdut definitiv, spune ea. l-am murdărit și i-am pierdut amintirea. Nu-ți închipui ce mult rău mi-ai făcut. În prima zi nu dorisem decât să revăd casa, indiferent cu ce preț; m-am folosit de tine și am uitat chiar atunci că exiști. Mă pregăteam să plec într-o excursie când mi-a trimis vorbă doctorul Hendricks să-l vizitez. Mi-a povestit în amănunt cum urmărești să fructifici în contul tău descoperirea lui Soren, cum încerci pe toate căile să afli ce a rămas de pe urma lui. Mi-a propus să te supraveghez, să te iscodesc, nu le inspirai nici lor încredere. Am primit, desigur. Mă bucuram că îi apăr memoria și mai ales că pot să intru aici oricând, aici unde să-l regăsesc; țin minte că în seara aceea mi-am pus haina cu guler de vulpe, ultimul lui dar, mă pregătisem ca pentru o sărbătoare...”

Vorbește în transă. De multă vreme se droghează cu imaginea, cu amintirea lui Sorensen; se desprinde, cu ajutorul lor, de realitate, a învățat să supraviețuiască astfel.

„Dar imediat a început calvarul. Mă vândusem ca o proastă și Soren nu mă ierta; casa întreagă a devenit un lanț de reproșuri, acum ea mă ținea pe mine sub observație, îmi urmărea fiecare gest, fiecare vorbă și eu trebuia să fiu tandră, să par îndrăgostită, să te mângâi... Te urăsc din tot sufletul! E cel mai sigur și cel mai deplin sentiment pe care l-ai inspirat cuiva vreodată. N-am să încetez să te urăsc, cu asta am rămas de pe urma lui Soren și voi avea toată grija să nu pierd iar ce am dobândit de la el.”

Din nou se aud zgomote de sus, cineva trage cu urechea de la capătul scării și un amestec de mirosuri se rostogolește pe trepte până la mine. Mad devine absentă, în ochi nu i se mai citește decât oboseala de după isprăvirea unei sarcini împovăraătoare și cred că spovedania asta a fost menită să curețe cumva spațiul – oricât de restrâns și de periferic – pe care l-am ocupat alături da ea, așa cum a fost curățată mașina, cum va fi curățat și pragul unde încă mai stau.

Dar voi pleca. Repede. Ultimul om care să mă poată opri e Fred Talbot și mi se pare că, într-adevăr, rostul șederii mele aici se apropie de sfârșit. De parcă mi-ar ghici intențiile, Albastrul începe să coboare. E numai în pantaloni, cu bustul gol, își duce pe braț cămașa și haina de uniformă, iar în mâna cealaltă are o trusă bine căptușită cu spray-uri.

„Bună, frumosule! mă salută. Nu sunt în întârziere, așa-i? Văd că iubita te-a adus întreg, nu te-a maltratat.“

Deschide tacticos gentuța și răscolește flacoanele, nehotărât. Pentru o clipă, Mad iese din apatie.

„Știi, spune, el l-a prins pe Sorensen, e un vânător fără pereche. L-a încolțit în mlaștini, acolo de unde te-am cules pe tine, după ce-l hăituisese toată noaptea. Se zice că îl împușcaseră în picioare și când l-au ajuns din urmă au dat drumul câinilor să-l scoată până la șosea, unde așteptau mașinile. Erau de față toți membrii clubului și străinii de marcă în trecere prin oraș. A fost un eveniment despre care în cercurile selecte s-a vorbit până la închiderea sezonului. Soren n-a vrut să se predea: a ieșit de pe cărare și s-a înecat în mâl. Nimeni n-a avut curaj să intre după el. Nimeni, nici măcar Freddie. Și atunci s-au distrat cu spectacolul morții lui, iar după ce nu s-a mai văzut nimic, au tras, pe rând, în locul unde dispăruse. Fiecare și-a tras toate cartușele.“

Talbot s-a decis, așază spray-urile în ordine pe o măsuță și începe să-și stropască subțiorile, obrajii, ceafa, adulmecând întruna, să verifice dozajul. Un miros pestilențial se împrăștie în hol și, fiindcă stau în ușă, curentul de aer îi poartă mai ales către mine.

Știu cum voi pleca. Au comis o greșală de neînțeles trimițându-l pe Freddie; e curios cum nu și-au dat seama că prezența lui mă provoacă, îmi spulberă resemnarea, că nu suport, fizic, să mă las înfrânt de el.

„Auzi, dragă prietene, zice Albastrul, nu putem părăsi vila asta arătoasă fără să-ți mulțumesc pentru plăcerea spectacolului pe care ni l-ai oferit de aici vreme de un an întreg. A fost o distracție pe cinste, băieții mei se băteau să stea de serviciu la aparate, mai cu seamă când aveai și câte un oaspete. Cum să-ți explic, în meseria noastră ești pus să faci tot felul de lucruri și unele nu chiar plăcute. De pildă pe Sorensen nu-l spionam cu inima

ușoară. El știa să rămână un domn în orice împrejurare, cred că înțelegi! Și a fost un om grozav, o minte formidabilă, îți impunea respect. Lasă că a și picat absolut fără vină în plasa șefilor de la institut. Nici pe Carmichael nu l-am manevrat fără să ne pese; asta era o victimă nenorocită, cum să-ți spun: după ce Sorensen a priceput ce urmăresc șefii, tuturora le-a fost teamă că el o să abandoneze cercetarea; așa că am pus mâna pe mostrele mai reușite din preparatele lui genetice și doctorul Hendricks i le-a vârat sub piele lui Carmichael. Dar vezi că mostrele alea nu erau chiar atât de reușite cum se credea, așa că bietul vagabond s-a făcut rău de tot. Noi am zis să-l lichidăm, însă doctorul n-a vrut, pe semne trăgea nădejde că injecția lui o să-și facă odată și-odată efectul dorit. Atunci ni l-a lăsat în grijă, să-l urmărim de aproape și să-i raportăm lui cum o duce. Dar să nu-l ocrotim, chiar de o fi să dea de dracu, de unde bănuiesc că și chestia asta era importantă pentru concluziile lui Hendricks. De aici i s-a și tras bătrânului, că noi, tot puși de doctor, l-am învățat să-ți țină calea din când în când, spunându-i că ești un individ periculos și că el singur te poate convinge să ajungi pe drumul cel bun; asta, ca să vă speriem pe tine și pe amărâtul de Gregor – mai ales pe el, care mirosise toată povestea cu vagabondul. Așa că moșul își luase obiceiul să pândească mașinile pe șosea, iar în primăvară, ce i s-o fi părut habar n-am, că a sărit pe neașteptate în fața unei limuzine și până să intervină băieții s-a făcut praf.“

Freddie își freacă mâinile, ca și cum ar fi încheiat o afacere. Își strânge instrumentele de înfrumusețare și începe să se îmbrace, la fel de tacticos.

„Vasăzică, urmează, îți povestesc istoriile astea ca să înțelegi că în cazul tău n-am avut motive să ne simțim stingheriți. Era de pomină când făceai pe eroul, când te plângeai că e prea târziu să te realizezi, vorbeai în șarade... Domnule, se tăvăleau oamenii de râs! Nu-ți mai spun cu ce față i-ai dezvăluit domnișoarei secretul invenției tale și cui îi vorbeai, tocmai ei, care știuse pe dinafară cercetările lui Sorensen! Te miri că a strigat la tine adineauri? Păi eu te-aș fi strâns de gât într-o noapte, pe legea mea! Adică furi descoperirea mortului, stai la el în casă și-i mai vrei și iubita. Nu vezi că nu e nici un loc împrejurul tău unde să nu fi rămas el? Uite lampa de colo, de lângă scaunul fetei ăsteia; ea l-a rugat s-o pună, îl aștepta serile citind. Le-a trebuit o jumătate de zi până au montat-o în perete, că lui nu-i mergea mâna la asemenea treburi. Cum să se mai gândească la tine biata fată când aprindea lampa? Și cărțile, și discurile ea i le-a cumpărat; îi lăsa la plecare două-trei vorbe de dragoste pe magnetofon... Și vii tu, îi dai o

poreclă de măscărici și mai ai obraz să te superi că nu-ți zice pe nume. Thyl și Phil, grozavă pereche!”

Își încheie neasturii, își pipăie nodul cravatei, își atinge cu podul palmei marginile clăii de păr, să-i verifice corectitudinea. Mânia mă încearcă tot mai des, crezusem că nu-mi rămâne decât să aștept momentul prielnic ca să dispar, că restul nu mai contează; și iată, nu-i așa, din nou și mereu nu e cum cred, cum îmi fac socotelile. Lasă, trece, are să se termine și asta!

„Acuma zi și tu, continuă Talbot căruia crizele mele de furie par să i se transmită deodată, de la distanță, zi și tu, n-ai fost un imbecil încercând să fugi? Te-am prevenit că ești singur pe lume, când ne-am văzut ultima oară. Bănuiai că-i o glumă? Că mi-a venit mie să glumesc? Vezi că Brett Hendricks era alături, de la el am avut dezlegare să-ți fac ce ți-am făcut, să-ți vină mintea la cap. Dar tu, drept răspuns la strădaniile noastre, ți-ai luat valea!”

Scoate o pereche de cătușe nichelate, o bijuterie a tehnicii. Se apropie, răsuflă greu, prezența mea îi răscolește nervii, îl ațâță ca pe un taur banderilele picadorilor.

„Ești un porc, Warner! Te-ai tăvălit în mocirlă, așa cum meritai și acum ai căpătat înfățișarea ta adevărată. Am să te agăț de mine, dar să nu te pună dracu să mă atingi cu trupul tău împuțit, că nu mai pleci viu de aici! Întinde copita dreaptă!”

Ca și când poftele lui sălbatice mi s-ar comunica acum mie, ca și când furia noastră s-ar potența reciproc, în această clipă revolta mă potopește cu o violență mai aprigă decât reacția devastatoare pricinuită de gazul toxic. Mă strâng ca sub o plesnitură de bici, genunchii încep să-mi tremure, conștiința puterii nemăsurate îmi explodează în creier ca o lumină insuportabilă; matahala de Freddie, cu aerul lui obraznic, se reduce la dimensiunile unui păianjen, mi-e teamă că-l voi strivi cu un deget, faptul că am coborât la rudimentele sensibilității lui mă îngrețosează mai mult decât vecinătatea acestei curățenii nespălate, ale cărei duhori m-au și amețit, sunt un Sorensen târât în mîzga pornirilor celor mai abjecte, un demiurg beat de tentația distrugerii, după atâtea lovituri și atâtea prigoană devin duplicatul urmăritorilor, gata să le răspund cu aceeași voluptate de bătaș decrepit, mă contaminez de patimile lor de

reptile, aici m-au adus! Întind mâna cu pumnul strâns, îmi țin firea, mă concentrez asupra mișcării haotice pornite în pânțele și în piept, să-i croiesc drum așa cum trebuie pentru deznodământul acestei scene. Cătușele se închid, Thyl e la ușă, Talbot mă smucește spre ieșire.

„Am o surpriză, frumose, cine crezi că e afară, gata să te primească în brațe? Sean, prietenul tău!”

Ne oprim un moment pe trepte, Mad e la un pas: în penumbră zăresc chipul lui Sean, convulsionat de plăcere, lângă el e Joel, fostul meu paznic credincios, alte siluete marchează alea spre poartă.

„Să ne luăm rămas-bun! îi zic în fugă lui Thyl. Pe Soren l-ai trădat, nu pe mine. Ți-l adusesem din mlaștină, l-am găsit așteptând acolo, nu știam ce așteaptă... L-ai trădat în lipsă, l-ai vândut când s-a întors. Cu premeditare.”

Nu sunt deloc sigur că a priceput, dar încearcă un zâmbet care nu-i izbutește.

Dorința cea nouă mă cuprinde molcomă ca un cântec și știu, știu că mi se va îndeplini. Albastrul deschide gura, să trântescă altă grosolanie.

„Freddie, îl opresc, din prea mare grijă pentru punctualitate, azi ai ajuns prea târziu. Nu mă mai poți ajunge.”

Tălpile mi se desprind de pământ, cu un freamăt tainic, eliberator, cum trebuie că simt păsările în secunda care precede zborul. Mă înalț lent, drept, înainte să-și dea seama ceilalți am ajuns deasupra capului lui Talbot, mâna ancorată de polițist mi se încordează puțin, până ridică brațul acestuia, mă răstorn pe o parte în aer, cu un efort mai mic decât credeam încep să-l trag pe Fred după mine, îl aduc până în dreptul primelor crengi ale copacilor. Abia acum răsună câteva urlete, polițistul horcăie și se zbate în cătușă, nasturii hainei i se rup, se aude ceva căzând pe alee, mi se pare că un pantof, acest arbitru al eleganței poartă pantofi prea mari; de jos, Sean scoate pistolul.

„Nu trage, nenorocite!” ordonă șeful.

„Domnule Warner, nu coborâți, mă îndeamnă Joel, nu coborâți cu niciun preț, o să vă împuște.” A mai rămas un sâmbure de credință în lume și de atașament, la omul cel mai puțin răsplătit de mine. Mă opresc cu Fred în coroana arborelui celui mai apropiat.

„Desfă-te! îi spun.

Se sprijină cu picioarele de ramurile subțiri, se întinde să scoată cheia, totuși își ține echilibrul, descuie după cinci încercări nereușite, nu ne vedem, e prea întuneric și e mai bine așa, îi simt înjurăturile umflându-i gura, se prăvale deodată, acompaniat de pârăitul hainelor rupte, se agață în niște crăci, cu țipete de durere, câteva dintre oasele lui și-au pierdut integritatea, bufnește jos ca un sac și țipă mai departe, se vaită cu voce subțire, de nerecunoscut. Întârzii o clipă, Sean își descarcă pistolul spre mine, opt focuri și mă atinge, îmi găurește pântecul, mai jos de ficat. Acum nimic nu mă mai reține aici, am făcut tot ce mi se ceruse, sper să-i fi împăcat, în fine, pe toți.

Mă las în voia vântului dinspre munte, sunt ușor ca un abur, adierea mă poartă domol, trec peste acoperișuri, aproape atingându-le coama, frunzele tinere, încă atât de plâpânde, îmi mângâie palmele, rana mă doare suportabil, cu un reflex mă ridic din nou, la vreo sută de metri, aici vântul e mai puternic, mă învârtește în loc. Orașul petrece, îmbrăcat în lumini ca într-un țarc de sârmă ghimpată, pus în calea intrușilor. Privit dinăuntru, e pașnic, lipsit de griji și boem, politicos și serviabil, gata să-ți pună dinainte tot ce are mai bun, să te îndatoreze numai din plăcerea de a te avea oaspete, îți veghează somnul și masa te încredințează că ești cel mai însemnat dintre cetățenii lui, te îndeamnă să-i ceri orice, își face o mândrie din a-ți oferi imposibilul... Polițiști minusculi, în automobile de jucărie păzesc străzile, orașului îi trebuie liniște. Vânătorii se întorc pe la casele lor, cumiți ca niște copii de la școala duminicală. Contele își ia în primire haita de ogari, îi dă o porție suplimentară de carne proaspătă, pentru recuperarea energiei consumate și-i povestește contesei Claire despre caracterul meu insuportabil și despre cum i-am refuzat ajutorul. Hendricks, la curent cu noua mea boroboacă, mă urmărește printr-o lunetă cu infraroșii și cere statului-major să-i fie retrasă comanda generalului, care s-a dovedit un incapabil.

Dintotdeauna am fost în afara lor, am locuit pe o insulă izolată în cartierul rezidențial, mi-au pus gardieni să-i ferească pe vecini de

contactul cu mine. Mă țineau la distanță și vedeam în asta un semn de respect. Vagabondul, vagabonzii amândoi au fost emisarii planetei mele, semne trimise de cei care nu mă uitaseră, trimise mereu; mă socoteau de-ai lor, nu i-am luat în seamă – când anticipam binefacerile pe care le voi împrăști peste lume, tocmai ei erau omiși de pe toate listele, ei n-aveau loc nici acolo, pe continentul cel nou, i-aș fi azvârlit de pe corabie, ori aș fi lăsat să fie azvârliți; visam gloria orașului, aplauzele pacienților lui Hendricks, privirea lui recunoscătoare – și toate astea încredințat că voi schimba lumea.

Am ajuns la marginea crestată a norilor, le ies în întâmpinare. Luna s-a rostogolit spre orizontul mării, plutește ca o pasăre cocoșată, cu aripi de aer, munții înalță creste de zăpadă albastră, pătate de văi negre, luminile de jos abia se disting, dincolo de piscuri, o apă tulbure anunță dimineața. Nu mai am mult, știu; simt glonte înfipt în diafragmă, pierd sânge; îmi doresc, cu patetismul meu de prost gust, să cad în pădure, unde să nu mai fiu găsit. Lunec pe fețele norilor ca pe niște cristale moi, tăiate în sute de muchii capricioase. Mă înfășur în fuioarele lor, valsez trist, în tăcerea de moarte, fără muzică, orga s-a stricat.

Te-am depășit, Soren Sorensen, împotriva tuturor evidențelor. Când tu te-ai retras, înfricoșat de urmările propriului tău plan, ca un țânc care scapără chibrituri până dă foc casei, eu am avut curajul să împlinesc; eu zbor, Sorensen, peste lumea de târătoare unde m-am născut – târătoare și eu, incontestabil, dar una cu aripi; mă înfrupt din înălțime, acesta e prețul cel mare al îndrăzelii și hotarul de netrecut dintre noi. Ne unesc suferințe, dar destinul nu ne e identic, și poate, când mi-a pus aripile pe umeri, Mark, el însuși un vierme care visa cerul, se gândea cu jale la tine; a vrut să ies dintre ruinele laboratorului, ca și cum ai fi ieșit tu, înainte cu un an. Pe un alt Pământ, într-adevăr bun și curat, cum îl meritam noi și Carmichael, descoperirea noastră ar fi pregătit asaltul cel mare al universului. Am fi fost cei dintâi coborători pe planetele otrăvite, în oceanele de acizi, primele semințe inteligente ale unui soare din marginea Galaxiei, mesagerii lui de iubire, într-o lume care ne încapă și ne hrănește pe toți...

Norii se învălmășesc și se închid ca insule de gheață în mijlocul

mării, străbat tuneluri și peșteri lunecătoare, pline de fantasma ce se destramă, se caută și pier înainte să se fi aflat.

Îmbrățișează-mă, îmi susură o șoaptă, culcă-ți fruntea pe umărul meu, te-am înlănțuit și te țin, te cuprind în mine, sunt cea mai credincioasă dintre iubite, nu vreau decât să mă dăruie. Te așteptam, mi-ai fost de mult hărăzit, nu se putea să nu ajungi la mine, nu știi ce minunat ne va fi împreună; am rămas numai noi, aici și pretutindeni numai noi, nu mai trebuie să fugi și să te ascunzi, eu sunt nepăsarea ta și liniștea, somnul împăcat și dimineața însorită.

De fapt, cine? întreb, pregătindu-mă de o supremă împotrivire, ca să-mi sting cum se cuvine ultima datorie de om.

Nu cine crezi, răspunde șoapta, dulce și atrăgătoare ca steaua întrezărită de pe fundul mocirlos al unei prăpăstii. Numele meu e Singurătatea.

Cad. Muntele se înnegurează în lumina candidă a zorilor, și asta e tot ce voi duce cu mine din neputința unui zbor schilod spre acoperișul coliviei. Mă pierd în căderea necontrolată și nu fac decât să mă întorc la înfrângerile începutului.

Cu mult mai înainte, când aburul de sub pleoape mi se destramă, simt dogoare de foc, miros de fum, cineva trebăluiește în apropiere, mută de colo-colo niște obiecte, respiră apăsător din pricina efortului, varsă apă într-un vas adânc. Sunt câteva persoane, umblă repede, dar nu în grabă, de parcă fiecare și-ar avea rostul ei.

„Își revine exclamă un glas limpede. Uitați-vă!”

Peste mine se apleacă o femeie încă tânără, cu fața asudată, de sub baticul înnodat la ceafă îi scapă șuvițe de păr auriu, plutindu-i în jurul urechilor, ca o podoabă. *„Își revine! repetă, cu voce mai gravă. Stați liniștit, mi se adresează, să nu vi se deschidă rana! Apoi întoarce capul spre cineva pe care nu-l văd. Fugi și spune-i tatii că e-n regulă, să pregătească hainele!”*

Vreau să mă ridic, dar nu pot, trupul prea istovit nu mă mai ascultă.

Încăperea pare să fi fost o bucătărie, acum e goală, podelele păstrează urmele unor acoperitori, pereților nu le-au rămas decât cuiele, becul din tavan a fost scos, la fel întrerupătorul, soclul de ciment al pompei a fost spart și instalația demontată, la fereastra largă, fără perdele, se înșiră câteva ghivece cu aloe, mușcate și garoafe, în mijlocul camerei sunt puse una lângă alta două bănci de lemn pe care m-au întins când zăceam în leșin; patru oale mari, cu apă, stau înșirate lângă sobă, și pe plită, deasupra focului e un cazan, plin și el; alături de bănci, pe podea, e o albie de zinc, cu un săpun și burete la capăt, împreună cu femeia care mă cercetează mai e o fată de vreo optsprezece ani, ținând în brațe un cearșaf împăturit; o a doua fată, ceva mai mare, tocmai se întoarce și mă privește curioasă.

„Gata, comandă femeia, ajutați-mă!” Încep să mă dezbrace neîndemânatic, cu prea multă grijă, veșmintele îmbibate cu mâl sunt țepene, ca de scoarță, stau lipite între ele.

„Ce faceți, nu trebuie!” protestez, plin de rușine mai mult decât de surpriză și teamă, fiindcă n-am idee unde sunt, nici nu întreb.

Nu-mi dau atenție, se îndeamnă pe tăcute, prin gesturi, printre mâinile lor cu mânecile suflecate îmi zăresc pântecul, în dreapta urma de glonț, cu marginile închise, roșie, un strat de piele nouă a și crescut pe deasupra, încrețită ca o membrană. În vreme ce mama, ori sora mai mare își trece palmele pe sub mijlocul meu, să mă debaraseze de ultimele haine, mă aștept la obișnuita, năprasnica durere, dar ea nu se mai face simțită, nici glonte nu-l mai simt acolo, în diafragmă; îmi las capul pe lemnul lustruit al băncii, stau gol, copleșit de neputință și jenă, femeile trebăluiesc mai departe, liniștite ca și cum asta ar fi îndeletnicirea lor zilnică, adună hainele și le pun într-un colț, își îndreaptă trupurile amorțite, răsuflă puțin.

„Potriveți apa, comandă iar cea mai vârstnică și turnați-o dincoace. Suc, fugi la fântână și umple din nou cazanul, să aibă timp să se înfierbinte. Astrid, tu rămâi să-mi ajuți.”

E ceva plin de siguranță în mișcările lor, ceva ca un ritual a cărui semnificație depășește împrejurarea; fetele n-au mai văzut niciodată un bărbat, mai ales un străin, în situația mea, dar nici o umbră de repulsie sau de sfială nu le întunecă privirile, trăsăturile încă feciorelnice, nedefinite.

„Cum te cheamă?” o întreb pe femeie.

„Alice, domnule Warner, răspunde ea, cu un strop de mândrie. Alice Hartford. Ele mi-s fiicele, și afară mi-e bărbatul, Jimmy.”

Încearcă apa. Vreau iar să mă ridic și iar slăbiciunea mă împiedică. Alice clatină capul, cu reproș și îngrijorare, apoi mă înlănțuie de mijloc. Astrid îmi cuprinde umerii și amândouă, fără efort, mă așază în albie. Au mâinile puternice, asprite de muncă.

„În baie ar fi fost mai ușor, spune Alice, cu un zâmbet de încurajare adresat mai mult mie decât fetelor. Dar de acolo am scos tot, nu mai aveam cum încălzi apa.” Încerc să ghicesc ce mi s-a întâmplat, de unde mi se știe numele, nu-mi amintesc nimic din clipa când am început să cad.

„Dar de unde...” întreb până la urmă, numai că Alice nu mă lasă să termin.

„Cine nu vă cunoaște pe aici? Mai citim și noi jurnalele. Ba chiar pe cele cu poza dumneavoastră le-am păstrat de astă-iarnă și le luăm cu noi. Ați avut noroc că Jimmy s-a dus în zori să mai vadă o dată pământul și v-a găsit acolo. Tare am iubit pământul ăsta, domnule, când socotești așa, nu e mult, nici treizeci de hectare; și risipit, că am pierdut o dată un proces cu alde Howard, dar pe nedrept, și când a fost să ne despăgubească, ne-au dat un lot în altă parte; dar și-așa era bun; pământul e bun, numai să știi și să ai putere să-l muncești.”

Mă îmbăiază amândouă ca pe un nou-născut, e o dimineată cu soare, văd prin geam un crâmpei de cer și o creangă atârând idilic în colțul ferestrei, un cireș cu ciorchinii florilor gata să plesnească.

„Și cum vă spuneam, Jimmy s-a dus la câmp, dar mai rău și-a făcut, că e miriște peste tot, nimeni n-a mai tras o brazdă de când cu năpasta de astă-toamnă. Și v-a găsit pe pământul nostru, el zice că parcă ați căzut din cer, chiar așa zice, că nu era nici o urmă de pași sau de cauciucuri până în locul unde zăceați. S-a apropiat de dumneavoastră și v-a cunoscut într-o clipă, așa zice, că într-o clipă v-a cunoscut. V-a strigat pe nume, dar n-ați răspuns, v-a descheiat haina și a văzut sânge; cum erați și murdar de glod, și-a închipuit că sunteți în primejdie, că veți fi fugit de pe undeva; azi-noapte a fost zarvă mare pe lângă oraș, pe la conacul contelui, s-au luat iar

de blestemății, se vede treaba. Așa că Jim n-a mai stat pe gânduri, v-a suit în camionetă și v-a adus încoace. Și uite, asta-i povestea!

Mă ridică în genunchi și-mi toarnă apă să mă clătesc, mă înfășură cu cearșaful și mă duc înapoi pe bancă, mi-am mai venit în putere, cât să stau în capul oaselor. Astrid și Sue scot albia afară, mama șterge podelele, fiindcă așa se cuvine, deși nu mai folosește nimănui să le lase curate. Apoi iese și se întoarce cu o salopetă și rufărie albă și cu cizme peticite, dar curate. Le așază lângă mine.

„Păi, să vă îmbrăcăm, că am pus masa afară, pe verandă, să gustați ceva înainte, să vă mai întremați.”

Îi fac semn că nu e nevoie și într-adevăr izbutesc să-mi trag singur mânecile cămășii, dar la salopetă mă încurc și surâd jalnic spre Alice, care pricepe și mă ajută. Cizmele mă strâng, nesiguranța celor câțiva pași până la verandă nu se datorează numai slăbiciunii.

În capătul mesei șade un bărbat cam de anii mei, ars de soare, cu o bărbuță subțire, blondă, care, împreună cu părul decolorat, dă chipului său înfățișarea unui negativ de fotografie.

„Bună ziua, domnule! mă salută, ridicându-se pe jumătate, ca și cum eu aș fi stăpânul casei. Sper că vă simțiți mai bine, așa-i? Vezi, Alice, leit ca în jurnal, și tu nu voiai să crezi cine este!” Se bucură, puțin sfios, îi lipsește siguranța femeii. Scoate pachetul cu țigări, dă să aprindă una, apoi se oprește, ca la o necuviință.

„Fumează, domnule Hartford! îl îndemn. Nu știu... Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru bunăvoința dumitale...”

Vârî țigara la loc, se vede că e încântat, își rezeamă coatele pe masă, dornic de admirația familiei.

„Dar ce vorbești, protestează, se putea să vă las acolo, domnule Warner? Suntem oameni în rândul lumii! Ia, mai bine mâncați. Și iertați-ne că nu v-am dat ceva mai de soi, trebuia să plecăm, în zori și ne-am strâns toate lucrurile, dar n-aveți grijă, la primul popas găsim noi cu ce să ne prindem mai bine sufletul.”

Au fiert ouă și au rupt pâine de casă, coaptă în ajun, au deschis o

conservă de carne și două cutii cu bere, într-un termos mare e cafea. Mestec un colț de pâine, nodul care îmi urcă în gât n-are a face cu starea specială a organismului meu.

„Voi, femeilor, poruncește fermierul, puneți iar totul înapoi, să nu ne ia căldura din urmă! În curte sunt o camionetă și un tractor cu remorcă, încărcate la refuz. Cu actele o să aveți probleme, continuă Hartford, dar ne strecurăm pe sub nasul poliției. Mai târziu declarați că vi s-au furat pe undeva, depunem și noi mărturie.”

„Lasă-mă să fac ceva pentru dumneata, îl rog. Ceva să te răsplătesc, am multă putere.”

Surâde și mă privește în ochi. „Ce putere?” întreabă și e doar curios, deloc batjocoritor.

„Mai multe spun în șoaptă, deși n-are cine să ne audă, Alice și fetele își fac de lucru la mașini. Nu mă îmbolnăvesc niciodată, pot trăi în apă fără costum de scafandru, plutesc în văzduh încotro vreau, sângele de pe cămașă îl aveam de la o împușcătură de aseară și până azi rana mi s-a vindecat de la sine. Mă crezi?” Îmi caut o nuanță de infatuare în ton și n-o descopăr – poate m-am obișnuit cu propriile mele minuni.

Jim se apleacă deasupra mesei și aprinde țigara. Odată cu primul fum se metamorfozează, îmbătrânește sub ochii mei, stânjeneala i s-a topit, un zâmbet candid, puțin provocator se pierde în cutele obrazului.

„Vă cred, răspunde, cu privirile în jos. Nu atâta fiindcă v-am găsit... cum vă povestea Alice. E și asta o treabă, dar eu, unul, nu m-aș mira din cale afară; depinde ce aștepti de la om, în general; vedeți eu mă aștept ca omul să se ridice mult mai departe decât ne închipuim noi cu mintea de-acuma; numai de i-ar folosi! Vă cred că aveți puterile astea, fiindcă astătoamnă ne-ați luat apărarea în procesul cu Chemical Society, adică ați scris la jurnale că dreptatea e de partea noastră, cum și era. Dar la ce ne-a folosit dreptatea? Scutură scrumul țigării cu unghia degetului mic, trupul i s-a împuținat parcă. Recolta din primăvara asta am pierdut-o înainte s-o semănăm; misiții care ne luau marfa, că noi puneam mai mult verdețuri, pentru oraș, ne-au și spus, din iarnă, să nu mai facem cheltuieli, că aduc ei de toate din altă parte; lumea nu mai ia de la noi, că pământul e otrăvit.”

Frământ între degete pâinea pufoasă, crescută bine. „E o minciună, spun, substanțele acelea n-aveau nici urmă de compuși...”

„Parcă nu se știe? replică el. Dar uite că noi, cu știința și cu dreptatea, ne lăsăm fermele și plecăm în lume. Și-mi vine să cred, câteodată, că avem din ce în ce mai puțin loc în lumea asta. Ar fi grozav, sigur, să faceți ceva să nu ne mai îmbolnăvim, numai că din sănătate goală nu ne iese alt pământ pe unde ne ducem. E de minune că rănilor de glonț vi se lecuiesc de la sine, dar, nu vă supărați, mai bine ar fi să nu ne împușcăm unii pe alții – nici de nevoie, nici de plăcere. Nu vă supărați!”

Ridică ochii iar, cu jenă, în priviri i se citește vinovăția, ar vrea să-mi spună că nu e un ingrat, că ține doar să-mi crute ostenele zadarnice. Jimmy Hartford... „Să vedeți numai cum se schimbă oamenii când dau de necaz! reia, și zâmbetul i se adună din nou. De ani buni eram în dușmănie cu niște vecini dinspre munte, unii Howard, pentru un lot de pământ: încă de pe vremea bătrânilor noștri, se încurcaseră niște acte, lotul ăsta a trecut de vreo trei ori de la unii la alții, nu ne-am ales decât cu pagube de pe urma lui. Ei, și-acum o săptămână mă trezesc cu Bob că mi se oprește în poartă cu tractorul, mașină nou-nouță, și-o cumpărase în vară, după recoltat. Nu ne văzusem de la ultima judecată, eram și eu curios ce-o să-mi spună, mă și pregăteam să-l îmbogățesc cu toate hectarele mele dacă aduce vorba de vechea poveste. Când colo, zice «Știi ce, Jim Hartford, ai multe boarfe de cărat cu tine, că toată viața ai fost lacom de avere, ai strâns zestre fetelor, e păcat să-ți lași troacele de izbeliște; îți împrumut mașina asta, o remorcă se mai găsește la alde Feltham, că și ăia și-au băgat paralele numa' în fiare vechi, am vorbit cu bătrânul lor, poți să te duci s-o iei când poștești». Și cum termină ce avea de spus își ia tălpășița, strig după el să-mi zică unde pleacă, să-i aduc tractorul, „La oraș, răspunde, mă fac patron, ai să mai auzi tu de mine». Putea să-l vândă, își mai scotea o parte din bani, i-ar fi prins bine al dracului, mai ales că e singur, nevasta i s-a prăpădit; ce-o fi fost în mintea lui nu pricep!”

Din locul unde stau, zăresc departe, pe șoseaua care leagă orașul de stațiunile-satelit de pe litoral, două camioane cenușii, cu prelată, urmate de o limuzină elegantă; se opresc la intersecție, apoi virează greoi și intră în coloană pe drumul dintre ogoare.

„Domnule Hartford, îl întrerup pe Jim, ia-ți familia și pleacă în clipa asta! Prin spatele fermei, dacă se poate, dar în clipa asta!”

Bărbatul se întoarce, urmărindu-mi privirea și descoperă siluetele ce se apropie, minuscule, ca niște gândaci, pe linia orizontului.

„Blestemăție! suduie încet. Ne-am întins la vorbă. Haideți repede, vă ascund în remorcă, ieșim pe scurtătură, printre salcâmi, n-au să ne vadă!”

Se ridică și vine să mă ia de subțiori, îi prind mâinile și i le strâng cât mă ajută puterea. *„Ascultă, Jimmy, ne-au văzut de când m-ai luat în camionetă și m-ai adus încoace. Dinadins m-au lăsat până acuma, să ne împrietenim și să mă oblighe să mă predau. Nu uita că vouă nu vi se vindecă rănila de glonț iar celor de pe aici le place să împuște. Ai familie, eu nu, eu sunt ca Bob Howard. Fugi!”*

Fermierul se uită la femeii, care așteaptă în cabinele mașinilor, cu ghivecele de flori în brațe. *„Domnule Warner, nu...”*

„Fii încredințat, replic, că oricum n-aș fi venit cu voi. Povestea asta nu are decât un singur sfârșit, nimeni nu-l știe în afară de mine. Asta mulțumită dumitale. Sper să scapi teafăr până la urmă, eu cam aduc ghinion celor care mă ajută...”

Se scarpină în cap, cu falsă surprindere. *„Vai de mine! Și abia acuma îmi spuneți?”*

Îi las mâinile. *„Trebuie să vă purtați ca și când nici n-ați fi aflat că exist. Să fie ca un legământ între noi, da?”*

Îmi cuprinde umerii, mă scutură încet și se rupe de mine, aleargă la tractor și demarează, întorcând strâns. Alice vine după el, fără explicații; a înțeles, mă privește de după parbriz, fetele flutură mâna. Peste un minut, zgomotul motoarelor se pierde printre arbori. Încep să mănânc, foamea îmi revine dintr-odată, golesc una dintre cutiile cu bere, e rece, mi-au dispărut necazurile cu înghițitul, măruntaiele mi s-au așezat la locul lor, cuminți, am toate aparențele unui individ normal, inclusiv pofta de mâncare. Coloana se apropie destul de lent, am timp și pentru o cafea, umplu capacul termosului, Jimmy mi-a dăruit țigările, aprind una, fumul e aspru, îmi dă putere.

Când cele trei mașini ajung în fine la ferma părăsită, m-am întremat suficient ca să le pot ieși în cale, dar nu mă ridic, respir prin tot corpul dimineața de primăvară care mă abandonase la internarea în clinică și pe care o regăsesc. Soldații sar de sub prelate, disciplinați,

cu armele în cumpănire, înconjoară clădirea, gata de bătaie, au pe ei echipamentul de război, nu-mi fac nicio impresie. Din limuzină apare Hendricks, mă vede îndată și suie treptele, cu pas sprinten. E odihnit, ras proaspăt, surâzător, a avut și el timp să se întremeze.

„Bună! salută dezinvolt. Mi se pare că pe noi ne așteptai.”

„La loc, Hendricks! răspund. Sau te grăbești?”

Se așază pe scaunul lui Jim Hartford, urâțește priveliștea, dar nu mă uit la amănunte. *„Văd, zice, că salvatorii tăi de ocazie n-au avut răbdare să-ți asculte palavrele, au șters-o ca din pușcă.”*

Îmi mai aprind o țigară. *„Am și eu o plăcere, doctore, să le povestesc oamenilor despre necazuri. Numai că ăstora abia am început să le spun cum m-ați hăituit azi-noapte cu ogarii, că s-au și dus, înainte să afle motivele. Când te gândești că pe vremuri le apărăm cauza!”*

Se răstoarnă în scaun, picior peste picior și mă contemplă cu plăcerea unui colecționar după regăsirea piesei forte a grămezii lui de vechituri. *„Bănuiesc că ai trecut prin câteva surprize de la ultima noastră convorbire. Ai renunțat să suspini pe tema dragostei de oameni sau tot nu te-ai convins că nu merită?”*

Sorb o înghițitură de cafea și scutur țigara cu unghia degetului mic. Mărunțișuri, mă țin de mărunțișuri, îmi spun cu un rânet, cu singurul soi de surâs al înțelegerii ultime, care atât de des luminează numai calea spre moarte; gablonțuri, podoabe ieftine ale traiului zilnic, când n-ai acces la marile întrebări ale vieții; le evitam, așa ne ștergem cu bună știință urmele, să nu mai găsim niciun drum de întoarcere, disprețuitori și neputincioși, rebeli fără cauză; ce, dacă nu tabieturile acestor Hartford și Howard modești și trudiți, sunt o parte din adevărata alcătuire a vieții?

„Hai să schimbăm subiectul, Hendricks! Poate îmi vestești cum au decurs lucrurile de la început, vreau să mă verific. Sau mai bine ți le înșir eu și tu mă corectezi pe unde e cazul!”

Moțăie din cap, conciliant. *„Dar pe scurt, mă îndeamnă, fie-ți milă de soldați, să nu-i ținem în soare!”*

„În două vorbe. Cu Sorensen îmi e limpede cum a fost – înțelesese că are să intre pe mâna celor de la armată; a ascuns datele lucrării, concluziile preliminare, dar, pentru propria lui satisfacție, pentru ambiția lui de cercetător, a continuat experimentul, cel puțin la nivel teoretic, a obținut adică programul pentru computer. Opera direct în banca de date, cu mii de înregistrări simultan, convins că așa vă scapă de sub control; într-adevăr, era periculos să strângeți filajul, i-ați dat mână liberă... De bună seamă, nu era un geniu solitar, cum mi-ați tot zis mie.”

Hendricks fluieră, cu admirație retrospectivă: *„Cei mai buni ciberneticieni se adunaseră acolo în divizie. Din nenorocire, în ultima perioadă, Sorensen i-a eliminat, muncea fără ajutoare, ca și tine de altfel, numai că pe el nu-l puteam spiona, nici n-am încercat, era specialist în electronică, își controla cu minuție laboratorul, dacă ar fi găsit o neregulă cât de mărunță, renunța să mai lucreze.”*

Mi-e atât de bine, cum din copilărie parcă nu mi-a mai fost; răcoarea verandei, mirosul de pământ umed îmi trezesc nostalgii, pe care, cum scrie în cărți, le credeam uitate; mama îmi puneă apă să se încălzească la soare, tot într-o albie de zinc, între ierburile de lângă fântână, unde pământul, în cea mai aprigă arșiță a verii, era răcoros și aburea umezeală...

„Și când ați avut indicii că termină, ați aruncat în aer laboratorul, iar pe el l-ați acuzat de sabotaj, pe urmă i-ați propus un târg: libertatea în schimbul programului. Era un calcul grosolan din concepție și plin de erori. Sorensen s-a sinucis. Da, cam multe sinucideri la Thunderbird în sezoanele din urmă!”

Ridică din umeri: *„Noi oferim colaboratorilor o viață lungă și liniștită: fiecare poate alege. E drept că am fost cam stângaci la început; în cazul tău, însă, am atins cotele siguranței maxime – chiar să vrei, și cred că ai vrut, nu ai cum repeta figura celorlalți, grație nouă ai ajuns un mic și obraznic nemuritor.”*

Mă bălăceam în voia mea, anticipând lenea de după scăldat, când aveam să mă întind în iarbă și să stau acolo, nepăsător la tot ce mă înconjură, protejat împotriva oricăror necazuri...

„Până la proba contrarie, remarc. O eroare la fel de penibilă a fost și experimentul făcut pe Carmichael; numai niște novici puteau spera că

preparatele lui Sorensen, din perioada aceea de început, vor da altfel de rezultate decât o dereglare generală a organismului. Bănuiesc că totuși nu erai chiar proști, de vreme ce ai ales drept cobai un amărât de vagabond; aveai siguranța că maestrul Bronson nu se va grăbi să-i apere drepturile, dacă încercarea va da greș. Iată deci că v-ați trezit fără Sorensen, dar mai era o speranță: vă rămăsese Gregor, deși nu știați în ce măsură șeful lui l-a pus la curent cu rezultatul final și cu ascunzătoarea programului. Să-l bruscați și pe el, nu vă folosea la nimic, pățania maestrului vă furnizase, și vouă, și lui o experiență utilă. L-ați tentat atunci cu funcția de șef al diviziei, însă fără succes. Pe de altă parte, chiar obținând programul, se chema că ai parcurs doar jumătate din drum, era nevoie și de inițierea unei cercetări aplicative, pe material genetic adecvat. Vă trebuia un om pentru asta.“

„Foarte corect gândit, apreciază Hendricks. Așa am raționat și noi. Un om care să-i dezlege limba lui Mark și să-l oblige să colaboreze. A fost planul meu de acțiune, un plan de mare eficiență, verificat cu strălucire în practică, în primul rând, te-am ales pe tine, un genetician de mână întâi, vestit pentru principiile morale, dornic să vindece suferințele omenirii în același fel ca Sorensen, propunându-și o temă de cercetare identică; în fapt, un duplicat al lui Soren, dar având în plus câteva slăbiciuni foarte utile nouă: orgoliu, frică de ratare, un soi de romantism desprins de realități și mai cu seamă niște obligații mari față de mine și dorința aprigă de a mă răsplăti. În al doilea rând, am elaborat textul piesei și am distribuit rolurile secundare și episodice. «Patronul», de pildă, s-a opus lansării temei tale de studiu, fiindcă Mark trebuia să se încredințeze că n-ai nicio legătură cu Sorensen, iar Boyne găsea astfel motive să exercite mai târziu asupra ta presiuni administrative. Incidentul cu Chemical Society a servit unor scopuri multiple: să te cerți cu Gregor și să-l îndepărtezi din divizie – o dovadă în plus pentru el că nu urmăreai să afli secretul maestrului său –, să-l faci să afle însă despre obiectivele cercetărilor tale și să afli și tu de similitudinea acestora cu obiectivele lui Sorensen, să intri în «lumea bună» a orașului, să capeți sentimentul puterii, să te revolți împotriva predecesorului a cărui umbră începea să te urmărească pretutindeni, să vrei să demonstrezi lumii capacitatea ta de genetician, ca să ieși de sub acuzația nedreaptă de plagiator. Ai răspuns la comenzi cu mai multă precizie și finețe decât dacă te-aș fi învățat ce să faci. Investigațiile despre Soren, cel puțin, le-ai întreprins ca unul de meserie și cu toate că rezultatele îți erau nefavorabile, nu te-ai lăsat până nu ne-ai stors pe toți de informații.“

Scutur iarăși scrumul cu unghia, e nevoie de puțină dexteritate pentru asta; doar când e prea multă strică, devenim prea siguri de noi, ne înșală elementele neprevăzute, suntem dispuși să le încadrăm repede schemei și ne frigem degetele.

„Aveți fantezie, spun și speculați noutățile de ultimă clipă. Cum a fost apariția lui Thyl. Se pare că, în principal, prezența ei l-a convins pe Mark de onestitatea persoanei mele și l-a dispus să colaboreze. Într-adevăr, Mark ne-a văzut de câteva ori împreună, și astfel și-a dat seama că nu sunt în combinație cu voi, fiindcă, n-aș fi acceptat-o pe fosta iubită a lui Sorensen, mă știa prea mândru pentru asta.”

Hendricks se oprește din lustruitul unghiilor și un zâmbet îi luminează chipul.

„Au fost mai multe intervenții ale întâmplării”, îl întrerup, cu patimă de istoric tipicar.

„Multe, convine el. Să luăm numai invitația de a-l duce pe Gregor în oraș cu mașina ta, dacă-ți amintești. Aveați și plicul cu analizele în afacerea Chemical, și bietul Mark era să leșine de spaimă că veți fi atacați. Înțelegeți cum se leagă lucrurile?”

„Exact! răspund admirativ. Fiindcă ai fost grozav de inspirat să ni-l scoți în cale pe Carmichael; apariția vagabondului l-a îngrozit, pur și simplu, pe Mark. Am pus atunci reacția lui pe seama încordării provocate de povestea cu Chemical, dar mai târziu, când bătrânul mi-a ieșit în drum a doua oară, mi-am dat seama că e o manevră la mijloc. Mi s-a făcut frică și mie. De fapt ce urmărești? Să-i dai de înțeles lui Gregor că trebuie să colaboreze cu mine, altfel sunteți hotărâți să repetați experiențele nereușite, apelând la noi și noi cobai, pentru a-l șantaja?”

„Și că nu e exclus ca printre cobaii ăștia să se numere în cele din urmă chiar el”, completează Brett, cu amabilitate.

„Da, da, accentuez, ce-i al tău e-al tău, te-ai priceput să le combini. Talbot mi-a confirmat că mă țineai zi și noapte sub observație, cu microfoane și camere de televiziune în toate locurile, gata să operezi corecturi în desfășurarea piesei. Deși erai foarte sigur de rezultate, ca dovadă că ai construit cu mult înainte pavilionul special din clinică. Dar cu experiențele mele cum a fost – mi le-ai sabotat sau nu? Era nevoie, oricum, să intru în

impas, ca să recurg la sprijinul lui Gregor.”

Își lustruiește mai departe unghiile de reverul hainei, cu o mulțumire pe care am avut-o și eu în zilele bune ale încrederii în puterea mea nemăsurată. *„Ne trebuia programul de la el, spune și formația genetică de la tine. Le-am căpătat pe amândouă, asta e important.”*

Țigara mi se termină, mai trag un fum și o strivesc.

„Să amintim atunci și de marele tur de forță al lui Mark și al tău – exploziile ultime din laborator. Aici am contribuit și eu cumva, deși fără intenție. I-am sugerat lui Mark să mă folosească drept cobai și apoi să se sinucidă, ca să scape de urmărirea lui Talbot. Pentru mine erau vorbe goale, o argumentație prin reducere la absurd, nu mai știam cum să evit eșecul, mă umilisem mințindu-l pe Boyne, recurgând la serviciile postume ale lui Sorensen, mi se părea de-acum că niciun sacrificiu nu e prea mic pentru reușita experienței. Și Mark a luat totul în serios, s-a pregătit, mi-a trimis amuleta, m-a invitat la serata contelui, știa că nu veți interveni să-l împiedicați, făcea pe complotistul de operetă și râdea în barbă. Între tine și el, jocurile erau închise, el te-a devansat însă cu două mișcări, cel puțin: explozia și sinuciderea; îl răzbuina pe maestru și-mi dădea mie un răspuns la obsesia priorității, mă învăța că de fapt am lucrat în echipă cu Sorensen, că am destinul lui și, dacă vreau și pot, Sorensen va avea triumful meu. Știi sigur că în ultima perioadă formația mea genetică ajunsese pe drumul cel bun; dacă aș fi administrat-o mamiferelor, izbuteam să obțin și dovada. Mi-a fost frică, așteptam o confirmare din partea computerului, știam că Mark nu putea să întârzie prea mult cu livrarea programului. Astfel că, în orele premergătoare exploziei, calculatorul ne-a amestecat, ca să zic așa, pe maestru și pe mine, a folosit programul lui și formația mea genetică, a scos din ele un produs nemaiîntâlnit în biologie, m-a așteptat apoi să apar, m-a identificat după amuletă, mi-a vârat în cască, prin tuburile de aer, un jet de vapori conținând această nouă formație perfecționată, o știu fiindcă vizorul câștii mi se aburise.”

Am sentimentul liniștitor al finalului, iar pacea, deopotrivă nostalgică, a întoarcerii din aventură, mă face atent cu Hendricks. Sunt domolit în mine și abătut. Nu se poate să câștigi fără nicio vamă; izbânda e rezervată celor ce vor și pot să plătească. Personajul de lângă mine a trișat însă, oferind altceva decât i se ceruse. În speranța că ademenește norocul. Poate acum să-și dea seama de greșală, doar și el e la capătul peripețiilor; poate că, dincolo de

satisfacția reușitei – n-are habar că abia acum a pierdut și ne va fi greu amândurora până se va convinge de asta, ne vor trebui săptămâni și luni în șir și suferințe nenumărate – își rememorează, asemenea mie, viața care s-a scurs, îl apasă trecerea ei ireversibilă, ar vrea să i se confirme că încă nu-l amenință bătrânețea, un cortegiu de mărunte înfrângeri succesive, precedând uitarea. Drame de intelectuali subțiri, în jurul anilor 40! Ne asigurăm că am fost la înălțime, până nu vin alții să ne îngroape eforturile cu un singur gest nerăbdător și superficial.

„Mă bucur că tranșezi diferendul cu Sorensen, spune, așa e înțelept: să împarți gloria în porții egale. De altfel, ne e cu neputință să partajăm contribuția fiecăruia; probabil tu ai adus imunitatea față de viruși, iar el resursele de supraviețuire în medii ostile, dar eu cred că toate astea sunt fațetele diverse ale unuia și aceluiași proces fiziologic, abordat din alte unghiuri de fiecare.”

„Ba, ripostez cu aceeași minuție de arhivar, lui Mark i se cuvin laurii pentru realizare. Un tip într-adevăr remarcabil, îmi place să cred că mă stima, cum mi-a zis o dată... M-a făcut beneficiar al descoperirii, cum îmi dorisem, lăsându-mă să suport însă urmările. Și a distrus programul, să nu mă favorizeze mai mult decât meritasem, să-mi lase dreptul de folosință exclusiv asupra părții mele din descoperire. Iar tu te-ai descurcat atât de bine după explozie, de parcă ai fi complotat împreună cu el; ai refăcut la iuțea ultimul act al piesei, ai scris din mers replici noi, folosind mai cu seamă sugestiile lui Gregor. M-ai pus să mă conving că n-am încotro, că nimeni pe lumea asta nu mai poate fi alături de mine, dacă încerc să mă împotrivesc vouă. Și mi-ai dovedit-o prin intermediul unor oameni cinstiți în felul lor și care, aleși de mine sau împinși de voi, mi-au stat toată vremea în preajmă. Era Thyl, despre care nu e aici locul, nici prilejul să mai vorbesc. Era contele, un pitic întreținut de oraș pentru savoarea lui de figură singulară; și-a căutat un suport în apropierea de mine, dar fusese prea strâns condiționat de val ca să mai aibă resurse să vi se împotrivească. Mai era nefericitul de Carmichael, o amenințare, o imagine vie a soartei rezervate celor care vi se împotrivesc. În sfârșit, familia fermierului, pentru a cărei dreptate mi-am pus la bătaie reputația și libertatea și care uite cum m-a răsplătit...”

Hendricks moțâie din cap la fiecare vorbă, aprobativ și încurajator, nu mă mai zorește, dorea să terminăm în grabă de teamă că-i voi ține o

predică plină de reproșuri și că va fi silit s-o suporte, devreme ce are totuși multă nevoie de mine.

„Ascultă ce-ți spun, mă întrerupe, o să colaborăm iarăși, ca pe vremuri, nu se putea să dau greș în alegere, te cunosc de atâția ani! Ai descifrat de-a fir a păr înțelesurile, bravo, băiatule!”

Mă aplec, cu bărbia lăsată în piept, mama îmi săpunește părul și mă îndeamnă să stau cuminte, altfel clăbucul îmi intră în ochi, albinele zbârnâie molcom, îmbătate de soare, „Fugi câine!” strigă ea la Rex, să nu mai țopăie pe lângă noi; și-i simt degetele pe față, mângâindu-mă, curățindu-mă, ca într-un descântec. Mă ustură pleoapele, de atunci, din copilărie, mi s-au umflat și mă ustură, mă țin bine, sunt om în toată firea, mama se mândrește cu mine și n-am voie să plâng.

„M-ai lăsat să fug ieri-seară, continui, amuzându-te de stângăcia mea; urmăreai să mă edific în privința prietenilor și să-mi dezvălui posibilitățile biologice latente. Norul de gaz și vânătoarea-capcană în care m-ai ademenit cu Thyl dovedesc că bănuiai ce fel de minuni a avut în minte Sorensen și-ți era necesară numai o verificare; iar eu trebuia să constat, pe măsură ce puterile mi se relevau, că e cineva cu mult mai puternic, totuși, decât, mine și că acel cineva nu-mi îngăduie să scap, că nu e ascunzătoare pe pământ unde să mă adăpostesc de privirile și de mâinile lui.”

Zumzetul de albine e o melodie îndepărtată, lunecă printre stâlpii verandei, se răcorește în umbra umedă, cu miros reavăn, îmi pătrunde prin cutele salopetei largi, urcă în valuri spre umeri, mi se prelinge în sus, pe gât, pe obraz, peste urmele de mângâieri ale Alicei Hartford, peste privirile celor două fete care mă caută cu nedumerire și sfială, e orga, întrebările ei repetate la nesfârșit, sunt un bătrân prost și sentimental, cabotinul sădit în mine de conte joacă în contratimp cu solemnitatea momentului, pierde dârzenia replicilor demne și limpezi, toată viața am să rămân strâns între amintiri și înduioșări ca o iarbă între foile unei cărți din alt secol.

„Testul de fiabilitate al lui Crane, murmur poticnindu-mă și vreau să strig, să acopăr vaietele de orgă. O lume atât de frumoasă, atât de proaspătă și de promițătoare, scăldată în lumină, ca labirintul de peșteri unde ne-am plimbat. Până vin pescarii, cu șampanie și femei frumoase; era un avertisment, cum să-l fi înțeles”.

Hendricks îmi întinde mâna peste colțul mesei, nu-i mai poți deosebi după asta pe oamenii cumsecade, toți ne strângem mâinile la rând, cum ne vaccinăm de poliomielită; are aceiași ochi suferinzi și înțelegători ca în poligon, mă uit dacă haina nu îi e însângerață la piept, va rosti un îndemn de dresor, și eu, pește condiționat de reflexul vinovăției și al recunoștinței voi țâșni de pe fundul lacului să-i mănânc din palmă; el, cu aceeași durere comprehensivă, mă va arunca pe fundul bărcii, în hohotele pescarilor, îmi va urmări chinurile prefacerii în reptilă, în pasăre, mereu prietenos, mereu lângă mine, îmi va da semnalul să zbor, mă va împușca, în sughițurile de răs ale vânătorilor, plin de solitudine compătimitoare, vom relua întâmplările într-un ciclu desăvârșit, cu ogarii lui Sim, cu soldații generalului, strângându-ne mâna, îndatorându-ne și obligându-ne reciproc, gentlemanul-cu-pușcă și gentlemanul-țintă, ca la începuturi. Ce mare deosebire că pe atunci, în frumoșii ani ai tinereții, nu mi-a arătat decât jumătatea măsluită a lumii? Toți am fost o dată romantici și îngăduitori, ne-am riscat viața în poligoane, de dragul faimei, am fost și vanitoși mai pe urmă, am simțit nevoia să ne plimbăm cu un animal în lesă – dacă nu un jaguar, cel puțin o maimuță, care să ne scoată în evidență, prin contrast, deșteptăciunea și farmecul.

„Lasă, îmi șoptește, are să treacă și asta! Hai să mergem mai bine, bătrânul ne așteaptă!”

Mă ridic, sprijinit de brațul lui, merg foarte greu, târându-mi picioarele, am lăsat mâncarea și pachetul de țigări, se vor umple de praf, vor mucezi în umezeala verandei, dacă nu le descoperă vreun animal flămând ori nu le împrăștie vântul. Soldații nu dau semne să ne fi văzut, doar niște subofițeri ne salută de departe, pocnindu-și călcăiele. Fiecărui ceremonie convenită!

„Care bătrân?” întreb când ajungem lângă mașină.

„Mitchell, mă lămurește Hendricks, cu zâmbetul lui stereotip. Adevăratul patron al lui Thunderbird. Nu ți-am spus o dată că o să te remarce și o să-ți ofere să lucrezi pentru el? A venit vremea să vă cunoașteți.”

Mă ajută să mă urc în limuzină, mă întinde grijuliu pe o banchetă lungă de doi metri, căptușită cu piele, mă învelește cu pledul,

instalația de aer condiționat îmi susură la ureche, ba nu, orga; pupilele mi se întunecă iar.

„Are planuri grandioase, vorbește entuziast Hendricks, aici, pe pământul abandonat de fermieri va construi un duplicat al institutului, la dispoziția ta, cu un lanț de hale subterane, unde se vor naște primele serii de mutanți. După ce pui la punct procesul de fabricație, ca să spun așa, vei fi cel dintâi instructor al celei dintâi generații de supraoameni...”

Nu-l mai aud, muzica e prea puternică. Pe fereastră, prin crăpătura perdelelor, întrezăresc într-o clipă de limpezire soldații întorcându-se în camioane.

„...Fiindcă se zvonise, răzbate vocea lui Hendricks, că bătrânul e amestecat în genetică, și atunci, ca să curmăm suspiciunile, am înscenat istoria cu Chemical. În felul ăsta am pus mâna pe terenuri, am potolit ziariștii...”

Mașina pornește cu o scuturătură ușoară, se leagănă domol, perdelele se clatină și crăpătura dintre ele dispare.

„Brett, dragul meu... Ai greșit într-un loc! Țin ochii închiși, să mă apăr de amețeală. Tot eșafodajul tău, construit cu atâta știință, s-a dus dracului. Din cauza unei suprasolicitări mărunte. Nu trebuia să mă lași în casa fermierilor. Dacă mă căutai în zori, pe câmp, poate... Așa, a fost prea mult, o picătură prea mult într-un lac de acumulare și barajul s-a rupt. Acum n-o să mai scoateți nimic de la mine. Amețeala e însă mai tare decât confortul limuzinei, începe să mă copleșească. Vei spune că, oricum, mă opun în zadar – cineva, cândva, o să ajungă la aceeași descoperire și mutanții tot au să apară. Se poate. Eu mă opun numai să fie amestecați în afacerea asta de o parte un Mitchell și un Hendricks și de alta un Sorensen și un Warner. Partidele de dublu, cu asemenea adversari, nu prea au viitor. Din fericire. Îmi cuprind fața în palme, îmi astup urechile, sunt legat între cele mai mari dintre tuburi, și organistul își face o plăcere să apese anume clapele care le comandă. Privește-mă pe toate părțile, nu sunt nimic altceva decât un om. Nu-i mare filozofie de capul meu: numai doi ochi, două brațe, numai un pântec, numai două picioare. Cât o să mă puteți tortura? De câte ori? Și în câte feluri? N-aș putea fi silit să vorbesc decât dacă m-ați înfrânge pe dinăuntru. Singur ai înțeles asta de la început și îmi pare rău pentru tine, Brett – tocmai asta nu ți-a reușit.”

Îmi îngrop fața în palme, sunt om în toată firea, nu am voie să strig.

Mad intră în ambulanță și în genunchi la capătul lui. Phil o privi fără să o recunoască; părul i se udase de transpirație, palmele îi erau încheștate de țargă, ca și cum ar fi fost niște excrescențe ale acesteia, dispozitive prinse de umerii bolnavilor, să-i imobilizeze. Răsufla repede, parcă după o fugă. Brett se oprise lângă ușă, cu unul dintre polițiști.

– Vedeți în ce stare e! spuse iritat. Ne țineți aici până-l pierdem?

– Scuzați-ne, domnule doctor! replică polițistul. Înțelegeți, autorul accidentului a dispărut și avem ordine...

Dar cu dumneavoastră e altceva, desigur! Se întoarce și făcu semn colegilor lui să ridice barajul. Și automobilul doamnei cine îl duce?

– Dați-mi un om al dumneavoastră, vă rog! Până la clinică sau numai în oraș, la prima parcare.

– Cu plăcere, domnule doctor! Îndată!

Hendricks urcă și el în mașină. Închise ușa, se apropie de bolnav.

– Phil, murmura Mad, printre lacrimi, eu sunt, te-am căutat peste tot. La *Thunderbird* nu mai intră nimeni de când cu explozia, i-am telefonat unei prietene care era de serviciu, mi-a spus că te-a văzut în ambulanță, am alergat să te întâmpin... Phil, mă auzi? Iartă-mă, te-am necăjit de atâtea ori, n-am făcut-o cu răutate, tu știi cât te iubesc!

Se tânguia cu voce șoptită și mică, buzele i se umflaseră de plâns, întindea mâinile să-l atingă, le retrăgea, de teamă să nu-i sporească suferința. El rătăcea cu privirile, peste obiecte, globii ochilor i se mișcau incoerent, ca la orbi, fața i se crispase într-o expresie de spaimă; Brett îi șterse fruntea de sudoare tamponându-i-o ușor. Nu reacționează, încremenise așa, încordat, numai ochii îi alergau în toate părțile, două mecanisme stricate.

Ambulanța porni, sfâșiind aerul cu vaierele sirenei, vibrante și

pătrunzătoare ca niște sunete de orgă. Se încrucișă, după câteva sute de metri, cu duba neagră, încetini în dreptul ei.

– Nu vă grăbiți, strigă șoferul spre confratele din mașina mortuară, clientul e dispus să vă aștepte.

– Nu înțelege! spuse Brett, stânjenit de grosolania șoferului.

– Ba da! protestă Mad. De când am venit eu înțelege.

– M-aș bucura, doamnă, să aveți atâta putere asupra lui, înseamnă că prezența dumneavoastră o să-l ajute...

– Îmi închipuiam că nu-i lăsați vindecarea numai în seama mea. N-ați stabilit un diagnostic?

– Deocamdată nu pot distinge reacțiile. E o stare de șoc, cu o serie de complicații neobișnuite. Doctorul se așază pe scaunul rezervat supraveghetorului, fără să se gândească să i-l ofere ei, până într-atât îl copleșiseră neputința și îngrijorarea. Știți, a fost în laborator când s-a produs cea de-a doua explozie. Are și o rană, nu foarte gravă... dar din punct de vedere psihologic... S-au mai adăugat și unele împrejurări, nu e momentul să le discutăm.

– Cum, se încruntă Mad, și era singur?

– Da. N-am înțeles măsura asta... Din păcate, până să ajung la institut, Phil ieșise din subteran.

– Eu sunt de vină! exclamă ea. A vrut să mă ducă la serata contelui Crane, l-am refuzat, aveam obiceiul prostesc să-l refuz, credeam că toate astea îl împiedică să-și finalizeze descoperirea. Experimenta o descoperire, poate ați auzit. Dacă mergeam cu el, aș fi venit și la *Thunderbird* și nu-l lăsam să intre singur în laborator. M-ar fi ascultat, totdeauna mă ascultă, încearcă mereu să-mi intre în voie, e așa bun cu mine, și eu...

Începu iar să plângă. Brett se ridică, dându-și seama, în sfârșit, de impolitețea lui.

– Vă rog să ședeți! o îndemnă posomorât. Iertați-mă, n-am...

– Nu vreau! răspunse ea cu îndârjire. Să nu vă dea prin minte să mă despărțiți de el, vă previn! Nu mă are decât pe mine, și n-o să îngădui...

– În regulă! concedă Hendricks. Vă instalez la clinică, e bine să fiți în apropierea lui când își revine. A întrebat mai devreme dacă nu se interesează cineva de el, bănuiesc că se gândea la dumneavoastră.

Phil se destinse, degetele i se desfăcură de pe marginea tărgii, un braț îi alunecă în jos.

– Doctore! strigă Mad, neliniștită.

– Nu vă temeți, o asigură Brett, se odihnește. Are puseuri greu de explicat; după unele simptome, ar părea că e victima unui drog. Deși durerile acute contrazic...

– Doar n-o să pretindeți acum că se droghează! Sunteți medic, atâta lucru se poate constata la prima vedere!

– Evident! Dar a avut un dușman care se droga, și mi se pare că acolo, în laborator... Trebuie să verific.

Visa pesemne ceva hazliu, fiindcă începu să râdă în somn, iar obrajii supti și palizi, parcă murdari din pricina bărbii țepoase, crescute în atâtea zile, își schimbară culoarea. Mad, care îl veghea de lângă fereastră, vru să se apropie în grabă, dar veselie de pe chipul lui o surprinse, o făcu să se oprească după primul pas. Chiar atunci el deschise ochii, o văzu, îmbrăcată în razele soarelui, un veșmânt irizat și strălucitor. Râsul din somn îi rămăsese întipărit în liniile feței, peste el i se așternea bucuria cealaltă, a regăsirii; un chip nou, plin de încredere și speranță se alcătui cu încetul pe dreptunghiul imaculat al pernei, ca pe un ecran miraculos, dător de viață și tinerețe; urmele suferințelor, adâncindu-se, își schimbară semnificațiile. Mad asistă la această metamorfoză, își înțelegea rolul în determinarea ei, rămase dreaptă în lumină, mândră și emoționată; când el îi întinse mâinile, nu se putu desprinde din loc de tulburare, se îmbrățișară așa, fără să se atingă, își destăinuiră sfiala primei întâlniri, își făcură declarații de dragoste și-și jurară credință, aveau prilejul unic al începutului, ajunseseră să-și reia viața de la capăt, aduceau din existența anterioară numai vechea iubire, s-o adauge celei de acum.

– Trebuia să fii aici, spuse Phil, trebuia să mă trezesc într-o dimineață cu soare și... Frumoasa mea, dragoste!...

Thyl se apropie, în sfârșit, mergând pe aer, pluti, între razele din jurul ei, rochia îi înfășură mijlocul ca o sălbatică floare tropicală.

– Nu știi ce dor mi-a fost! răspunse chemării lui. Cum îți pândeam

întoarcerea și pe urmă... N-ai să mai pleci, Phil! Suntem prea bătrâni să ne îngăduim despărțirile. Se așază lângă el, senină, dar i se ghiceau, reținute, lacrimile. Sunt aici, pentru tine, mi-a fost tare frică, tare, să nu te pierd.

– Eram un prost, în ambulanța lui doc mi-am închipuit că n-o să mai vii niciodată și că, de-ar fi să te mai văd, totuși...

– Taci! Eu sunt de vină, cum m-am purtat, cu răutățile mele. Nu te rog să mă ierți, ar însemna să mă iert eu întâi.

– Ce tot spui acolo? Îi mângâie brațele, umerii, nu se mai sătura privind-o, vorbea și se mișca parcă mereu în somn, era întreg, doar o privire, o necuprins de însetată privire, de adâncă și dornică; Mad descoperi în ea umbre pe care nu le știuse, ale durerii și altele, culese de prin drumurile umblate de el în vis. Nu înțeleg de ce credeam că te pierdusem; se făcea că te-aș fi pierdut nu știu unde; nu țin minte nimic...

– Te doare ceva? Întrebă alarmată. Ai amețeli? O stare proastă?

– Mi-e puțin frică și poate oboseala... Foarte obosit, după o primejdie... Ca și cum se întâmplă ceva, s-a întâmplat... Nu-mi amintesc și de asta mi-e frică. Se întorcea în lume printr-o deschidere într-un zid până la cer, dincolo de poartă era Mad, călătorea prea încet spre Mad, vorbindu-i de departe ca să scurteze distanța, să preîntâmpine întrebările ei. Lumina se schimbă, e altfel decât atunci, în zori, prin geamul mașinii. A trecut nițel timp de când.., de când...

– Cinci săptămâni, Phil!

– Și eu nu izbutesc să-mi aduc aminte! Unde sunt?

– În clinică la doctorul Hendricks.

– Doctorul... Știam ceva odată...

– Adineauri, înainte să te trezești, ai râs.

– Mă și trezisem. Am încercat să ghicesc ce voi vedea mai întâi când o să deschid ochii. N-am avut curaj să-ți spun numele. Ce e cu numele tău? Mi-am mișcat pe ascuns mâinile și picioarele, să mă

convinc că le am întregi. Mă simt ca un infirm, simt o ruptură undeva, mi-am zis că sunt nebun și am râs...

Nu contenea să o mângâie, ignoră venirea lui Brett, abia când doctorul intră în raza privirii lui își dădu seama de prezența acestuia, îl salută de parcă abia se despărțiseră.

– Ți-e bine?

– Bine, doc! Mulțumesc pentru toate!

După câte se întâmplaseră, efuziunile nu-și aveau rostul.

– I-a fost afectată memoria! interveni Mad.

– Adevărat? Doctorul, palid deodată, se bâlbâi puțin; își trase în pripă un scaun, se așeză lângă Phil, scrutându-l atent. Cum așa? De când?

– De când, ce? zise tânărul și-și îngădui să zâmbească.

– Iartă-mă! De când ți-a rămas ultima amintire?

– Din ambulanță. Ne opriseam pe șosea, la locul unui accident.

– Madeleine, fii bună, sună dumneata după asistenții mei, să vină toți. Spune, băiete, te-ascult!

– Pe urmă totul devine tulbure. Mi se pare că s-a petrecut ceva anume și nu-mi pot aminti. Vreau să aflu, parcă dintr-o clipă în alta aș reuși... Dar nu pot.

– Cum ai ajuns în ambulanță, ia să vedem?

– Astea mi le amintesc. Explozia din laborator, interogatoriul, arsura... Nu mă mai doare.

– S-a vindecat, Brett răsuflă adânc, parcă de când intrase și-ar fi ținut respirația. Să sperăm că-i numai atât. De cinci săptămâni te zbați între viață și moarte, nici eu nu credeam să mai ieși întreg.

– Într-un fel, nici n-am ieșit.

– Dacă-i numai atât, scapi foarte ieftin. Asistenții intrară, aliniindu-se de-a lungul peretelui, după rang. Bună dimineața! îi salută doctorul. Așa cum vedeți, pacientul nostru și-a revenit. Vă rog, mai departe, să pregătiți efectuarea unor testări complete, anunțați-ne când sunteți gata.

– Mă îndatorezi din nou, doc? exclamă Phil, când rămaseră iarăși singuri.

– Ai prieteni buni! răspunse Brett, Madeleine nu s-a mișcat din salon de când te-am adus, contele te vizita zilnic; trebuie să apară, de altfel, e ora la care trece pe aici. Ce să-ți spun? Poate că ai și tu niște calități, dacă am sărit să te ajutăm cu toții!

Ziua se apropia de sfârșit, și pe plajă rămăseseră numai câțiva oameni. Phil strânse umbrela și se așeză la loc, în șezlong. Răcoarea amurgului prevestea apropierea toamnei, soarele, încă sus, peste orizont, începea să-și piardă puterea. La marginea apei, unde canalul dinspre lac se vărsa în mare, copiii construiseră în șir zeci de castele de nisip, și valurile domoale se loveau de zidurile lor, de acum tocite de vânt, măcinându-le întruna. În mlaștini se ridicau și coborau brațele metalice ale unor mașini, croind șanțuri de scurgere, să consolideze pământul pentru o nouă stațiune-satelit. Era liniște, o pace tristă coborâse peste plaja pustie. Un grup de înotători se avântase în larg, și capetele lor, în caschete de baie se rostogoleau ca niște zaruri colorate pe tăblia verde a unei mese de joc. Phil le urmărea zbenguiala de când intraseră în apă, scufundările îndemânaticale ale câte unuia mai îndrăzneț, în aclamațiile admirative și încurajatoare ale celorlalți. Părea că nu vor mai obosi niciodată, se apropiaseră de mal, se îndepărtaseră din nou, se întrecuseră care înoată mai repede, care plutește mai mult, care ghicește unde vor ieși la suprafață scufundătorii; neștiut, Phil participase la prinsorile lor, pierduse cu regularitate, se înfuriase, le șoptise îndemnuri. Și fără veste, ca împins de o voință mai puternică decât el, se ridică din șezlong, se îndreptă spre mare cu pași hotărâți, intră în apă până la glezne, până la genunchi... Se opri însă la fel de brusc, cu mâinile atârând, continuă să privească înotătorii, soarele îi lovea ochii, îi lungea umbra peste linia valurilor, peste plajă, era mic și neînsemnat acolo, ca tulpina uscată a unui arbust crescut odinioară în deșert, prin capriciul unei întâmplări prielnice, rămăsese în afara timpului, la marginea oceanului de timp, contempla dansul mișcării veșnice,

tânjind să se arunce în vârtejul lui sau poate speriat să nu cadă în inima acelei tornade.

La capătul dinspre oraș al plajei, un bărbat cărunt, într-un impecabil costum de după-amiază, care până atunci, instalat pe terasa barului, își omorâse vremea cu un pahar dinainte, coborî anevoie treptele – mergea foarte greu, sprijinit în baston. Se îndreptă spre fâșia de nisip umed și porni de-a lungul ei, fără să se grăbească. Ajunse în dreptul lui Phil tocmai când acesta ieșea din apă, îl așteptă, Warner îl văzu abia când era gata să se ciocnească de el.

– Bună ziua! salută străinul, înclinându-se.

– Bună! răspunse Phil, cu o ezitare. Nu cumva ne cunoaștem?

– Mi se pare!

– Gram Linden! Tu, ziaristule?

– Eu.

– Ia te uită, ești ultimul om pe care mă gândeam să-l întâlnesc. Îl măsură din cap până în picioare, îi observă infirmitatea. Ascultă, ce-ai pățit? Vino încoace și povestește-mi!

Vru să-l ducă la șezlonguri, Linden nu primi, genunchiul anchilozat îl împiedica să șadă acolo, propuse să facă împreună câțiva pași.

– Și eu credeam că șansele revederii noastre sunt minime. Se aude că ai avut necazuri, spuse.

– Parcă nici tu n-ai dus-o prea bine! replică Warner. De-asta nu ți-am mai găsit semnătura în ziar.

– Un accident, astă-iarnă, la puțină vreme după ce ne-am cunoscut. Am scăpat ca prin urechile acului. În fine!... Nu mai am sprinteneala de altădată, mi-a rămas doar curiozitatea; nu mă astâmpăr, până o să dau de dracu de-a binelea!

– Ai albit...

– Am scăpat ca prin urechile acului. Chiar mă întrebam cum o să mă

descurc de aici înainte, așa infirm, dar foștii mei patroni nu mă uitaseră, m-au chemat înapoi printr-un emisar special. M-am întors la gazetă de vreo câteva zile, și ce crezi: bossul cel mare îmi și rezervase spațiu pentru un material-bombă, un reportaj pe cinci pagini despre tine, cu fotografiile, declarații și restul.

– Ce vorbești? Continui să rămân un personaj important?

– Cititorii sunt curioși să afle noutăți despre Philip Warner! Circulă tot felul de zvonuri și trebuie să le punem capăt, spunând adevărul. Dealtfel voi avea despre ce scrie, nu? A cam fost agitație pe la voi?

– Cam așa...

– O explozie. Și tu erai în apropiere.

Se opriseră în fața castelelor de nisip. Graham începu să lovească încet cu bastonul în ziduri, croind șanțuri largi pe unde apa invadă curțile interioare, grăbind sfârșitul turnurilor în ruină.

– Exact. De la Gregor mi se trage. Nu știu dacă ți-ai mai păstrat bunele impresii despre el.

– Te-a ademenit într-o cursă?

– Și a vârat în mine un stupefiant – rețetă proprie și fabricat de un computer. Era să mă curăț. Trecusem printr-o groază de dificultăți, nu stăteam deloc strălucit cu sănătatea, mă chinuiau stări proaste, amețeli... Darul lui Gregor mi-a pus capac, era și o doză ca de elefant, n-a lipsit mult să-mi pierd mințile. Un dezaxat, și-a bătut joc de mine.

– Ia te uită!

Linden decapită ultimul turn rămas în picioare.

– Noroc că nu țin minte nimic din tot coșmarul. Am zăcut pe moarte cinci săptămâni, și toată vara am lungit convalescența. Câte n-aș fi putut face în vremea asta! Și când colo, m-am ales cu un hiatus în memorie!

– Noroc, într-adevăr! Dacă era deștept, răposatul și-ar fi oferit

invenția specialiștilor în spălarea creierului. Ce bine să-ți asiguri uitarea la comandă!

Dinspre mlaștini, de după valul de pământ răsturnat de excavatoare își făcu apariția Mad, însoțită de un tânăr; erau amândoi în costume de baie, purtau în brațe un snop de tulpini maronii, subțiri, veneau vorbindu-și cu însuflețire, ea râse îndelung la o glumă a băiatului și îl împinse în joacă, să-i trântască.

– Da, răspunse Phil, cu o singură condiție: să ai puterea și interesul să uiți.

Alergau acum spre șezlonguri, răscolind nisipul, ridicându-l în trene lungi, risipite de vânt.

– Și cu Mark ai vorbit despre mine? Și-a amintit că mă cunoștea?

Văzând șezlongurile goale, își închipuiseră, probabil, că sunt singuri pe plajă, dar Mad îl descoperi pe Phil și imediat renunță să se joace; băiatul se cumiți și el, se apropiară cu mișcări domoale, reținute, gâfâind de atâta alergat.

– Am vorbit, dar despre altele. Mi-a prezis că am să pierd nu știu ce; i-am răspuns că sunt într-un loc de unde nu mai pot pierde în nicio împrejurare.

– Bine zis!

– Întâmplările mi-au dat dreptate.

– Foarte bine zis! Un final gata făcut pentru reportajul meu.

– Phil, nu te mai găseam! exclamă Mad. Uite ce-am cules!

– Faceți cunoștință! spuse Phil, pe alt ton. Soția mea, domnul Graham Linden!

– Thyl! se recomandă ea simplu, întinzând mâna.

– Tânărul e un nepot al soției.

– Stephen Blacksmith, murmură băiatul. Îmi pare bine!

– Vezi ce-am luat? continuă ea. Tulpini de papură, din mlaștină. După ce se termină asanarea, n-o să mai găsim așa ceva. Vreau să le aranjez acasă, în jurul unei lămpi de perete, sunt foarte decorative. Domnule... Linden, așa e? Ne-am mai văzut cândva sau mă înșel?

– Am prima oară cîstea să vă întîlnesc, doamnă!

– Știi, draga mea, a fost trimis să facă un reportaj despre noi.

– Adevărat?

– Un reportaj în întregime adevărat, doamnă!

– Privește-l bine, Thyl, se zice despre el că e, din cap până-n picioare, întruparea adevărului.

– O reputație pe care țin să n-o dezmint.

– Grozav! Dar de ce nu mergem înăuntru? Domnule Linden, nu veți refuza să locuiți la noi până vă terminați materialul?!

– Vă mulțumesc cu anticipație. Mai ales că mi-e greu să mă deplasez.

– Da, explică Phil, a avut un accident.

Porniră toți patru spre vila de vacanță de la capătul plajei. Thyl mîngăia tulpinile de papură, cu grijă să nu le scuture puful maroniu.

– Și v-ați gândit despre ce veți scrie? Vreau să spun, ați aflat despre necazurile lui Phil?

– În linii generale. Trebuie să mă documentez. Oricum, aș începe cam așa: „Philip Warner a avut de suferit din pricina unor oameni egoiști și meschini, cărora talentul și aptitudinile sale, îndrăzneala, puterea de muncă, cîstea și probitatea profesională le tulburau viața mărunță și lipsită de orizont.”

– Vă pricepeți de minune, domnule Linden! Felicitări!

– Am o meserie frumoasă, doamnă, n-aș abandona-o pentru nimic

în lume! „Maladia lui, de natură psihică, după cum era lesne de constatat, a fost amplificată – prin uneltirile, azi dovedite, ale unui criminal – până la forma paroxistică a coșmarelor de o violență și o nocivitate încă necunoscute patologiei...” Aici voi insera, firește, declarațiile doctorului Brett Hendricks și voi încheia prima parte astfel: „Din fericire, grație strădaniei unui medic eminent, devotamentului soției și dovezilor de afecțiune ale tuturor celor care au stat cu dragoste alături de el în acele clipe dificile, Warner s-a însănătoșit pe deplin și și-a reluat activitatea într-o funcție nouă, pentru dobândirea căreia meritele lui îl recomandau cu prisosință.”

Graham Linden se opri să-și tragă răsuflarea. Mersul prin nisip îl istovise de-a dreptul, se vedea că nici acum nu s-a refăcut pe deplin după accident.

– Vai, se scuză Mad, nu ne-am dat seama...

– Vă veți mira, găfâi ziaristul, sunt clipe când eu însumi uit ce am ajuns; numai de n-aș fi obligat, de aici înainte, să umblu mereu prin nisip!

Ceilalți izbucniră în râs, ca la comandă.

– Sunteți teribil! exclamă printre hohote Mad.

– Pe cinstea mea, aș zice că nisipul dumneavoastră le e cu totul potrivit ziariștilor!

O nouă cascadă de râsete îi acoperi cuvintele.

– Bravo, spuse și Phil, mare lucru să nu-ți pierzi umorul!

– Nu mă cunoști! „Iată cine este Philip Warner, noul președinte al consiliului de administrație de la *Thunderbird*! Conducătorul model al unui institut model. Tragicele evenimente străbătute de acest minunat savant ne dovedesc – dacă o asemenea dovadă mai era necesară – că în știință invidia, asociată cu lipsa de înțelegere și de răspundere conduc la eșecuri catastrofale. Am numit, prin cuvintele de mai sus, crima de care se fac vinovați trei indivizi, acum în imposibilitatea de a mai produce rău cuiva: Mark Gregor, Fred Talbot și Oliver Boyne.”

- Veți aminti, desigur, interveni Mad, și despre descoperirea soțului meu.
- O descoperire? De asta n-am știut.
- Și încă una formidabilă!
- I-auzi! Ești plin de taine, amice!
- Ai nimerit-o din nou, ziaristule! Cercetările sunt secrete.
- Dar în ce stadiu ai ajuns cu ele se poate spune?
- Doar confidențial: la începutul începutului.
- Și vor dura până când?
- Până la anul, până la moarte, de unde să prevăd? În lumea noastră... a geneticii... greu de pronosticat!

Sfârșit